

GROOVE

Nummer 8 • 2004 Sveriges största musiktidning

Fabulous

Millencolin
Nancy Sinatra
Estelle
Ison & Fille

Dimbodius • OhNo • The Killers • Cult of Luna • Travis
Black Belt • Deportees • [ngenting] • Emil Jensen • The Models

Independent Music For Independent People



8TH SIN - SINNERS INC

MICHAEL BOHLIN OCH "IT" FRÅN B.L.A. ABRUPTUM, WAR, VONDUR OCH OPHALAMIA PRESENTERAR EN HÅRD OCH KOMPRIMISLÖS PLATTA SOM LANDAR I TITINGEMANSLAND MELLAN INDUSTRI-SYNTH OCH EXTREM ELEKTRO-METAL!
BL0015CD / BLACK LODGE



PUNGENT STENCH - AMPEAUTY

NYTT ALBUM FRÅN VETERANERNA PUNGENT STENCH! DEATH N ROLL FÖR ENTOMBED-FANS OCH ANDRA EXTREMISTER! BANDET DYKER UNDER SIN EUROPATURNE SNART UPP I SVERIGE. PUNGENT STENCH KOMMER ATT ÖVERRASKA ÄNNU EN GÅNG!
NB13312 / NUCLEAR BLAST



CHRIS CAFFERY - FACES

GITARRISTEN FRÅN SAVATAGE BLIXTRAR TILL MED ETT BÄLANDANDE SOLOALBUM SOM KOKAR AV MELODIS OCH MEDRYCKANDE GITARRBASERAD HÄRDRÖCK! GÄSTMUSIKER FRÅN RAINBOW, SAVATAGE, DORO!
BLR0072 / BLACK LOTUS



ELIS - DARK CLOUDS IN A PERFECT SKY

ANDRA ALBUMET FRÅN DEN SENASTE GOTH-METAL-SÄTSNINGEN PÅ NAPALM RECORDS. ELIS BRILJERAR OCH UTMÄRKER SIG SOM ETT AV DE BÄSTA BANDEN I GENREN. TURNERADE NYSS I SVERIGE MED LEAVES EYES, BATTLELORE OCH ATROCITY!
NPR151 / NAPALM



HERMANO - DARE I SAY...

JOHN GARCIA & CO. FRÅN BAND SOM KYUSS, AFGHAN WHIGS, SUPAFUZZ, ETC. ÄR HÄR MED ETT BLYTUNGT ALBUM! PRESENTATIONEN SÄGER: "YOU LIKE ROCKMUSIC MOTHERFUCKER? IF NOT, STAY THE FUCK AWAY FROM THIS RECORD!"
BURB0033 / SUBURBAN



SONATA ARCTICA - RECKONING NIGHT

SINGELN "DON'T SAY A WORD" HAR FÅTT ETT ENASTÄENDE MOTTAGANDE OCH VISAR ATT BANDET TAGIT YTTRELLIGARE ETT STEG FRAMÅT OCH HUR STARKA DE STÄR MED SIN TEKNIK, KRAFT OCH SINA KLOCKRENA MELODIER! NU KOMMER HELA ALBUMET!
NB13152 / NUCLEAR BLAST



BEHEMOTH - DEMIGOD

PÅ DETTA NYA ALBUM SOPAR DE MATTAN MED LANDSMÄNNEN I VÄDER. M.F.L. HAR KALLATS FÖR "VILD BLACK METAL" OCH DET STÄMMER RÄTT VÄL. "MÄKTIG" OCH "BRUTAL" PASSAR OCKSÅ BRA. ONDA BLASTRÄTAR OCH TREDJE GRADENS BLASFEMI, SOM FÅR KONKURRENTERNA ATT FRAMSTA SOM BESKEDLIGA KORGOSSAR.
RR048 / REGAIN



KATATONIA - DANCE OF DECEMBER..

RE-RELEASE PÅ BLACK LODGE! KATATONIAS STORSLAGNA ALBUM FRÅN 1993! ETT AV SVERIGES STÖRSTA METALBAND PÅ ETT AV SINA MEST KREATIVA VERK! KATATONIA ÄR NU STÖRRE ÄN NY DYING BRIDE OCH BÄTTRÉ ÄN PARADISE LOST OCH ANATHEMA!
BL0017CD / BLACK LODGE



SAMAEL - REIGN OF LIGHT

BANDET SOM ÄR STOLTA ÖVER ATT HA KALLATS "THE GLOOMIEST BAND IN EUROPE". NYTT FRÄSCHT STUDIOALBUM PÅ REGAIN SOM ÖVERTRÄFFAR ALLT DE TIDIGARE GJORT!. METAL-GITARRER MÖTER ELEKTRO OCH TUNGA BEATS I EN GOTISK ATMOSFÄR.
RR055 / REGAIN



WINTERSUN - WINTERSUN

9 AV 10 I ROCK HARD, 9 AV 10 I METAL HEART, 10 AV 12 I HEAVY! 14 AV 15 I LEGACY, KRAFTFULL OCH MAJESTÄTISK METAL MED MASSOR AV ENERGI. FÖR FANS AV CHILDREN OF BODOM, STRATOVARIUS, ETC! ÅRETS METAL-GENOMBROT?
NB12212 / NUCLEAR BLAST



WINDIR - VALFAR

ÄKTA NORSK FOLKLORISTISK METAL! DOUBEL-CD TILL ENKELPRIS MED NYTT MATERIAL. NYINSPELINGAR AV GAMMALT MATERIAL, LIVE + WINDIR-COVERS AV B.L.A. FINNTRÖLL, ENSLAVED, M.F.L! ETT AV NORGES MEST LEGENDARISKA BAND I GENREN!
TAB0006 / TABU



WONDERFOOLS - FUTURE CLASSICS

NORGES BLIVANDE ROCKKUNGARI SE UPP CLUECEFER OCH TURBONEGRO! THE WONDERFOOLS KOM NYSS HEM FRÅN EN MASSIV TYSKLANDS-TURNE DÄR DE SPELAT FÖR SAMMANLAGT 250 000 PERSONER! NU SLÄPPS BANDETS TREDJE ALBUM OCH DE SPELAR I SVERIGE I NOVEMBER!
KING014CD / WILD KINGDOM



SEWERGROOVES - CONSTANT REMINDER

SVERIGES BÄSTA ROCK N ROLL-BAND? STOCKHOLMSKA SEWERGROOVES DEBUTERAR EFTER TRE TIDIGARE ALBUM NU PÅ WILD KINGDOM MED SIN FÄRRE OCH BÄSTA FULLÄNDARE. NÅGONSIN! 70-TALS DOFTANDE ENERGIRÖCK INSPELAD I ANRIKA ATLANTIS! WILD MUSIC FÖR WILD PEOPLE!
KING009CD / WILD KINGDOM



GAME ON

Groove 8 • 2004

Fyra frågor till Fran i Travis	sidan 6
The Killers	sidan 6
No more singer/songwriter	sidan 6
Dimbodius	sidan 8
New Yorks eget Hultsfred	sidan 8
Ison & Fille	sidan 9
Cult of Luna	sidan 10
OhNo	sidan 10
Deportees	sidan 12
The Models	sidan 12
Black Belt	sidan 12
[ingenting]	sidan 13
Emil Jensen	sidan 13
Estelle	sidan 15
Fabulous	sidan 16
Nancy Sinatra	sidan 18
Millencolin	sidan 20
Albumrecensioner	sidan 23
DVD-recensioner	sidan 26
Egenrecensioner	sidan 28
Vinylrecensioner	sidan 30
Groove CD 8 • 2004	sidan 31

Iedare Musiken är räddningen, igen

Efter en vecka med flera arbetsdagar på femton timmar borde kroppens batterier sagga rejält, men ibland finns hjälp att få. Självklart talar jag om musik. Den kan man alltid lita på.

Efter att ha kommit hem 23.00 kvällen innan satt jag 07.30 härom morgonen och recenserade *Frank Black Francis* och fick nya krafter. Resten av dagen innebar ett saligt rus istället för tunga ögonlock. Himlen kändes ljus och luften frisk. Frank Blacks bisarra nyversioner av Pixies-klassiker visade sig innehålla koncentrat av antioxidanter, vitaminer och antirynkräm. Ibland kan evangeliet tolkas om utan att bli patetiskt. Det visste jag inte.

Lyssnar även mycket på samplern från Royaltycrewet där Prominents *Let's Talk it Over* (vilket råttungt sväng de åstadkommer, och Castelos röst är ju som bekant

överjordisk!) och Rickys svettfuktiga klubb-banger *Drop Drop* tillsammans med Honestly visar att skåningarna är redo att ta över den vakanta svenska r'n'b-tronen (om det nu var någon som tvivlade på deras potential...).

Till det näkaste av svenska plattor på ingång måste *Amaterasu* höra. David and the Citizens-David Fridlunds soloplatte charmar brallorna av vilken normalfuntad människa som helst. Funkar nog bra som julklapp också, om den bara släpps i år.

Mest bisarr i dessa juletider (!?) är årets första julskaiva. Från Chris Isaak! Som låter riktigt... Elvismysig. Vad kommer härnäst: en fantastisk duettplatta med Zach de la Rocha och Babsan...

Gary Andersson
chefred@groove.se



Vi lottar ut!

CD med Ison & Fille, Travis och Black Belt • Tom Waits- och Soulwax-tröjor • NOFX-tröjor och mössor • Live-DVD med Dexys Midnight Runners • Vinylsinglar med Deportees • Böcker: *Äldreomsorgen* i Övre Kägedalen, *Förlösaren* och *Svensk Punk 1977-81* • Biljetter till Jeerk på GöteborgsOperan



Groove topp10

enligt Mats Almegård, ma@groove.se

1. Andreas Tilliander – *Love Me Like I Do* (låt) Smärtsamt skönt kärleksgrubbel.
2. Marcus S. Kleiner/Achim Szepanski – *Soundcultures. Über elektronische und digitale Musik* (bok). Allt du skulle vilja veta om electronica.
3. Rex The Dog – *Frequency/I Look Into Mid Air* (tolva) Aciiiiiiiiid.
4. *My FCom Channel* (DVD) Jag diggar luddiga gula figurer som gillar techno.
5. *Ada – Eve* (låt) Köln är poptechnons huvudstad.
6. Michael Mayer – *Touch* (kommande album) Och vad vore Köln utan Mayer och hans Kompakt?
7. Efterklang – *Tripper* (album). Tindersticks möter clicks & cuts och Stina Nordenstam i Danmark. Typ.
8. *Singstar* (Playstation 2-spel) Bästa förfesten.
9. Dibaba – *Kill Rock'n'Roll (Let it Bleed)* (låt) När rocken är död kommer en fantombild av Olle Cornéer att cirkulera i tidningarna.
10. *Shitkatapult – Special Musick for Special People* (DVD) Super Size Me Håkan Lidbo!



Omslag
Warner

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

Telefon 031-833 855
Elpost info@groove.se
http://www.groove.se

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Andersson, chefred@groove.se

Redaktör
Niklas Simonsson, info@groove.se

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.se

Redigering
Gary Andersson, Henrik Strömberg

Annonser Per Lundberg G.B.,
per@groove.se, 0706-44 13 79

Web
Ann-Sofie Henriksson, ash@groove.se

Groove-CD Fredrik Eriksson
fe@groove.se, 031-13 91 70

Praktikant Moa Stridde

För icke beställt material ansvaras ej.
Citera oss gärna, men ange då källa.
Tryckt på miljömärkt papper.

Tryck Adargo Press AB

ISSN 1401-7091

Groovearbetare

Martin Adolffson	Johannes Giotas
Kristofer Ahlström	Torbjörn Hallgren
Mats Almegård	Annica Henriksson
Gary Andersson	Johan Joelsson
Daniel Axelsson	Robert Lagerström
Mikael Barani	Per Lundberg G.B.
Roger Bengtsson	Kalle Malmstedt
Jonas Elgemark	Thomas Nilson
Mattias Elgemark	Daniel Severinsson
Andreas Eriksson	Niklas Simonsson
Fredrik Eriksson	Magnus Sjöberg
Moa Eriksson	Mathias Skeppstedt
Mattias Falk	Henrik Strömberg
Sandra Fogel	

Groove görs i samarbete med:



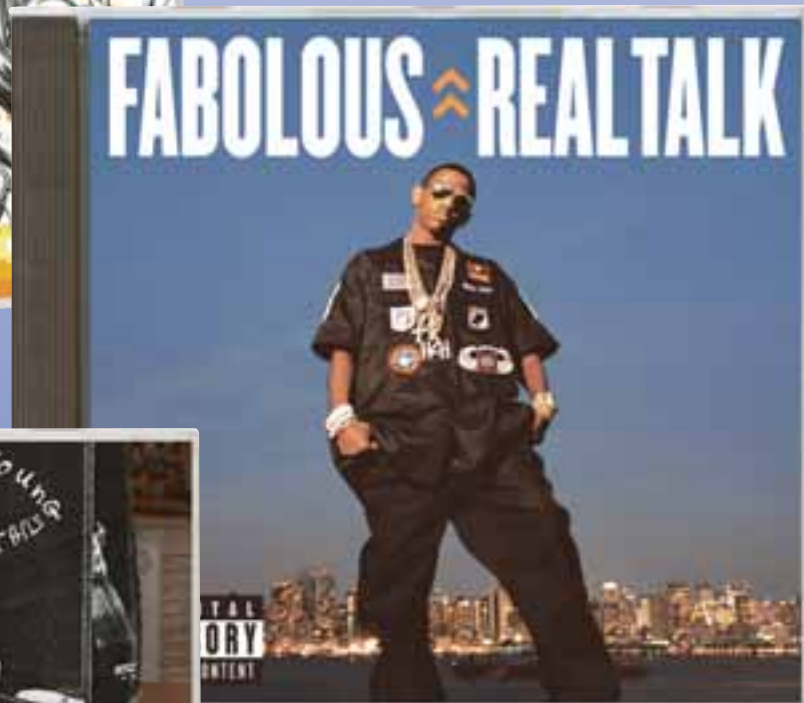
GROUND CONTROL

CMM GROUP



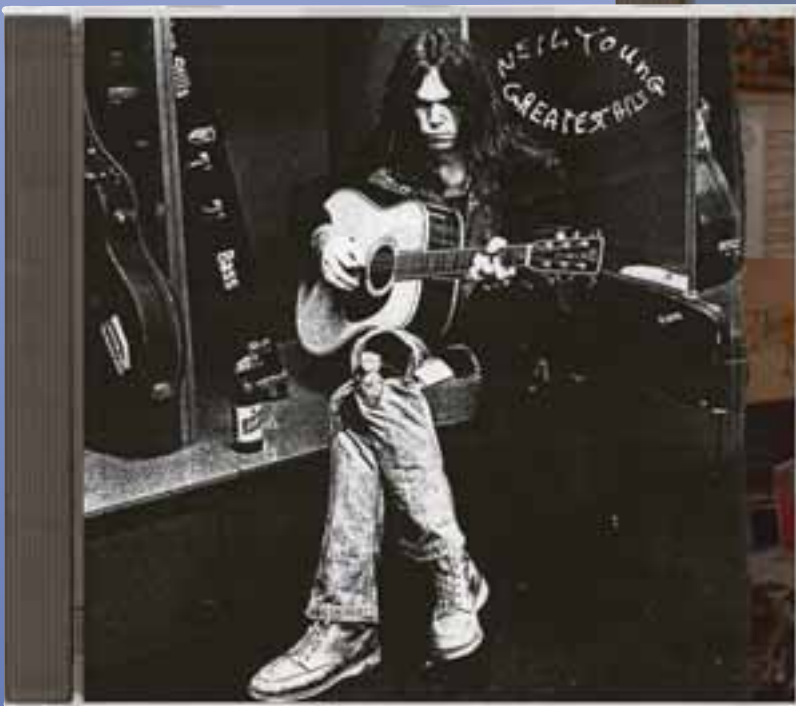
The Donnas
Gold Medal. CD **175:-**

- Med "Spend The Night" gick The Donnas från kultband till stort publikt genombrott. Nu tar de nästa steg. På "Gold Medal" möter vi ett mognare mer varierat The Donnas.



Fabulous
Real Talk. CD **175:-** Släpps 10/11

- Uppföljare till Ghetto Fabulous som sålde 2 miljoner världen över.
Kommersiell Hip Hop!



Neil Young
Greatest Hits. CD **185:-** Släpps 17/11

- Samling för alla oss vanliga fans med alla Neil Young's stora låtar.

Just nu på Åhléns! Välkommen in.

4 frågor till...



Fran Healy, sångare i Travis som är aktuell med samlingsplattan *Singles*.

Vad händer?

– Vi sitter i studion och skriver arslet av oss inför nästa album, åtta låtar är inspelade och klara. Det känns bra, men det är alltid lite nervöst – man vet ju inte hur musiken låter förrän plattan släpps och ni journalister talar om det för oss [skratt].

Ni är relativt färska - är det inte lite tidigt med ett samlingsalbum?

– När vi slog igenom för fem år sedan så var det som att en stor osynlig väg kom och bar iväg oss, det gällde bara att hålla i sig i surfbrädan och inte ramla av. Nu känner vi att det är läge att dra ett streck i sanden och börja på en ny väg. Skivbolaget ville kalla skivan *Greatest Hits*, men vi tänker göra åtta album till. Det vi spelar in nu kommer nästa år, och 2006 släpper vi en platta med B-sidor. Vi har säkert 100 stycken, det är som ett hemligt liv...

Du känner dig inte gammal?

– Vänta nu, hörnu, jag är bara 31 år... Jesus, jag är gammal. Men jag har fortfarande mycket att uträtta, jag har inte skrivit världens bästa låt än – om jag inte redan har gjort det utan att inse det. Dessutom vill vi ha en fet hit på amerikansk radio innan vi lägger av.

Vad är det underligaste som hänt hittills?

– Vi försöker alltid stanna och skriva autografer efter våra spelningar, fast efter ett gig i USA var vi sjukt jetlaggade och trötta, så vi smet ut bakvägen. Men fansen upptäckte oss, och vår manager skrek: "Spring!" Först ropade folk bara trevliga saker, men när dom märkte att vi flydde började dom vråla "Sons of bitches, vänta era jävla rövhål!". Jag trodde att dom skulle döda oss. Ett fint exempel på hur snabbt kärlek kan förbytas i hat. Numera skriver vi *alltid* autografer.

Mattias Falk

The Killers

Mer attityd än Oasis



The Killers sångare Brandon Flowers låter närmast som om hans lunch utslutande bestått av opiat. Det visar sig dock att 23-åringens komatösa tillstånd och bitvis sömniga svar har sina förklaringar. Bandet har avverkat över 200 spelningar under 2004, och avslutade just videospelningen till *Mr Brightside* – andrasingeln från succébuten *Hot Fuss*. Som gräddde på moset ska de strax flyga till London för en tv-inspelning, vilket följs upp av en Europaturné. Tröttsamt? Inte alls.

– Vi lever för att turnera. Vi vill lämna ett intryck och väcka känslor hos folk, precis som exempelvis Morrissey har gjort för oss. Dessutom har vi sålt guld i ett gäng länder, och om vi spelar där kanske vi kan fixa så att det blir platina, skrattar Brandon.

Om du för två år sedan hade varit klärvoajant nog att sätta en tjuva på The Killers förestående framgångar skulle du förmodligen läst den här artikeln på en sandstrand ackompanjerad av en paraplydrink. Hösten 2002 arbetade de framtida bandmedlemmarna som

butiksbitråde, bröllopsfotograf, bud och hotellportier. Till råga på allt hade Brandon Flowers, den ende med en någorlunda aktiv musikkarriär, just fått sparken från syntpopbandet Blush Response. Detta eftersom han vägrade flytta med dem från Las Vegas till Los Angeles.

– Framtiden såg faktiskt inte särskilt ljus ut då. Men så gick jag på en Oasis-konserter och blev inspirerad – och en vecka senare såg jag en annons i tidningen. Det var vår gitarrist Dave Keuning som sökte musiker till ett band och han nämnde Oasis som influens. Det kändes som att det var mitt öde, så jag svarade, och en vecka senare hade vi skrivit *Mr Brightside* tillsammans.

Efter en omfattande audition hade även basisten Mark Stoermer och batteristen Ronnie Vannucci anslutit. Gruppens namn snoddes från en New Order-video och de började smyga in i en musikskola för att repa nattetid. Målsättningen var solklar: att skapa det perfekta bandet. Såväl image och ungdomlighet som utseende och fantastiska låtar var en förutsättning.

– Image är grymt viktigt. När man ser ett nytt band så är det inte alltid musiken man lägger märke till först, framtoningen är lika viktig. Beatles, The Cure, Kurt Cobain – alla har haft sin grej. Varenda liten detalj är viktig, såsom att jag har diamanter på min keyboard när vi lirar. Dom människor som kommer till vår show har redan hört skivan och vill förmodligen ha något extra. Vi ger dom det.

Hur påverkas The Killers av att ni bara har känt varandra i ett par år?

– Jag tror att det är en bra grej. Vi har bara musiken gemensamt och behöver inte fokusera på något annat. Sedan finns det ju självklart en viss risk för att vi börjar hata varandra så småningom. Det har inte hänt ännu, men vi har förhoppningsvis gott om tid på oss, skrattar Brandon.

Därefter är det dags att lägga på. Brandon har bokat in lite välförtjänt semester – det är trots allt flera timmar kvar tills planet lyfter mot London...

Mattias Falk

No more singer/songwriter bite!

Kvinnliga

Jag har inte lyssnat på Anna Ternheims debutskiva och jag är inte intresserad av att göra det heller. Det räcker med att veta att hennes musik beskrivs som "nordiskt vemedig" och att hon i höst ska vara förband åt Lars Winnerbäck. I ärlighetens namn räcker det med att skivan placeras in i facket singer/songwriter för att jag ska dra örnen åt mig.

Marknaden är mättad, för att inte säga övermättad, av dessa så kallade singer/songwriters vars allvarliga uppsyn får mig att åldras i förtid.

Jag vill inte höra mer av Ane Brun, José González, Kristofer Åström eller Damien Rice och jag vill definitivt inte höra hur deras efterföljare låter. Pretentiösa, blodfattiga

personer vars uppsyn får mig att stöna av ren och skär uttråkning.

För ett tag sedan hade Dagens Nyheter en artikel om att fler kvinnliga musiker tar plats i singer/songwriter-genren och som exempel nämnde de bland annat Anna Ternheim. Att fler kvinnliga musiker tar plats i en mansdominerad bransch är förvisso positivt men det känns på något sätt typiskt att det är först när de anpassar sig till en manlig, heterosexuell norm som de tas på allvar. Allt som av tradition är manligt och heteronormativt i musikbranschen räknas nämligen automatiskt som god smak: allvar, vemed, gitarrbaserat och lågmält. Tvärtom räknas

allt kvinnligt och gayigt som dålig smak: disco, glättighet, dansvänligt och humor.

En heterosexuell man skulle aldrig kunna sjunga en discohit med tramsig text utan att bli stämplad som bög. Jag kan till exempel inte tänka mig en heterokille i hela världen som hade velat göra musik i samma stil som Annie eller Light Bulb Project.

Att det blivit fler kvinnor i singer/songwriterfacket ändrar alltså ingenting eftersom de till fullo anpassar sig efter den manliga normen samtidigt som det "kvinnliga" får allt lägre status. Ane Brun har i likhet med sina manliga gelikar trista kläder och nästan inget smink och hennes musik är intill döden seriöst jävla tråkigt. Det får nämligen aldrig

bli showigt eller publikvänligt om man ska passa in i den manliga genren.

Den dagen då discokolor och synkroniserad dans behandlas med samma respekt som gitarr och skäggstubb är jag beredd att säga att något förändrats. Tills dess: No more singer/songwriter bite!!! Excuse me, men det är faktiskt inte förbjudet att ha roligt.

Moa Eriksson
moa@groove.se



V/A - HEART ATTACK Vol.1 (2XCD)

Heart Attack

アタック・オブ・ザ・バンド

NY SAMLING FRÅN BURNING HEART RECORDS.

INNEHÅLLER BONUS CD FULL MED NYTT OCH TIDIGARE OSLÄPPT MATERIAL FRÅN: TURBONEGRO, MILLENDOLIN, THE (INTERNATIONAL) NOISE CONSPIRACY, C.AARMÉ, MONEYBROTHER/LDOPTROOP, NAMY, RAISED FIST, NASUM ETC. SPECIELT INSPELAT TILL DENNA VOL.1 SOM OCKSÅ ÄR EN 10ÅRSJUBILEUMS-UTGÅVA.

TOTALT 30 LÄRAN TILL ETT RUSKIGT LÅGT PRIS!

UTE NU!

www.burningheart.com

THE (INTERNATIONAL) NOISE CONSPIRACY

"ARMED LOVE"
CD/LP UTE NU!

"A SMALL DEMAND"
NY SINGEL UTE 17 NOVEMBER!
INNEHÅLLER TVÅ OSLÄPPTA LÅTAR.

www.burningheart.com

nasum

"DET HÄR ÄR EN SKIVA SOM DJÄVULEN ÄR RÄDD FÖR."
4/5 EXPRESSEN

"24 KÄFTSMÅLLAR PÅ 37 MINUTER..."
4/5 AFTONBLADET

"PLATTAN ÄR FINESSRIK OCH SNYGG."
4/5 GÖTEBORGS-POSTEN

NYTT ALBUM UTE NU!

www.burningheart.com

F-BOX

Text & Musik m.m.
1964-2004

Anders F Rönnblom

ANDERS F RÖNNBLOM BAND Turnéplan:

8/11 Mosebacke, Sthlm	12/11 Village, Västerås
22-23/11 Big Ben, Sthlm	26/11 Rock At Sea, Sthlm
3-4/12 Victoria, Malmö	10/12 Konserthuset, Vara
11/12 Bommens Salonger, Göteborg	

DEN DEFINITIVA F-BOXEN

Unik dokumentation av 40 års låtskrivande.

Innehåller 18 CD + 1 DVD.
Över 250 låtar, varav mer än 30 bonusspår.

Finns i begränsad, numrerad och signerad upplaga.
Mer information:
www.scandinavian-songs.se
www.andersf.com

Dimbodius

Torpar- drömmar

I ett torp på den halländska landsbygden fann Marcus Dimbodius ro. Ro att arbeta med sina tankar och sin musik. Musik som han nu presenterar på debutalbumet *While We Fall*.

– Perioden i torpet gav mig mer fokus. Det var folktomt och tyst och jag var ensam med tankarna. Det var lite skrämmande i början. Men jag insåg att det faktiskt går att umgås med sig själv. Och det är ju inte så himla dumt egentligen.

Storstadens störande moment hämmade Dimbodius. I det ensligt belägna torpet kunde han fokusera på sin konstnärliga vision.

– Jag stängde bildörren i stan. Och jag visste att nästa gång jag öppnade den så skulle jag vara på landet. Det kändes som att vara på en helt annan planet. Jag hörde ljud och kände lukter och såg alla färger tydligt. Och jag kunde få vara så där omöjlig som jag behöver vara när jag skapar.

Efter att ha ploppat upp som en fixstjärna för fyra år sen med en EP och en spelning på Popstad Göteborg följde tystnad. Först nu har Dimbodius sin första fullängdare färdig, trots att han arbetat med den konstant i tre år. Han trodde först att skivan bara skulle ta ett halvår att göra. – Det var en korkad kalkyl. Jag gick in med ett tempo som var omöjligt att hålla.

Dimbodius har själv skrivit, framfört och mixat nästan allt på *While We Fall*. Han beskriver sig som en perfektionist.

– Jag tror det handlar om att jag är den typen av konstnär. Jag har en bild i huvudet eller musik som det är i mitt fall, och det är så jag vill att det ska låta när det kommer ur högtalarna. Men man vet att

det gått lite långt när man börjar hitta fel på sina favoritskivor. Det är destruktivt.

Du släpper skivan i egen regi. Hur fungerar kombinationen av skapande och rättfärgat pappersarbete?

– Att behöva göra det samtidigt är ingen höjdare. Men jag har ett intresse för den administrativa sidan också och jag vill gärna lära mig mer. Jag trivs med att vara spindeln i nätet med full insyn. Det är nog svårt att få den insynen med ett traditionellt skivbolag. Man skulle kunna tro att det är ännu ett uttryck för mitt kontrollbehov men det är det inte, säger han och skrattar.

Maktlöshet och desperation beskriver Dimbodius som den genomgående tanken på *While We Fall*. Och insikten om att saker och ting tar slut.

– Det är en jobbig insikt som driver en att göra desperata saker, som att försöka ändra sånt som inte går att ändra.

Skivans kolonner bär upp ett tak av storslagna och känslolösa låtar som spränger alla treminutersgränser med råge. Dimbodius har funderat på begreppet prentiös.

– Jag slog upp det i en ordlista och blev lite förvånad. Det lät ganska negativt, i

alla fall i min ordlista. Som att man har för stora krav på sin omgivning och så. Jag har distans till mig själv. Men jag tar musiken på väldigt stort allvar. Det är en njutning för mig. Men att vara konstnär är nog i grunden väldigt pretentiöst. Det handlar ju om att vilja att människor ska betala för någonting som jag skapat med mina egna känslor och behov i fokus. Men jag tror att den typen av uttryck också behövs i mediebruset. Ibland kan jag känna att det finns en brist på allvar.

Johan Joelsson

krönika

New Yorks eget Hultsfred

Så då var årets CMJ över och jag behöver sova. Vad är då detta, frågar ni? Jo, CMJ är indie-världens lilla firmafest. Det betyder att så många indie-bolag som möjligt bokar ett rum, en lokal, en källare eller vad som helst och klämmer in sina fem bästa band medan branschen springer runt i alla dessa källare för att hitta nästa "grej".

CMJ inträffar varje höst i New York och i år så spelade lite drygt 1 000 band på 56 olika ställen i stan under fyra väldigt, väldigt intensiva dagar. Genom åren har band som Nirvana, Red Hot Chili Peppers och Strokes spelat. Jag försökte se så mycket jag kunde men även om jag vunnit på Lotto och haft råd med allt och aldrig sov så skulle jag ändå bara kunna skrapa lite på ytan. Så vad

man gör är att man skriver ut programmet på datorn, tar fram sin gula, gröna eller blå penna och börjar ringa in, stryka över, dra pilar, kolla kartor, klockor och busstabeller och sen hoppas att man lyckas se en tredjedel av vad man ringade in.

Det är alltid nåt band som går på 15 minuter efter utsatt tid, när man 20 minuter senare behöver vara i andra änden av stan för att hinna med det tredje bandet vid midnatt i Brooklyn. Det tar på krafterna, men är väldigt roligt. Man ser band man aldrig hört talas om, man ser "stora" band spela i extremt små källare, man ser sanslöst usla band införa fulla hus när de hemma i Oklahoma inte ens kan fylla ett vardagsrum, medan alla i publiken ser ut som klonade Strokes-medlemmar

och Yeah Yeah Yeahs hänger i baren och ser oberörda ut. Jag har kompisar som tar ut semester för att kunna se så många band som möjligt under denna tillställning.

Vad stack då ut i år? En kille från Minnesota som kallar sig Kid Dakota och spelar någon slags elektrifierad alt-country med attityd. Han ligger på Lows bolag Chair Kickers Music och hans spelning var riktigt bra. Matt Sharp, gammal Weezer-basist, som också spelar sin egen form av alt-country var också bra, men med lite väl svag röst för materialet.

Annars var det väldigt mycket hype kring våra egna The Concretes, Trail Of Dead och de återförenade Camper Van Beethoven och ett kanadensiskt band som heter The Dears,

men som inte var värst roliga. Vad som däremot var sanslöst bra var när Greg Dullis The Twilight Singers som sista band under CMJ gick på scen klockan 02.00 på lördagskvällen och spelade skiten ur hela grejen.

Men nu är det över och sängen väntar, öronpropparna får vila, kläderna kan tvättas och man kan börja äta vanligt igen. Bara 361 dagar kvar, dags att börja planera...

Mathias Skeppstedt
mas@groove.se



Johannes Giotas

Ison & Fille

Ödmjuk duo följer röda linjen

Ison och Fille, rapduon som har representerat tunnelbanans röda linje på utpräglat förortsvokabulär sedan debuten *Vår sida av stan*, är aktuella igen. På uppföljaren fortsätter de att göra enkel och charmig hiphop.



Martin Adolfsen

Texterna är som vanligt inspirerade av vardagen och människorna långt utanför tullarna. Produktionen är överlämnad i trygga händer hos bland andra Masse, Embee och Matte från Fjärde Världen.

Själva beskriver de nya skivan som personligare och mer genomarbetad än debuten.

– På första skivan var vi mer glada över att få chansen att spela in ett album och ville bara få ut skivan så fort som möjligt, nu har vi mer att säga. Allt är mer genomtänkt och texterna är vassare. Vi tar upp lite nya grejer på den här skivan, mer personliga saker, säger Fille.

Den lite mjukare tonen, med mer utelämnande texter, förstärks av att kompisen Aleks sjunger på flera spår. Det känns som att Ison och Fille har vuxit upp lite på den här skivan, det är inte riktigt lika mycket "skiter i"-stämning längre. På singeln *Ta d dit* talar Fille om sin hängivenhet till sin flickvän och ett spår har de tillägnat sina mammor.

De har inga högrävsande förväntningar på plattans mottagande men hoppas att den landar mjukt.

– Jag hoppas mest att folk ger den en chans och lyssnar igenom några gånger innan dom kritiserar och att dom som

gillar oss köper plattan istället för att ladda ner den. Folk tror att det bara tar bort pengar från skivbolagen, dom fattar inte att det också tar bort chanserna för artisterna att fortsätta, säger Ison.

Duon är överhuvudtaget väldigt ödmjuk och saknar minsta tillstymmelse till kaxig hiphopattityd, det är tydligt att de vill nå ut till så många som möjligt med sin musik.

– Skivan har låtar för alla humör, både pepplåtar och surlåtar, man måste försöka täcka upp allt så att man kan fånga upp alla sorters människor, förklarar Ison.

Fille måste skugga ansiktet med handen i det soldränkta Skärholmens Centrum, för att kunna peka bort mot ungdomsgården.

– Det var där vi startade för typ tio år sedan.

De då 15-åriga killarna fick första gången möjlighet att spela in i en riktig studio under översikt av en fritidsledare. Konkurrensen var hård, de trängdes med 70 jämnåriga. USA-inflyttade Ison rappade på engelska till att börja med, som alla andra på gården. Men efter att hans bror upplyst honom om hur "kefft" det lät provade han svenska, inspirerad av Latin Kings och fick med

sig alla de andra. Inklusivt chileneren Fille. Och det gjorde det enklare att skriva texter.

– Vi hajjade ju inte engelska helt, så vi var tvungna att slå i ordböcker hela tiden. När vi körde på svenska förstod vi vad vi sa, säger Fille.

Efter hand tröttnade folk och till slut var det bara Ison och Fille kvar. De började göra demos och blev ett alltmer sammansvetsat par. Några år senare fick de med ett par låtar på den uppmärksammade samlingskivan *Den svenska underjorden* som släpptes 2000 på Redline Records. Resten är historia.

De funkade bra ihop, men de har fått lära sig att kompromissa också.

– Vi är ganska olika så vi kommer inte alltid överens. Men om det är ett beat vi inte tycker lika om så brukar vi ta bort det, förklarar Ison diplomatiskt.

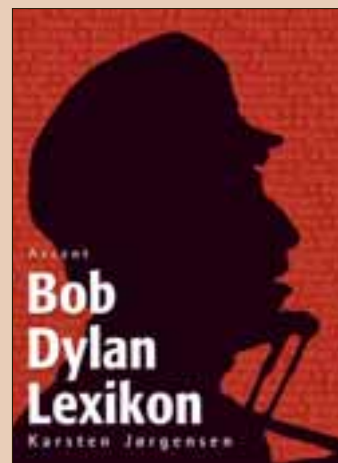
– Fast man kan ju övertala också, ler Fille.

De tror inte att det hämmat deras individuella utveckling att de alltid jobbat tillsammans utan planerar att fortsätta med det. Nästa projekt blir en skiva med deras crew Highwon.

– Man kan ju utvecklas tillsammans, säger Fille.

Moa Stridde

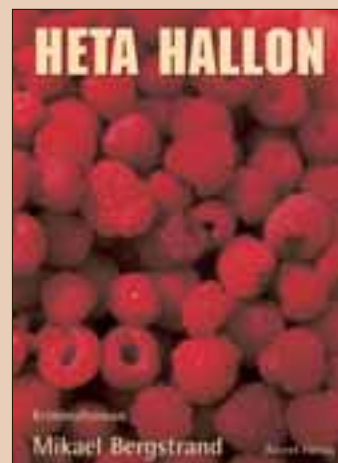
Böcker från Accent förlag



Bob Dylan Lexikon av Karsten Jørgensen

Allt du inte visste att du behövde veta om Bob Dylan. Och lite till.

1200 uppslagsord ger dig svaren på de frågor som denne mediaskygge person givit upphov till. Hela karriären, utgivet och utgivet material. Personer, platser, filmer, böcker och inspirationskällor.



Heta hallon ny kriminalroman av Mikael Bergstrand

Heta Hallon – en fartfylld och humoristisk kriminalroman i Öresundsmiljö.

Peter Amper är en alkoholiserad och småkriminell mäklare i Malmö, som genom fiffel och båg har lurat till sig mycket pengar och fått dyra vanor.

Skuldsatt upp över örönen konfronteras han brutalt med en av maffians torpeder. För att ta sig ur knipan tvingas han presentera ett affärsförslag av det mer ljusskygga slaget.

Alltför sent inser Amper hur farligt det kan vara att leka med de stora grabbarna.

Heta Hallon – en berättelse om svaga män och starka kvinnor.

Accent förlag

Box 75, 291 21 Kristianstad
Tel 044-10 21 55

Cult of Luna

Umebandet Cult of Luna går från klarhet till klarhet. Redan förra skivan *The Beyond* fångade både kritiker och lyssnare. Nu har de gått ett steg längre och resonerat "less is more".

Det blev deras... räddning.

Ja, det kanske inte var så roligt egentligen. Men Cult of Lunas nya skiva heter faktiskt *Salvation* och det inbjöd till ett skämt. Annars finns det inte mycket humor på den sobra metal-plattan, helt förpackat i vitt. Och gitaristen Johannes Persson förklarar, efter en spelning i Göteborg, varför.

– Det är så lättköpt att följa konventionerna och slänga på ett svart omslag. Men vi ville inte använda några enkla grepp.

Samma gäller för musiken på *Salvation*.

– På *The Beyond* hade vi fem-sex gitarrpålägg på varje låt. Nu har vi haft två. Vi kände att vi hade gjort i samma skola som första skivan så långt vi kunde och ville göra något annorlunda – utmana oss själva.

Resultatet är inte bara en mer nedtonad och dyster historia, med många långa instrumentalpartier. Det är också en skiva som fått de flesta kritiker att gå ner i spagat – igen. Och Johannes själv är... nöjd, kan man väl säga.



Anna Ledin

– Jag är skitnöjd på alla fronter! Den här är så jävla mycket bättre än den förra. Jag såg nya videon igår och den blev också så jävla bra!
– Redan när vi spelat in *The Beyond* kände vi att tiden hunnit ikapp den lite. Den innehöll ju några låtar som redan hade ett par år på nacken. Visst finns det ett par låtar som vi gillar att spela live – men *Salvation* kan vi spela alla låtar live ifrån.

Mer live blir det också, även om turnén som hållit på sedan plattan mixats färdigt i augusti, tagit en paus efter Göteborgsgiget. Med slutsålda succéspelningar i England och en turné i resten av Europa i ryggen siktar Cult of Luna nu på ännu större saker.

– Det blir väl en Skandinaviansväng till och en Europasväng, sedan förhoppningsvis USA och sedan ska vi försöka se om vi kan få komma över till Australien och Japan också.

Kalle Malmstedt

Vill du ha mer?

Nu finns äntligen

artikeln om

The Donnas

på vår hemsida.

OhNo ...det är Michael Jackson!



När pappa heter Otis Jackson, storebror kallas Madlib och man egentligen heter Michael Jackson förpliktigar det. Så självklart sysslar också OhNo med musik. Och medan Madlib gör helt sjuka beats gör han lite mindre vrickad musik – som han sedan testat på mentalpatienter.

– Jo, ja det är OhNo... Kan du vänta lite...?

Rösten i andra änden av telefonlinjen håller luren en bit från örat och pratar med otydlig röst. Det är dags för Michaels åttaåring att gå till skolan och pappa är tvungen att säga hej då.

– Ja, jag har ju tre barn. De är flickor allihop, 8, 5 och 4 år, säger 25-åringen som så klart hellre vill prata om sin sjukt bra platta *The Disrupt* som nyss släppts.

Självklart undrar man om OhNo inte var lite nervös när han skulle släppa en soloplatta, följa i brorsans fotspår och kanske bli jämförd med denne.

– Jag var inte så nervös. Det är ju inte min första platta – det är bara den första som folk hör. Jag har hållit på med det här hela livet.

Så sant. OhNo har de senaste åren gjort musik åt artister som Medaphoar, LMNO, Aloe Blacc och Murs och har även varit med i små lokala grupper hemma i Oxnard, Kalifornien. Musiken har funnits i hans liv ända sedan store-

bror Madlib kom hem med sin första sampler.

– Jag har ju alltid varit dataspelstokig och han har haft sin musik. Men så fort han inte var hemma var jag där på hans rum och tränade som bara den, säger OhNo som behållit sitt videospelsintresse.

– Jag har alla system som kommit ut – från obskyra till mainstream som Xbox. Just nu är jag helt nere med ett ny liten handkonsol som heter Zodiac II som man kan ladda ner hur många spel som helst till. Jag och mitt crew är helt tokiga i ett bowlingspel till den.

Tokiga, ja. Ända fram till september i år försörjde OhNo faktiskt sig som mentalvårdare för att kunna göra musik och ta hand om sin familj. Och förmånen att kunna ta ledigt för att turnera var inte det enda som höll honom kvar så länge.

– Det var ett helt sjukt ställe – helt vinstinriktat – så dom tog emot vilka som helst; folk som inte kunde göra något själva, folk som var ute efter att döda en ibland. Jag jobbade 16-timmarsskift

och en gång 32 timmar i ett sträck. Men bara för att jag var den ende som stod ut så länge så fick jag göra rätt mycket som jag ville. Så jag brukade ta med min utrustning och sitta där och göra beats som klienterna fick rappa över.

Men nu är det slut med det och det är totalsatsning på musikkarriären som gäller. Världsturné väntar runt hörnet – och kanske kommer även Sverige att hinnas med.

Men först – den rätt självklara avslutande frågan: Är inte OhNo bara ännu ett alias för Otis "Madlib"/"Quasimoto"/"Madvillain" Jackson jr? – Ha ha ha! Folk får tro vad dom vill, bara dom köper plattan! Jag har också en massa alias, men jag säger inte vilka dom är...

Aha – så det ÄR du som är den där Michael Jackson då...?

– Nej, jag har inte släppt några skivor under det namnet. Men jag kanske borde göra det... Bara för att ta tillbaka det liksom. He he!

Kalle Malmstedt

VINTERNS PÄRLOR

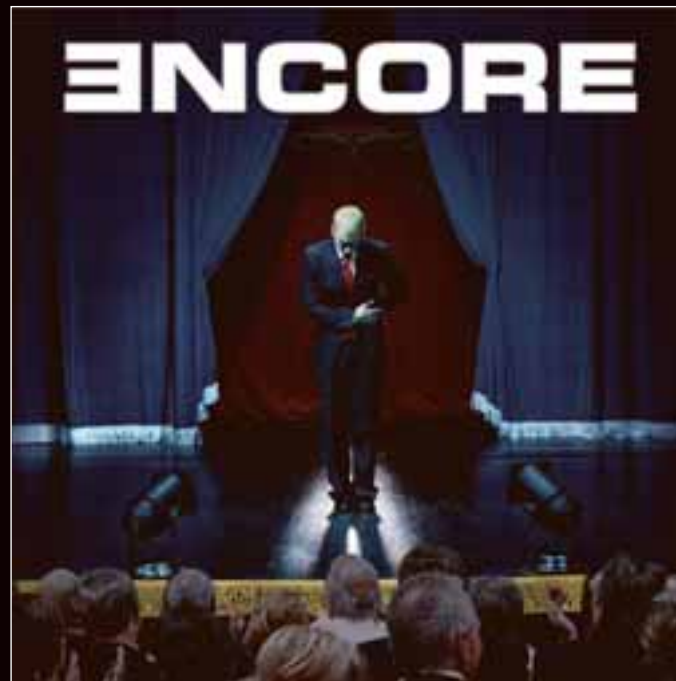


SNOOP DOGG

R & G (RHYTHM&GANGSTA) THE MASTERPIECE

Snoop är tillbaka med nytt album producerat till stora delar av The Neptunes. Innehåller hitsingeln 'Drop It Like It's Hot'.

www.snoopdogg.com



EMINEM

ENCORE

Eminems nya album! Produktioner av Dr De och gästas av 50 Cent.

www.eminem.com

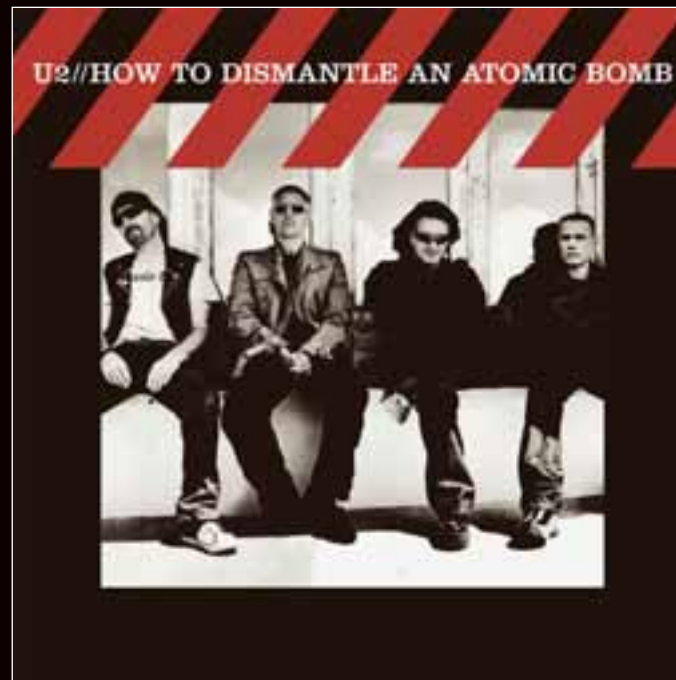


GWEN STEFANI

LOVE ANGEL MUSIC BABY

Gwen Stefani från No Doubt gör solodebut! Första singeln heter 'What You Waiting For?'.

www.gwenstefani.com



U2

HOW TO DISMANTLE AN ATOMIC BOMB

Här möter vi ett oerhört taggat U2. 'How To Dismantle An Atomic Bomb' är enligt Bono bandets första Rock'n'Roll album. Innehåller singeln 'Vertigo'.

www.u2.com



BLAGULT GULD

Deportees

Ursprungligen kommer Deportees från Vindeln, en kommun i Västerbotten inte alls långt från Umeå, där bandet numera bor och verkar. Bröderna Stenberg, Peder och Anders samt Lindströms Mattias och Jonas, utgör stommen i Deportees. Trummisen Anders Hedlund från Perishers och Anders Pettersson på pedal steel gör Deportees kompletta.

Första singeln *Arrest Me 'til it Hurts* spelades nästan dagligen på radio från mitten av maj till slutet av augusti. Under sensommaren och hösten har man arbetat med debutalbumet *All Prayed Up* tillsammans med Måns Lundberg och Ed Tuton, "en värstingproducent från Starterna" som Peder uttrycker det. Ed har jobbat med Maxwell och Eagle-Eye Cherry.

– Musiken gör vi ihop. Även om jag eller brorsan kommer med idén så är den ju inte färdig förrän alla i bandet lagt till sin del i den, men Peder Stenberg, sångare och huvudsaklig låtskrivare.

Det har gått fort för Deportees. Redan dagarna efter att demon skickats iväg hörde bolagen av sig. Peder menar att bandet hållit sig kalla och inte blivit fartblinda av all uppståndelse. Debutplattan släpptes i oktober. – Det är ingen idé att hetsa upp sig. Även om det är oerhört smickrande att ens musik nått så långt fram att man i princip kunde välja och vraka bland erbjudandena.

Uppväxten i norr har gjort Peder van vid att fixa saker och ting själv. Ville man ha disco så fick man ordna det. Samma gällde spelningar. I början av nittiotalet då hardcoren kom till byn exploderade scenen. Några mil söderut i Umeå var den redan etablerad. I Vindeln var man lite efter. Ändå kom det massor av folk när han och hans kompisar ordnade spelningar. Peder tycker att det var en bra ände att börja i.

Vad lyssnar du på nu?

– Jag var besatt av nyproducerad r'n'b ett tag. Efter Brandys *The Boy is Mine* var jag tvungen att gå in helt i genren. Samma gäller bluegrass. Där finns det massor att fördjupa sig i. – Men alla i bandet bara älskar Dolly Parton. Hon är en av dom bästa låtskrivare som finns i dag. Hon förtjänar upprättelse.

Deportees låter just som en skön mix av allt detta. En egen genre om man så vill. Bluegrass, r'n'b, stort allvar och medvetna texter.

– Eftersom vi kommer från punkscenen så blir man politisk. Jag försöker få det att komma ut i texterna. Men jag har sysslat nog med plakatpolitik och att skrika slogans. Jag försöker hitta en djupare dimension i mitt textskrivande, fast med liknande budskap.

Per Lundberg GB

foto Black Belt: Frank Aschberg
foto [ingenting]: Henrik Mårtensson
foto Emil Jensen: Paul Ström
foto The Models: Dominique Kalamajsky



The Models

Lillbrorsan sjunger i hardcore-bandet Photoparade. Fler gemensamma nämnare än den rent musikaliska finns dock inte med Rebecka Jerneholms band The Models, där hon huserar som gitarrist. Deras tempotinna skrammelrock rör sig i trakterna av ett oslipat Sahara Hotnights eller The Donnas under deras tidiga stadiet. Den noggranne Groove-prenumeranten känner igen bandet från septembernumrets skiva, där deras låt *Go! Go! Go!* fanns med.

Den Malmö-baserade kvartetten består utöver Rebecka av Kicki Johansson på bas, sångerskan Anni Roswall och trummisen Maja Ljungberg. Den sistnämnda kom med i somras, då bandet gått trumlösa i ett halvår.

– Vi tröttnade på att inte få spelningar, så vi lånade in en polare. Han fick klä ut sig till transa vilket var mycket roligt, skrattar Rebecka.

Men var medlemsbytet positivt då?

– Det blev helt klart bättre efter att Maja kom med, vi känns mer som en enhet nu. Alla vill samma sak.

I bagaget finns ungefär ett hundratal spelningar under de senaste tre åren. I Sverige såväl som i Danmark. Och bandets

rykte har spridit sig – de har kontakt med både förlag och skivbolag. Senast var det ett franskt bolag som kontaktade bandet efter att ha hittat deras hemsida.

– Vi har alltid gått ut hårt, och tänkt att vi ska bli bäst. Det målet har inte ändrats, vi har bara kommit närmare det. Vi vill ju släppa den där skivan och komma ut och få spela ännu mer.

Nyss nämnda *Go! Go! Go!* kommer inom kort att släppas som vinylsingel. En person i Malmö driver en singelklubb och ville släppa The Models. Det har blivit försenat men plattan ska finnas ute inom kort.

Framgång kan göra mycket. Men inte enbart att kassakontot fylls till bredden – människor kan som bekant påverkas och bli högfärdiga och förmer. Men att ett eventuellt skivkontrakt och genombrott ska ändra bandet som människor är inte Rebecka rädd för. Många i bekantskapskretsen är musiker och kan ge rent praktiska exempel på det.

– Jag är gift med Kalle Gustafsson i Soundtrack of Our Lives, så jag vet ju att en skivkontrakt automatiskt inte ger människor hybris.

Niklas Simonsson

Black Belt

När Martin Eriksson i Black Belt lade sången på singeln *All to You* hoppade producenten Johan Gustavsson till.

– Shit! Vad hände nu?, hojtade han från mixerbordet. Nu låter du ju helt annorlunda!

Med hundra procent säkerhet måste han ha syftat på den intensitet sången utstrålar. När Martin Eriksson sjunger "I wanna leave it all to you/I wanna go away" till Joen Carlstedts trasade gurar och Andreas Avelins intensiva cymbalar rämnar alla murar.

Inte undra på att *All to You* blev förstasingel. Den är inte bara bra, utan så ärlig att den kunde vara buggad direkt från en biktstol.

Martin Erikssons favvolåt har dock gått från *All to You* till *Shortcut Sensation* och *Plastic Angels*. Alla från albumet *First Blood*.

– Den heter så dels för att det är vår debutskiva, och dels för att vi spelar med hela kroppen. Vi satsar så hårt så vi blöder på scen, i både ansikten och händer, säger Martin Eriksson. – Vi har heller inte tänkt igenom saker och ting när vi skrivit låtar, utan bara försökt spela ut det vi har inom oss. Vi har blött ur oss skivan.

Trion Black Belt startade 2002. Utan namn och egentligen också utan målet att erövra världens hitlistor. Först gällde covers, men ganska snart började de spela egna låtar. När första slaskinspelningen i replokalen var klar dök trummisen Andreas Avelin upp med ett omslag på skoj. En bild på några sköna karatekillar med texten Black Belt hängande i luften. Så hade bandet plötsligt ett namn.

– Och jag har varit i band där man sitter och spånar namn i flera veckor, säger Martin Eriksson lättad. Att ett sånt coolt namn inte var upptaget är ett under.

Varför Black Belt valde just Studio Gröndahl för inspelning beror på att alla i bandet gillar deras sound. Och alla är lika nöjda med resultatet på *First Blood*. Liksom med producenten Johan Gustavsson.

När alla sångpartier på *Shortcut Sensation* var inspelade var det nåt som fattades. Andreas Avelin föreslog en kör i stil med Soundtrack of Our Lives, varpå Johan Gustavsson veckade pannan i tio sekunder, frågade vilken tonart den gick i, tänkte fem sekunder till och kom upp med ett suveränt chorusförslag.

– Ganska maxat. Det blev dessutom skitbra!

Torbjörn Hallgren



[ingenting]

Receptet till en potentiell hitlåt: hårt arbete, idogt analyserande av harmonier och ett par veckor i studion? Visst – eller så tar man, som i [ingenting]s fall, helt sonika en bil, kör in den i ett träd och voltar ett varv eller två.

– Jag var ute och körde på den gotländska landsbygden, men det gick inte särskilt bra, berättar sångaren och låtskrivaren John Sander, och fortsätter:

– Men när jag låt där i ambulansen så dök plötsligt embryot till vår förstasingel *Julia (system dyster)* upp i huvudet. Jag tror att det var blandningen av kaos, blod och total närvaro som gjorde att det blev så bra.

Du kanske har hittat hemligheten bakom att skriva bra låtar?

– Kanske, men då får vi nog hålla oss till max en bra låt per skiva, skrattar John.

Jag träffar John och trummisen Mattias Bergqvist några veckor före releasen av debutskivan *Ingenting duger*, som innehåller tolv spår egensinnig popmusik kryddad med stråkar, blåsinstrument och genomtänkta texter.

Vi ses över en öl på Stockholmsbaren KGB, ett ställe där Mattias hade klubb för ett par år sedan. Trots att de flesta i bandet lirade ihop redan som tioåringar bildades [ingenting] först 2003. Innan dess har de lirat i ett flertal olika band – med ett flertal olika inriktningar.

– Men trots att vi gillar olika musikstilar så tycker alla om ärlig musik med känsla. Fast det är inte alltid enkelt att övertyga resten av bandet om att låtarna jag har skrivit är bra, berättar John.

– Vi brukar gillar det mesta, men ibland tvingar vi honom att gå hem och göra om alltihop, skrattar Mattias.

Vad är målet med [ingenting]?

– Att få göra en skiva till, och att spela live så mycket som möjligt. Vi lirade på Emmaboda i somras, och det var grymt – man får ju gå på festival och stå på scen på samma gång, säger Mattias lyriskt.

Det något annorlunda bandnamnet är, försäkras jag om, inte ett försök att vara pretentiösa – de kom helt enkelt inte på något bättre. Men de försöker.

– Ni kanske kan ha en tävling i Groove?, frågar John. Den som kommer på ett bra bandnamn åt oss vinner vårt album!

Någon som har ett förslag?

Mattias Falk

Emil Jensen

Det finns saker man kan störa sig på med Emil Jensen, inte minst hans malmöitiska dialekt och sättet han skriver sitt namn på (eMiL). Men gör man det riskerar man att gå miste om ett stycke riktigt bra svensk pop med underfundigt poetiska texter, tramporgel, såg och trumpet.

När Emil inte spelar musik skriver han poesi och tävlar i spoken word. De senaste åren har han vunnit SM i Poetry Slam och tidigare i år kom han trea i VM.

Vi har stämt möte på ett café i Lund och det första som slår mig är att han liknar en yngre och lite kortare Lars Demian – komplett med hakskegg. Emil beställer en latte med extra mjölk. Vanligt kaffe gör honom överenergetisk. Han är glad och förväntansfull när han talar om sitt debutalbum *Kom hem som nån annan*.

– Jag rör mig mellan olika genrer och framförallt då det outforska området mellan singer/songwritermusik och popmusik. Jag vill flytta fram positionerna. Det måste inte bara vara sång och gitarr.

Med tanke på framgångarna inom poesin skulle man kunna tro att musiken är ett sidospår, men Emil framhåller motsatsen.

– Musiken är det centrala i mitt liv men det är poesin som försörjer mig.

I början kan det som sagt vara lätt att störa sig på Emil dialekt men ju mer man lyssnar på skivan desto charmigare blir den.

– Skånskan börjar bli rumsren efter artister som Bob Hund och Timbuktu, men det anses fortfarande vara ett statement att sjunga på sin egen dialekt. Men hade jag sjungit på rikssvenska tror jag att udden hade försvunnit.

Hur föreställer du dig att folk som köper din skiva ser ut?

– Jag ser direkt någon som smyger in i affären och tittar sig nervöst åt sidorna. Nej, jag tänker mig någon som har tänkt lyssna på den ensam som en slags låtsaskompis. Möjligtvis på en efterfest där de flesta gått hem och de som är kvar har somnat eller hänglar med varandra. Det behöver nödvändigtvis inte vara en ensam person utan mer en person som gjort ett medvetet val att lyssna på skivan själv. Musiken passar som förefestskiva också om man ska iväg till en fest där man tror att man ska träffa någon man är kär i.

Moa Eriksson



JEERK!
PRESENTAR:
OVERLOAD
PÅ GÖTEBORGSOPERAN
16, 17, 18, 19 DECEMBER.
BILJETTER 031-13...
TITTA OCH LJUNNA PÅ
WWW.Opera...
GÖTEBORGSOPERAN



WITHIN TEMPTATION



Förhandsboka albumet
"The Silent Force"
på Ginza.se för 149:-

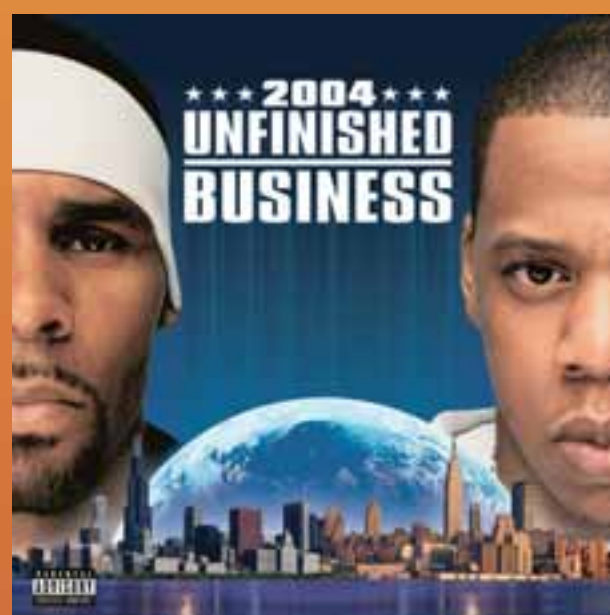
Ta chansen att vinna
schyssta priser!



KINGS OF LEON

Aha Shake Heartbreak

Uppföljaren till förra årets succédebut.



R KELLY/JAY-Z

Unfinished Business

Hiphopen resp. R n'B-genrens giganter.

I England kallas hon redan "The Queen of Hip Hop". Nu ska hela världen bli hov. Nervös debutant? Icke. 24-åriga Estelle har redan mjukstartat med att uppträda med Public Enemy.

Det är få förunnat att släppa en lika själv-säker debut som Estelle gjort med sin *The 18th Day*. Men så är det också få förunnat att vara både begåvad och så hårt arbetande som den här självsäkra, men blygsamma 24-åringen från västra London.

Hon kommer heller inte från ingenstans med sitt r'n'b-svängiga och hiphop-piga debutalbum som pockar på vår uppmärksamhet. På de sex år som hon rappat har hon redan samarbetat med en mängd av sina idoler, varit med på en Source-samling, blivit framröstad som bästa kvinnliga hiphopartist tre år i rad på UK Hip Hop Awards och nu – allra senast – fått en MOBO-award som bästa nykomling.

– Men det var faktiskt viktigare för mig att få vara på galan och uppträda än att få det där priset, säger Estelle när Mobo kommer på tal. Ett pris kan inte tala om något för mig om vem jag är – det vet jag redan.

Så, vem är Estelle då? Utöver att hon pratar fantastiskt bred Londondialekt (Lahk it a loh! – ni fattar).

Hon föddes den 18 januari 1980 av en mamma som var mycket nära döden under förllossningen. Att hon sedan bestämde sig för att börja rappa på sin 18:e födelsedag och släpper sin skiva *The 18th Day* den 18 oktober kan nog tala om att siffran 18 är ganska viktig för henne. Estelles uppväxt – som ett av nio syskon – är ännu viktigare.

– Det var ju hemma som jag tränade upp min rapförmåga. Det var snabb hela tiden och man var tvungen att vara kvick. Det var rätt rätt ibland, men väldigt kul, minns stjärnskottet.

Tillräckligt kul för att börja satsa på en rapkarriär i alla fall. Och vägen mot stjärnhimlen har varit spikrak. Estelle har inte gjort något hon inte vill göra och startade tidigt egna bolaget Stellarents där hon släppt en rad mixtapes och bland annat skivorna *Take it Off* med jamaicanska Cecilia och *Do You Like* med Kele Le Roc.

Innan dess lyckades hon även skapa en schysst buzz runt sitt eget namn med singeln *Excuse Me* och har varit frekvent gäst live hos andra artister som Talib Kweli, The Roots, Floetry och Terri Walker. Dessutom har hon redan turnerat runt halva världen – bland annat med Justin Timberlake.

– Men nu är det dags för mig att ta den andra halvan också, skrattar hon hest.

Estelle lovar att hon ska komma till Sverige snart och låta oss få höra liveversioner



av fantastiska låtar som 1980, *Don't Talk* och *Dance Bitch* men minns faktiskt inte om hon redan har varit här en gång.

– Har vi varit i Sverige?

Hon vänder sig om och frågar sin assistent som sitter bredvid.

De mumlar något, skrattar lite och Estelle kommer tillbaka.

– Nä, jag tror vi har varit där en gång... Men vi kommer garanterat tillbaka igen!

Inget mer att säga på den fronten. Men frågar man vilken av alla världsartister Estelle har uppträtt med som varit roligast blir hon mer talför.

– Public Enemy! Lätt! Det var coolt. Dom är ju så stora, mina hjältar liksom. Det var

på ett utomhusig här i London. Hur häftigt som helst!

Och visst ja – det där med vem Estelle egentligen är. Det kanske hon vill svara på själv?

– Jag är Estelle. Mig själv. Alltid den jag vill vara, men kanske inte exakt den du tror, blir det något kryptiska svaret.

Sedan är intervjutiden plötsligt slut och vi lämnas att försöka lyssna oss till vem den där Londontjejen är med hjälp av plattan istället. Det ska nog gå alldeles utmärkt – i den mån man hinner lyssna när man dansar som en galning.

Vem det var som kallade Estelle "The Queen of Hip Hop", förresten? Det var

hennes landsman 1Extra DJ Skitz, som Estelle uppträtt en hel del med. En översättning av hans ord om skyddslingen kan också få avsluta medan skönt grooviga *Maybe* får stereons högtalare att smälta: – Hon är drottningen av brittisk hiphop och en av de mest produktiva rappare jag känner till. Hon har mördat på varenda liveshow jag gjort med henne och folket bara faller framför hennes fötter. Hon är vacker, rolig och ödmjuk och älskas av alla på den engelska scenen. Om hon inte lyckas blir jag orolig för oss andra.

Kalle Malmstedt



Fabulous

Bruda

INTERVJUN ÄR FRAMSKJUTEN tre timmar när jag svänger in på hotell Sheraton i Stockholm och det kan dröja en timme till innan jag får träffa Fabolous. Kvällen innan har han varit i Oslo för en TV-inspelning och efterfesten lär ha varit hård. En eftermiddagsintervju var inte att tänka på. Nu närmar sig klockan nio på kvällen och jag slår mig ner i en stol utanför sviten.

Medan jag väntar får jag lyssna på smakprov från kommande skivan *Real Talk* och äta en ostmacka som mer liknar en större fruktsallad med brieost. Den amerikanske promotionkillen glider runt med panik i blicken. David berättar att det är ett hästjobb att hålla ordning på Fabolous och hans crew, men att han älskar det. Han är tanig, vit, bär glasögon och ser ut som om han kommer direkt från gymnasiet. Han råkar välta ner en silverbricka som dundrar i marmorn en våning ner. Oroligt böjer han sig över kanten och piper fram ett "sorry".

Väntan känns dock inte jobbig, för mackan är god, pr-killens stress underhållande och *Real Talk* riktigt bra. I mitt anteckningsblock skriver jag ner "hårda-re" och "tuffare".

Fabulous som på skivorna *Ghetto Fabulous* (2001) och *Street Dreams* (2003) gjort kompetent men lite slätstruken och smörig hiphop verkar nu vilja mer än att bara leverera hängelsoundtrack.

Har man hört senaste singeln *Breathe* vet man vad jag menar. Det är ett elakt tungt hiphopanthem som byggs upp av rocksamplingar och en takt som imiterar hur det är att vara rejält andfådd. En låt som redan får dansgolv att explodera.

Andra favoriter på skivan är *Church*, en funkpredikan som kan kristna vem som helst och *Do the Damn Thang* där Fabolous över en aggressivt krypande basgång och ett enkelt old schoolbeat kräver att champagneflaskorna ska fortsätta levereras till honom.

Neptunesproducerade *Tit for Tat* och Nas-doftande barndomsbeskrivningen *In My Hood* känns också vitala och självsäkra. Men han har för den skull inte lämnat den mjuka stilen helt och hållet, *Holla at Somebody Real* där han tar hjälp av Lil' Mo kommer att fungera utmärkt på natt-radion och blir nog förmodligen en lika stor hit som deras tidigare samarbete *Can't Let You Go*.

Efter att ha blivit uppmärksammad av DJ Clue gick allt väldigt fort. Med singeln *I Can't Deny it* blev den då tjugotvååriga

ar & bling bling

– Mina texter är bättre, mitt flut när jag rappar är bättre. Jag är ute efter min respekt.

Fabulous är övertygad om att han är hiphopens framtida kung. Och hovet av tjejer på spelningen i Stockholm ger honom rätt.

Fabulous från Brooklyn succé över en natt. Hans debutalbum *Ghetto Fabulous* sålde miljontals exemplar och hamnade på en respektingivande fjärdeplats på Billboardlistan. På uppföljaren *Street Dreams* medverkade stjärnor som Missy Elliott och Snoop Dogg och förra året åkte Fabulous med på *Rock the Mic*-turnén, ett turnépaket där bland andra Jay-Z, 50 Cent och Sean Paul ingick. Men trots dessa framgångar är det med *Real Talk* som den riktiga succén ska komma. Eller som det står i pressklippet: ”det är nu prinsen ska bli kung av hiphop, det här är Fabulous riktiga introduktion i hiphopen”. Lite märkligt att bli introducerad på riktigt när man redan sålt miljontals album tänker jag när dörren öppnas och jag blir ombedd att stiga in.

FABOLOUS SITTER DJUPT NERSJUNKEN i en fätölj och ser ut att ha somnat. Klädd i Timberlandkängor, säckiga jeans, en enkel grå tröja och Yankees-keps på huvudet ser han inte ut som om han aspirerar på att bli kungen av hiphop, utan som vilken hiphopare som helst. Fast med en viktig skillnad: prinsens alla juveler. Han bär ett tjockt halsband med diamantbodyrt dollartecken, diamanörhängen, diaman-tarmband och en klocka översälad med... ja ni har gissat det, diamanter! Det är den största jävla klocka jag sett i hela mitt liv. Med en sån runt handleden skulle jag haft problem att lyfta armen.

Men han bär smyckena självsäkert, fast på något sätt lite ovant. Fabulous skruvar ideligen på klockarmbandet, drar lite i halsbandet. Som om han vill påminna sig om att de är där.

Efter att artigt skakat hand faller han tungt tillbaka i fätöljen igen. Han lutar huvudet bakåt och kisar, men piggnar till när jag inleder med att säga att det är lite konstigt att det tredje albumet är hans introduktion till hiphopen.

– Du vet, jag har varit med. Men jag har blivit stoppad i ett fack. Många tror att jag bara gör partylåtar eller låtar för tjejer. Jag vill inte ses som en rappare ”for the ladies”. Och det visar jag på *Real Talk*.

Han vill istället göra all möjlig slags hiphop; låtar för gatan, konceptuella låtar, låtar med väst- och östkustkänsla, med känslan från södern utan att glömma tjejerna eller festen. Det låter som han försöker täcka allt och verkligen aspirerar på att bli kungen av hiphop. Med tanke på det jag hört från skivan kanske det inte stämmer

helt, men singeln *Breathe* placerar honom i alla fall långt fram i konkurrensen.

– *Breathe* gjorde vi definitivt för att visa upp allt jag kan som inte kommit med tidigare. Det var en svår låt att göra, för jag ville verkligen få rätt in- och utandningskänsla och ett hårt gung. Det sitter nu tycker jag.

Varje gång Fabulous svarar sjunker han tillbaka i fätöljen och kisar. Han ser självbelåten ut på ett ganska coolt och inövat sätt. Eller så gillar han bara sig själv väldigt mycket, som han rappar i låten *Gangsta*: ”God was in a good mood the day he made me”.

Det märks också att han gillar att snacka om sig själv och om sin kommande status. Det finns inga tvivel om hur framtiden kommer att se ut. Och det var väl det skivan *Street Dreams* handlade om. Att bli kung?

– Jag döpte den till *Street Dreams* för jag ville spegla det som varje barn drömmer om – att bli känd hiphopstjärna. Barnen i ghetton ser upp mer till rappare än till föräldrar och lärare. Jag ville visa barnen att dom ska fortsätta drömma, för en dag kan man bli det man drömt om.

FABOLOUS HAR SEDAN SUCCÉN flyttat från Brooklyn till betydligt lugnare kvarter i New Jersey, för att inte vakna av ”sirener och skottlossning varje natt”. Samtidigt är han mycket noga med att poängtera att han fortfarande hänger mycket i sina gamla kvarter och inte förlorat kontakten med gatan.

– Brooklyn är ett tufft område och det rappar jag om bland annat i *In My Hood*. Jag ville säga till dom som bor där att jag förstår dom och att jag har sympatier för deras kamp för ett bättre liv.

Det är uppenbart att Fabulous vill ha kvar den kredd som är så viktig på gatan, samtidigt som han vill stila med dyra smycken. Han blir sur när jag frågar hur det var att spela med alla stora hiphopstjärnorna på *Rock the Mic*-turnén. Det märks att han inte tycker att varken 50 Cent eller Jay-Z är större än Fabulous.

Vad gäller musiken på *Real Talk* visar det sig att han inte alls är delaktig. Producenterna har fria händer och hans bidrag är texterna.

– Gillar jag en låt tar jag den och skriver en egen text. Vad producenterna använder för samplingar och sånt intresserar mig inte, bara det svänger.

Han återkommer ständigt till att det är slut med radioanpassad mjukishiphop nu.

Men även här känns han något ambivalent. Som om han är rädd att tjejerna ska lämna honom. Och bästa samarbetspartnern är Lil’ Mo.

– Du vet, hon är grym och då menar jag inte bara som artist, utan även som en galen, rolig och smart tjej som jag tycker om att vara med. Fast jag gillar överhuvudtaget att hänga med brudar.

För andra gången ler han och skratrar till. Första gången var när jag frågade om *Rims Skit* från den officiella mixtappen *More Street Dreams*. En låt som likt Missy Elliotts *Gossip Folks* handlar om berömmelsens baksida – skvallret.

– Skvaller uppstår alltid. Det händer alla som lyckas. Men skit i dom som snackar skit, det är min filosofi. Jag orkar inte bry mig om dom som inte lyckas och som vill ta ner mig för att jag gör det.

Tjejer och att snacka om den egna framgången. Det är saker som får Fabulous att skratta. Mer allmänna frågor om hiphopens utveckling och hur scenen ser ut idag, om beefs och annat, lämnar honom märkbart ointresserad. Han gäspar, sjunker längre ner i fätöljen och låter ögonen falla igen så att jag till sist blir orolig över att han somnat.

NÅGRA TIMMAR SENARE väntar ett knöfullt Grodan Sergel på Fabulous och hans mannar DJ 45 och Willie Babb, Tyshon King och Willie Knight. Utgår man från publiken den här kvällen så är det enkel matematik att se att Fabulous faktiskt är en rappare för tjejerna. De dansar, festar och ser förvånsfulla ut.

När DJ 45 kliver på och levererar ett kort intro stiger trycket ytterligare, för att nå explosionsnivå när Fabulous och hans tre MC:s studsar in och inleder med *Keepin’ it Gangsta* från *Ghetto Fabulous*. Efter ett set på dryga halvtimmen är det dags för sista låten. *Breathe* ekar ut i Grodans märkliga köpcentrumlokaler och skrikandet tilltar ytterligare. Ljudet är inte det bästa och Fabulous röst låter lite sliten, det har fått publiken att tunnna ut. Men tjejerna längst fram viker inte en tum.

Så fort konserten är över och Fabulous har kastat ut kepsar och t-shirts till publiken springer tjejerna och ställer sig i kö

framför vakten som oroligt bevakar backstage-området. Där står jag och trängs med dem, jag har blivit lovad att få några ord efter konserten.

Plötsligt kommer hela gänget ut, anförda av en stor livvakt som ser ut som en vänligare version av Marcellus Wallace i *Pulp Fiction*. Han banar väg i havet av unga tjejer till ett bord bredvid dansgolvet.

Fabulous håller sig i bakgrunden, men det märks tydligt att han är kung. Minsta viftning från honom och saker händer.

Några lyckliga tjejer får slå sig ner vid bordet, andra flockas runt och tar glatt emot champagneglas som sträcks till dem av Tyshon King som hoppat upp på en stol och ser ut som om han vill bjuda in hela världen till festen. Tjejerna vid bordet fnittrar samtidigt som de blickar oroligt över axeln. Men Fabulous sätter sig inte. Han är fullt upptagen med att spana in flocken runt bordet.



Mats Almegård

Han ser rakt på mig och jag vinkar med mitt block. Han tittar bort, sätter på sig solglasögonen och pekar istället på en blond tjej med ställets djupaste urringning. Och livvakten hämtar henne lydigt.

Måhända är *Real Talk* en skiva som kommer att tvätta bort stämpeln ”en rappare för tjejer”. Men Fabulous har för den skull inte slutat med att omgärda sig av kvinnliga beundrare. Och för tredje gången ikväll skiner ett leende på hans läppar.

Mats Almegård

Nancy Sinatra

Pappas stora flicka

”För helvete! Du har ju varit gift, du är ingen oskuld längre. Sjung den här för lastbilschaufförerna!”

Uppmaningen kom från Lee Hazlewood. Därefter fick Nancy Sinatra sitt stora genombrott och dundersuccé med *These Boots are Made for Walking*. Det var nästan fyrtio år sedan.



Frank Sinatras dotter har hunnit bli 64 år. Efter den fantastiska men kortvariga succén under andra hälften av sextioalet med en rad hits och några filmroller blev det tyst om Nancy. Hennes vapendragare och hitmakare Lee Hazlewood flyttade utomlands och Nancy gifte om sig och bestämde sig för att vara mamma på heltid till sina två döttrar.

När ekonomin började krisa försökte hon sig på en comeback för att sedan inse att rockmusiken hade förändrats kopiöst under dessa år. Hon var inte mer spännande än gårdagens nyheter. En countryplatta med Mel Tillis 1981 blev det till slut men succén uteblev tills pappa Frank erbjöd henne att medverka i hans Las Vegas-shower.

I mitten av nittiotalet försökte hon komma tillbaka igen med albumet *One More Time*, även om vi i Sverige knappt visste om det. Nu däremot – när vi skriver år 2004 – är hon tillbaka med buller och bång. Dottern AJ har producerat morsans nya platta där hon samarbetar med riktigt tunga namn. Vad sägs om Morrissey, Little Steven, Thurston Moore, Jarvis Cocker

och Calexico? Men hur kommer nu sig valet av dessa låtskrivarpartners?

– Det var min dotter A.J. som tyckte jag borde spela in en platta med folk som säger sig vara influerad av min musik, förklarar Nancy med spår av trötthet i rösten. Så alla som medverkar på skivan är fans till mig. Dom gav mig låtarna, eller som i Jon Spencers fall så sjunger han duett med mig på ett spår.

Nancy berättar att hon redan tidigare hade plattor med samtliga medverkande artister hemma. Det gäller att hålla sig ajour om man ska arbeta i musikbranschen menar hon och talar av erfarenhet. – Det var underbart att jobba med de här människorna. Den enda som jag inte lyckades träffa var Bono. Han skickade sin inspelning som jag sedan kunde lägga sång på.

Låten hon pratar om är *Two Shots of Happy*, *One Shot of Sad* som ursprungligen var skriven till Ol' Blue Eyes. Den lyckades dock aldrig hamna på band, för rän nu av Nancy. Jarvis Cockers bidrag, *Don't Let Him Waste Your Time* och *Baby's Coming Back to Me* är exempel på

låtar skrivna direkt till Nancy. Även Pete Yorns *Don't Mean Nothing*. Det hörs. Och plattan låter väldigt mycket sextioal. – Gör den? Jag ser det inte så, men det beror säkert på hur dom här människorna jag jobbade med ser på mig och vad dom gillar av den musik jag gjort.

Jobbade dom här artisterna annorlunda från vad du är van vid?

– Nej, inspelning är inspelning. Skillnaden är väl att det är datoriserat idag. När jag och Lee Hazlewood spelade in vår tredje skiva, som är släppt i Australien och Nya Zeeland, spelade vi in den digitalt och det är något som jag aldrig vill göra igen. Jag gillar inte ljudet. Så vi var tvungna att ta den digitala inspelningen och köra den igenom analog utrustning för att få den att låta som jag vill att det ska låta. Det digitala ljudet är för rent, det finns ingen atmosfär. Det bästa är ju så klart vinyl, men det spelar vi ju inte in på längre.

Du får nya fans hela tiden i alla åldrar, hur känns det?

– Jag tycker det är underbart. Jag är stolt över kvinnorna som fortsätter kampen. Kvinnor inom rockmusiken var en utdö-

ende ras ett tag. Men sedan kom Joan Jett, Chrissie Hynde och Madonna. Avril Lavigne är fantastisk, hon är den som kommer hålla i stafettpippen. Hon är ingen tillverkad robot, hon är faktiskt sig själv och är väldigt fokuserad. Hon har en skönhet som hon inte behöver stoltsera med och är naturligt sexig. Hon behöver inte åma sig längs golvet för att göra sig hörd, menar Nancy som dock själv lät sig fotograferas halvnäck när det begav sig.

Vill du ut på turné nu?

– Det skulle vara jätteroligt, men det är inte mitt beslut. Senast jag spelade i Skandinavien var två somrar sedan, vi spelade på rockfestivaler i Köpenhamn och... jag minns inte om vi var i Stockholm. Nej, Oslo var det. Vad jag förstår så fick vi ingen bra kritik så därför blev vi inte erbjudna att komma tillbaka året därpå. Jag vet inte, jag kunde ju inte läsa tidningarna. Men om en arrangör ringer till min agent och säger att dom vill att jag ska komma och spela och dom har pengar till flygbiljett och hotell, då kommer vi, lovar Nancy oengagerat.

Annica Henriksson

CD / DVD duplikation

CMM Group har sammanlagt 30 års erfarenhet av CD- och DVD-tillverkning både i Sverige och USA.

Vi ger samma professionella och snabba service oavsett om din order är 10 eller 10 000 cd-skivor.

Kontakta oss. Vi hjälper dig att spara tid, pengar och energi.

Tel 08-441 45 40,
info@compassmm.com

 **CMM GROUP**

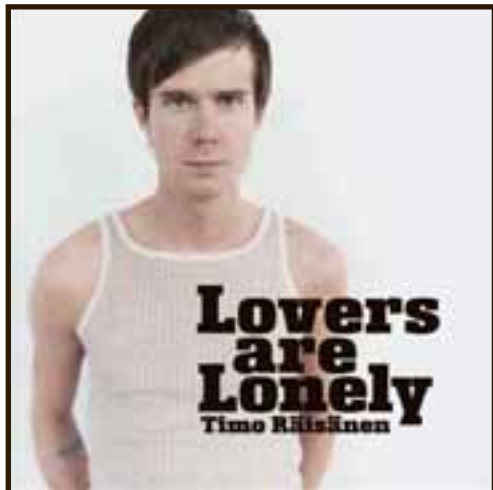


Johan Borgert & Holy Madre

Nu är han tillbaka, den här gången med bandet Holy Madre. Johan gör stor popmusik som är värd en stor publik.

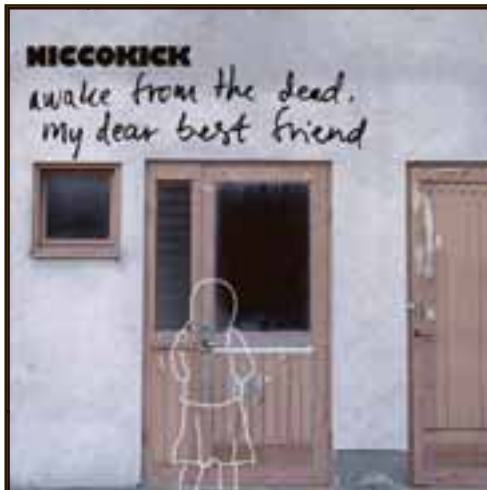
non

RAZZIA PRESENTERAR STOLT 25 SVINBRA LÅTAR:



Nu släpps Timo Räisänens första singel som soloartist, "Lovers are Lonely". Detta är också titeln på albumet som kommer i februari 2005. Snuskigt bra. I butik 10 november.

www.timoraisanen.se



Niccokick debuterar med helt magiska "Awake from the dead, my dear best friend", ett fullmatat album som självklart innehåller bla "Turn 27" och "Love & neon lights". Turné i nov-dec. I butik 10 november.
www.niccokick.com



Robert Dahlqvist (The Hellcopters) har fått fin kritik för sitt soloprojekt Thunder Express och albumet "We play for pleasure" finns i butik nu. Turnépremiär på Debaser i Stockholm 18 november. Löjligt bra.
www.thunderexpress.se

RAZZIA

www.razziarecords.se - info@razziarecords.se. Razzia distribueras i Skandinavien av Bonnier Amigo Music Distribution

Kommer snart på Razzia...
David Lindh & Hail Marys släpper nytt album tidigt nästa år.
Första singeln "Good thing" ute i december.
Hello Saferide spelar in album just nu. Kommer nästa år.

Med dojorna på

De gör sin egen hemsida. Har ingen manager. De gillar folköl, och bor på vandrarhem under inspelningen av sin kommande platta. Möt Millencolin. Fyra helt vanliga killar med ovanligt stora musikframgångar.

– SKA VI FIKA MER?

Erik Ohlsson, gitarrist i Millencolin, kikar undrande på kom-i-håg-listan som producenten Chips Kiesbye satt upp i mixerrummet i Göteborgsstudio Music-A-Matic, där delar av bandets kommande album spelas in.

– Ser du inte att det står *fixa mer?*, säger Chips.

Stort garv. Nä, Millencolin är inget kafferep. Varje dag är en ny arbetsdag. Kontorssysslor eller Japanturné. Bokföring eller en ny t-shirtdesign.

– Ja, ibland glömmar man bort att vi gör så mycket själva, säger Erik Ohlsson. Sedan kollar man på andra band som kanske inte håller på så mycket, och då inser man att ”jag jobbar verkligen med bandet precis varenda dag”. Men det är ju våra liv. Vår vardag.

– Det är ju svinviktigt om man vill få saker att hända, fyller trummisen Fredrik Larzon i. Särskilt om man som vi inte har någon manager. Då måste man ligga på själv. Det finns massa band som bara klagar på att ingenting händer.

Det hårda arbetet har gett resultat. Millencolin har, utan hjälp från majorbolag, sålt närmare två miljoner skivor världen över. Vart än Örebropunkarna reser så väntar stora rockklubbar fyllda till bristningsgränsen medhängivna fans.

– Nivån vi ligger på nu är ju jävligt bra, tycker Erik. Vi fyller klubbar med publikkapacitet på ett par tusen personer över hela världen. Och ska man nå över det, ja då blir det ju nästan på någon slags världsstjärnenivå.

Framgångarna till trots står grabbarna i Millencolin med båda skate-dojorna stadigt på jorden. Opretentiösa, ödmjuka och hyggliga. Enkla killar som plockar ut månadslön ur det gemensamt skötta företaget.

INSPELNINGEN AV BANDETS sjätte full-längdsskiva är uppdelad mellan Örebro och Göteborg. Grunderna sattes i Örebro-studio Fascination Street under augusti månad, medan sång och pålägg görs i Music-A-Matic. En kantig korridor med brokig konst uppsatt på de vita väggarna

leder in till det dunkla mixerrummet. Millencolins andre gitarrist Mathias Färm står lutad över mixerbordet. Hemma i Örebro äger han en studio tillsammans med Nasums Mieszko Talarczyk, och har koll på tekniken.

– It's a small thing, barely noticeable, säger Mathias till den engelske inspelningsteknikern Jim Brumby.

De har upptäckt att samspelet mellan trummor och gitarrer inte riktigt klaffar på ett ställe, och försöker fixa det knappt hörbara problemet med datorns hjälp. Det verkar gå att lösa.

Genom de smutsiga takfönstren i mixerrummet skymtar en klar och ljus oktoberhimmel. Den senaste tiden har bandets sångare och basist Nikola Sarcevic, göteborgare sedan några år tillbaka, lagt sång på alla 16 låtarna medan de andra tre bandmedlemmarna varit hemma i Örebro. – Tidigare inspelningar har det blivit mycket att vi sitter och gnäller och har en massa åsikter, säger Erik om beslutet att lämna Nikola ifred. Det blir lätt dålig stämning.

Ännu har sångaren dock inte kommit undan. Producent-Chips poängterar att även om första omgången sång är satt på band, så kommer nya försök att göras.

– Med sången vet man aldrig, säger Chips. Det kan låta okej, men nästa dag kan man göra en ännu bättre tagning. Eller göra ett försök, och sedan dricka två öl och testa igen.

DENNA FREDAG TIDIGT I OKTOBER är hela bandet på plats för att lägga körer och jobba med gitarrpålägg. Erik, Mathias och Larzon – som inte slösar pengar på hotellräkningar utan bor på vandrarhem under Göteborgsvistelserna – knäpper upp varsin folköl, och tar det ganska lugnt. För första gången i karriären är bandet kontraktslöst och förhandlingar med flera olika bolag pågår.

– Det är majorbolag också, avslöjar Erik. Vi måste se vad vi är värda, och så får vi se om Burning Heart kan lägga upp något emot det. Vi vore dumma om vi bara gav bort oss till dom igen.



Det var just Burning Heart Records som plockade upp Millencolin efter att ha hört deras demokassett 1993. Bolaget och bandet har sedan troget följts åt och växt tillsammans.

– Hade det inte varit för oss så hade inte Burning Heart varit så stora som dom är nu, säger Erik. Men å andra sidan, hade det inte varit för Burning Heart så hade inte vi varit stora. Vi är skyldiga varandra väldigt mycket.

Millencolin bildades hösten 1992, inspirerade av den amerikanska punkmusik de hört i skateboardfilmer. De döpte bandet efter ett skatetrick, och deras melodipunk med ska-inslag blev snabbt populär i ett skatepunkgalet Sverige. Hurtiga låten *Da Strike* från albumdebuten *Tiny Times* (senare omdöpt till *Same Old Times* sedan mäktiga Time Warner hotat med stämning då både titel och omslag påminde om deras egna serie Looney Tunes) blev en hit, medan andraplattan *Life On a Plate* från 1995 hamnade på en fjärdeplats på svenska albumlistan.

Efter att amerikanska punkbolaget Epitaph (som då nyligen haft miljonframgångar med både Offspring och Rancid) erbjudit USA-lansering, satsade örebroarna så gott som uteslutande på utlandet. Det blev ett segertåg. Turnéerna avlöste varandra, och nu fanns varken tid eller lust till att spela hemma i gamla Svedala. Ett par år gick utan att Millencolin stod på en enda svensk scen. Även om de numera gärna visar upp sig i Sverige, så råder det osäkerhet hos vissa fans angående bandets ursprung.

– Vi får till och med brev från svenskar som skriver på engelska och tycker att det vore skitkul om vi kunde komma till Sverige och spela någon gång, flinar Fredrik.

NIKOLA SARCEVIC HAR GÅNGAVSTÅND till Music-A-Matic. Han bor vid Skanstorget i Göteborg och promenaden till studion på Tredje Långgatan tar bara några minuter. Nikola skriver texterna till Millencolin och författandet av de nya låtarna har inneburit en omställning från de personliga och nakna texter som fanns på den singer/songwriter-aktiga soloskivan han släppte tidigare i år.

– Det blir en annan typ av texter, säger han lätt stammandes. Knappt någonting ur mitt eget liv, utan mer ur andra människors perspektiv. Jag har brist på ämnen ur mitt eget liv nu. Jag har mest varit på lekplatser och hämtat på dagis.

Under eftermiddagen kommer Nikolas barn på studiobesök. Tvååriga Thea kommer i sällskap av sin mamma och en nästan nyfödd lillasyster.

– Tjena, är Flora med? kvittrar Mathias, och vill titta närmare på knytet. Vilken liten!

I mixerrummet har det blivit dags för lyssning. Där står inte ett utan typ fem olika mixerbord. Erik slår sig ned vid ett av dem och klickar igång en råmixad version av en rätt snabb låt med arbetstiteln *Everybody Seems So Happy*. Om det beror på råmixen vet jag inte, men det låter just ganska rätt och hårt. Och väl högt för Flora.

Erik försöker få ordning på uppspelningen av ytterligare en ny bit.

– Varför är det ingen sång?, klagar han.

jorden



– Förstör inget nu Erik, manar Nikola från den insjunkna soffan vid rummets bakre vägg.

– Fan, jag har raderat sången, säger Erik, halvt på skämt, halvt på allvar.

– Jaha, det var den enda sången som var bra, tråkar Nikola. Vilken klantig farbror det där är!

Thea sitter i pappas knä och väntar på mer punkrock.

CHIPS HJÄLPER TILL ATT plocka fram en annan låt. Med sång och ett skarpt riff som går helt i linje med det lite rockigare sound som gruppen jobbat fram under de två senaste albumen, *Pennybridge Pioneers* från år 2000 och *Home From Home* från 2002.

– Det saknas lite gitarrer här, ropar Erik och spelar en tänkt slinga på luftgitarr.

Ljudmässigt har de haft Foo Fighters *The Colour and the Shape* som referens på sina senaste skivor.

– Ändå låter det olika varje gång, ler Erik.

Ansvarig för produktionen är alltså gamle Chips Kiesbye, gitarrist i Sator och numera flitigt anlitad producent. Hella-copters, Thåström och Sahara Hotnights har alla tagit hjälp av den kortväxte dal-masen.

– Egentligen är väl Millencolin en punk-generation för sent för mig, säger Chips. Men, jodå, jag gillar det dom gör. Inte allt. Jag gillar inte ska-punk, men dom gör ju i och för sig inga sådana låtar längre.

Det är just Sator som äger den anrika Music-A-Matic-studion tillsammans med Henryk Lipp. Under det sluttande taket i

inspelningsrummet har mängder av svenska band svettat fram sina alster. Union Carbide Productions, Yvonne och Satir-nine för att nämna några. Och Sator förstås, som faktiskt har en ny skiva på gång.

– Vi spelade in den redan i maj, berättar Chips. Det är väl bara en veckas jobb kvar på den, men jag har inte hittat en enda ledig vecka sedan i maj, det är det som är problemet.

Fler producentjobb, främst med Wilmer X:s kommande platta, har kommit i vägen, men någon gång nästa år ska Sators skiva i alla fall vara ute. Och turnera, det orkar gubbarna fortfarande.

– Det är det som är det roliga. Det är därför man håller på. Då är det mer frågan om man orkar göra skivor. Det är det som får en gråhårig. Turné är bara semester.

FÖR MILLENCOLIN VAR DET turnerandet som höll på att knäcka dem. Världsturnén som följde efter släppet av skivan *For Monkeys* 1997 pågick nästan oavbrutet i nära ett och ett halvt år och innefattade bortåt 200 spelningar. Australien, Nordamerika, Japan, Sydamerika. Millencolin var över-

allt. Uttröttade bestämde de sig sedan för att ta paus på obestämd tid. En paus som räddade bandet.

– Alla upptäckte hur mycket dom saknade bandet, säger Erik. Vi mognade också i sättet att tänka. Vi förstod att vi var tvungna att se till att alla mår bra.

– Att vi lyckats hålla ihop så länge beror också mycket på att vi lyckats ta kontroll över allt som rör bandet, fortsätter Larzon. Alla beslut går genom oss.

Numera turnerar Millencolin lite mer sparsamt, och är fortfarande bästa polare. Ibland byter Erik och Larzon gitarr och trumstockar mot golfklubbor eller fiske-spön. Och så åker de skateboard förstäs. Trots att hela gänget, förutom Erik som bara är 29, passerat trettiostrecket.

– Man ramlar så jävla hårt numera, säger Erik. De där ”kattrullningarna” när det bara nyper till lite finns inte kvar. Nu är det som om ett kylskåp slår i marken. Pang!

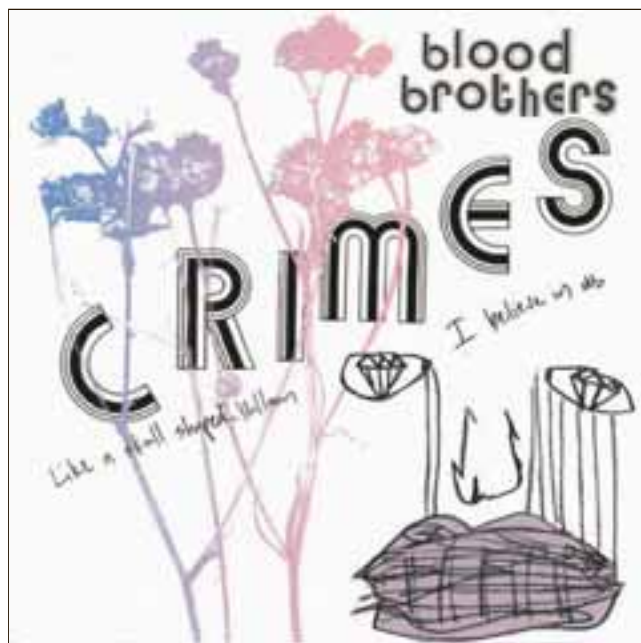
Genom bandet har de inte bara fått se hela världen och blivit framgångsrika egna företagare. Deras starka koppling till skateboard har gjort att det finns Millencolin-skatebrädor och att skoföretaget Vans har tagit fram en speciell Millencolin-doja.

– Det var ju drömmen när man var yngre och äkte skateboard, myser Erik. Att få en egen skate och en egen promodel-sko var ju något helt otroligt. Så fick vi det genom musiken.

Inte dåligt för fyra helt vanliga killar från Örebro.

Daniel Axelsson
foto: Johannes Giotas

HÖSTNYTT



THE BLOOD BROTHERS / CRIMES

SEATTLE KVINTETTEN THE BLOOD BROTHERS FORTSÄTTER PÅ SITT FJÄRDE ALBUM "CRIMES" ATT KOMBINERA HARDCORE, PUNK OCH ROCK PÅ SITT ALLDELES EGNA SÄTT.

BANDET FICK MED SITT FÖRRA ALBUM "BURN PIANO ISLAND, BURN" ETT MINDRE GENOMBROT FÖR DERAS URSINNIKT

KOMPROMISSLÖSA MUSIK. WWW.THEBLOODBROTHERS.COM



SAFARI ON PLUTO

CESAR VIDALS NYA PROJEKT INNEHÅLLANDES LJUVA SYNTSLINGOR OCH GRZYMA TEXTER. INGEN MISSADE VÅL SOMMARHITEN "CRAZY DREAM, CRAZY DAYS".

WWW.SAFARIMUSIC.COM

YOU ♥ ÅTERUTGIVNINGAR

BRIGHT EYES:

Conor Obersts klassiska album återutges äntligen.



LETTING OFF THE HAPPINESS



FEVERS AND MIRRORS



LIFTED...

BRAZIL CLASSICS:

Den uppskattade samlingsserien från David Byrnes label Luaka Bop.



VOL.1



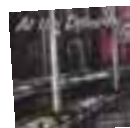
TROPICAL VOL.2



VOL.3

AT THE DRIVE IN:

Bandet ur vars aska Mars Volta och Sparta föddes finns nu återgivet.



ACROBATIC TENEMENT



IN/CASINO/OUT



RELATIONSHIP OF COMMAND



VAYA

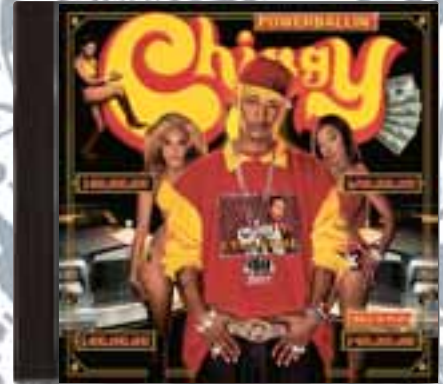
CHECK THIS SHIT OUT



ULF LUNDELL Ok baby ok
Release: 11 november



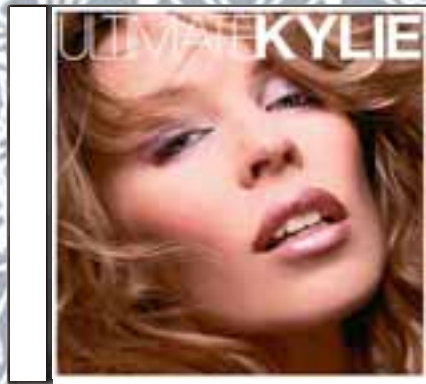
A PERFECT CIRCLE eMOTiVe
Albumet innehåller nyskrivet explosivt material och ett antal covers på mer eller mindre klassiska protestlåtar av artister som John Lennon, Devo, Led Zeppelin, Depeche Mode, Crucifix, Black Flag, Marvin Gaye, Fear...
Missa inte ltd utgåvan aMOTiOn innehållandes en extra DVD och remixer på gamla APC klassiker.
Release: 4 november



CHINGY Powerballin
Nytt album från en av USA's hetaste och skönaste hip hop snubbar! Janet Jackson, Lil' Flip, Nate Dogg, David Banner och Ziggy Marley är bara några av alla artister som ger Powerballin' extra guldkant.
Release: 17 november



THE 69 EYES Devils
Nya plattan Devils är den enda platta du behöver skaffa om du har någon som helst koll på vad du bör ha i hyllan...
Otäckt snyggt finskt mörker! Upptäck!
Release: 17 november



KYLIE MINOGUE Ultimate Kylie
Hela världens popprinsessa! Alla Kylies hits på både dubbelalbum och DVD - *Can't Get You Out of My Head*, *Spinning Around*, *The Locomotion*, *Especially For You*, *Love At First Sight*, *Slow* m fl...
Release: 24 november



THE VERVE - This Is Music: The Singles 92-88
Alla singlar plus två tidigare utgivna spår. Även på DVD samma releasedag.
Ute nu



Norah Jones Live 2004
Norah Jones med sitt band levererar en av deras bästa konserter under 2004. Allt i bästa ljud och bild!
Release: 17 november



Erasure The Tank, The Swan And The Balloon
Dubbel-DVD som spelades in live en svettigt kväll den 8 Augusti 1992 på Apollo i Manchester. Ett starkt tidsdokument från det tidiga 90-talets minst sagt levande gayscen.
Release: 24 november



DEPECHE MODE Devotional
Born again. Anton Corbijs och Depeche Modes hyllade concert film "Devotional" Finns äntligen på DVD. Filmen är inspelad 1993 på bandets utsälda och minst sagt kaotiska världsturné. DVD utgåvan innehåller massor med exklusivt extra material.
Ute nu



Tel: 0512 - 29950



FABOLOUS  **REAL TALK**

NEW ALBUM

OUT NOVEMBER 10TH

PARENTAL ADVISORY
EXPLICIT CONTENT


WARNER MUSIC SWEDEN

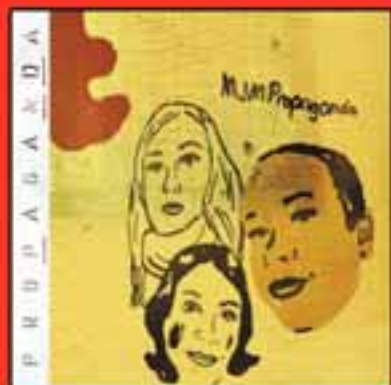
PACE

www.pace-wear.com



REGINA LUND
"Everybody's Darling"

17 november släpps Everybody's Darling - Ett album i två akter. Regina Lunds tredje men första album på ReginaRecords. Albumet har hon jobbat fram under en 7års period, ett album som speglar hela hennes liv. 18 djupt personliga låtar redo att möta världen. 100% Regina.



MJMPROPAGANDA
"Propaganda"

"Propaganda" är ett album med tungt svängande rootsreggae kryddad med skarpa, medvetna texter.

Trion MJMPropaganda, en fraktion av Moder Jords Massiva, levererar sina glada, sorgsna eller arga kommentarer i stabil trestämmig harmoni eller som individuella solröster.



SLAGSMÅLSKLUBBEN
"Sagan om konungens årsinkomst"

Manifest- och SAMA-nominerade instrumentalsyntharna med båda benen i indiepopträsket. C-64, punkattityd med popmelodier och stora leendet på läpparna. Ett av Sveriges hetaste indieband. Första 1000 exen kommer i en limited digipack.

**BORDER
MUSIC**

Nu online - din nätbutik för musik, film och spel!

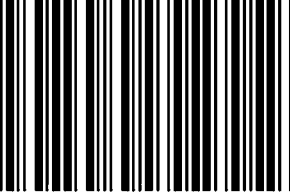
www.megastore.se

TRAVIS



Samlingsalbumet **SINGLES**
ute NU!





border music november 2k4

8kHz MONO



MONOCHROMATOR

Sveriges hetaste synthband just nu. Ett band som fått människor att våga hoppas på genren igen. Klassisk hård och dansant synth vävs samman med modern trance och skapar något eget. Utan tvekan årets synthplatta! Provllyssna online på: www.progress-productions.com

EMBEE



TELLINGS FROM S.

17 November är det dags för den hyllade Looptroop-producentens soloplatta. På den gästas han av bl a. Timbuktu, José González, Bless, Looptroop och många fler. En av vinterns största plattor är här! Missa inte videon till "Not Tonite".

RALLYPACK



SOD OFF GOD!...

Nu släpps RALLYPACKS efterlängtnade debutalbum. Singeln och videon "Luke Skywalker" har banat väg för succén. Med en tredje plats på hitlistan visade Martin och Daniel från LOK att deras nya band är att räkna med på allvar. Vinterns rockplatta no. 1

ELECTROPOP HEROES



VOLUME 2 - VARIOUS

Sveriges bästa samling för elektronisk popmusik utan tvekan! Här återfinns bara de stora namnen på scenen från Sverige och Norge. Universal Poplab, Fairlight Children (Apoptygma B.), Hype (ex. Elegant Machinery), Daybehaviour, Sophie Rimheden/Håkan Lidbo etc. De flesta spåren är dessutom helt exklusiva.

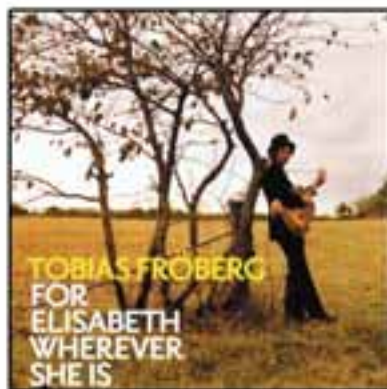
ELMO RED



BLOODY NIGHTS...

Nu kommer första EPn från Elmo Red. Bandet vars medlemmar tog ett kliv från punken för att undersöka en annan sida av musiken. Elmo Red är vemod och energi i en utsökt blandning. En ständigt pågående kamp och glödhet vilja varvas med hopplöshet och en stark längtan bort. På ett av spåret gästas bandet dessutom av ingen annan än Arne Weise.

TOBIAS FRÖBERG



FOR ELISABETH...

Tänk dig en sorts Simon and Garfunkel aktig känsla, blandat med lite Carole King och John Lennon. Vackra melodier, ljus röst, himmelska köer, laid-back spel av piano, gitarr, bas och trummor och en lite ruffig sjuttitalars känsla, då har du Tobias Fröbergs debutskiva. Finns i din butik till specialpris!

SIZZLA



LIFE

Reggaemusikens hårdast arbetande artist och tillika den flitigaste på att släppa nya studioplattor! Life är den tredje för året hos oss på Border, och det är en hit! Tillsammans med ett riktigt band återgår han till reggaens rötter och ger oss en fantastisk samling låtar - 17 till antalet! Ett verkligt ärligt, personligt och fantastiskt bra album från Sizzla Kalonji!

BIGGEST RAGGA...



ANTHEMS 2004 - VARIOUS

Den största! Den bästa! 40 låtar - 40 hits! - på 2 CDs! En platta som kommer spelas av DJs, men också älskas av tusentals svenska reggaefans! Vybz Kartel, T.O.K., Bounty Killer, Sean Paul, Beenie Man, Sizzla, Elephant Man, Capleton, Mad Cobra... Magiskt!

BORDER
MUSIC

MEGASTORE
www.megastore.se

Nu online - din nätbutik för musik, film och spell!
www.megastore.se

MEGASTORE
www.megastore.se

BORDER
MUSIC

VINYL:

Det är en tung skiva **Comb & Prosperous** släpper. Rent fysiskt alltså, gramvikten är bauhög. *Two of a Kind* (Ideal/Dotshop.se) är ett vinylalbum med experimentell hiphop från Göteborg, med gästartister från Amerikat. Det vill säga, musiken är inte det vanliga hiphop-kompet utan ligger närmare obskyr elektronisk musik och ljudexperiment (fast mest är det loopar som upprepas för mycket), medan rappen känns rätt traditionsenlig. Viljan är god, men nej. Bara för att det är experimentellt betyder det inte att det är bra.

Henrik Strömberg

DVD:**DANZIG**

"Archive de la Morte"
Regain/Sound Pollution

Svenska Regain Records signade Danzig för ett år sedan. Som första livestecken släpps DVD:n *Archive de la Morte*, med sju videor, många i flertalet versioner.

Anton Corbijn's *Dirty Black Summer* kommer exempelvis i tre versioner – originalet, en oklippt kameravinkel bara på sångaren Glen Danzig och en oklippt kameravinkel på Glen Danzig med band. Lite overkill, men intressant för ortodoxa fans och filmintresserade.

Archive de la Morte visar kvantitativt på Danzigs förälskelse i pornografisk kultur. Se bara på tjejen i *How the Gods Kill* eller *Sistinas*, för övrigt aldrig tidigare släppt i Europa. Ett än bättre exempel på temat porr är *Coming Down*. Den videon finns i en MTV-version och en totalt o censurerad version. Det innebär bilder på all möjlig sadomasochism som den mänskliga hjärnan kan uppåda. Piska, piercing, underkastelse, hammare och spik. You name it.

Archive de la Morte är en kul DVD, även om videorna i mångt och mycket bara skildrar bandet i olika miljöer. Det faktum att du kan spela alla låtar utan att behöva se två-tre olika versioner i rad är genomtänkt. Men fans och tittare vill ha mer. Kanske kunde den tunna bookleten innehålla kommentarer om videoinspelningarna? Eller om Evil Elvis själv kunde kommentera bilderna i ett alternativt ljudspår?

Torbjörn Hallgren

DIVERSE ARTISTER

"Stones Throw 101 DVD"

"Peanut Butter Wolf Stones Throw 101 Mix CD"

Stones Throw/Playground

Blunda. Tänk hiphop i sin mest ursprungliga form. Försök tänka hiphop i sin framtida skepnad. Tänk seriehjältar. Tänk underground. Tänk handdockor och låt sedan fantasin löpa fritt. Öppna dina ögon och titta på Stones Throws jubileums-DVD. Allt du tänkte och rätt mycket till är där. 16 videor (med bland andra Madvillain och Quasimoto!), en uppsjö bonusmaterial som liveshower (där Mos Def oförhappandes dyker upp) och intervjuer (hör MF Doom utan mask!). Och det är inte allt! Den tokigt underjordiska västkustlabeln Stones Throws grundare Peanut Butter Wolf har flyhänt slängt ihop en 40-låtars mix-CD som följer med. Vi snackar gamla, nutida och framtida hits med Madlib, Oh No, Jaylib, Lootpack – you name it. Är det innovativt, roligt och låter som stream of consciousness-poesi läst över en påtänd jazzkvartett i en industrilokal så finns det här.

Blunda igen. Lyssna på mix-CD:n. Det kommer ännu fler bilder i ditt huvud. Eventuellt kommer du inte att öppna ögonen igen förrän du är sugen på att se Madvillains serietidningsvideo *All Caps*.

En nära nog oundgänglig hiphop-DVD, full med grejer du ALDRIG kommer att få

se på MTV. Är du inte bekant med Stones Throw och bolagets fantastiskt kreativa artister är detta precis rätt tillfälle. Tror du dig ha räkoll är det också läge att slå till – du kommer att upptäcka att du inte hade en aning.

Kalle Malmstedt

GROOVE ARMADA

"The Best of"

BMG

Jag vet inte vad jag tycker är sämst med Groove Armadas hitsamling på DVD. Är det de sju ton heltrista livealbumen från en konsert på Brixton Academy? Eller är det de åtta videorna som följer? Som har någon slags menlös Benny Hill-humor? Eller är det möjligtvis den alldeles oinspirerat döda bigbeat-soppa som kommer ur högtalarna? Vet faktiskt inte, men bra är det inte.

Mats Almegård

GYLLENE TIDER

"Parkliv"

Capitol

Efter att folkhemsikonen Gessle först med sin soloturné sopat hem alla konsertarenor förra sommaren och med en trött, men välbesökt Gyllene-turné i år dragit åt tumskrubarna på alla konkurranter, undrar man vad som hänt. För det kändes väl ändå, i storlek och uppskruvad förväntningar, mer som en pseudoföreteelse, mer som ett svenskt mytologiskt band som skulle spela på nostalgi. Och det var det väl också. Och just därför, i den belysningen, är det riktigt kul att se *Parkliv*.

Regisserat av Lasse Hallström, och inspelat i Mjölby och Vägasked. Folkpark, den i modern belysning gamla tiden, den tid när popmusik faktiskt kunde sprida glädje, när en livespelning kunde framkalla kollektiv eufori och sprudla av ungdomlig entusiasm. Visst ser de ut som slynglar ibland, men framförandet är klockrent, bortsett från några charmiga osäkerheter i sång och ton. Publiken, åh, publiken. Dessa kläder, frisyrier och glasögon. Nästan bara tjejer, som gör allt för att överrösta varandra i allsång. Buttra vakter bland träden. Och mellan låtarna intervjuer med bandet som det begav sig.

För att överhuvudtaget förstå Gyllene Tider, storheten och charmen, utan att bara hemfalla till oreflekterad nostalgi, rekommenderas en titt på *Parkliv*. Kanske även för att förstå tiden man nostalgiserar, om än inte varför.

Magnus Sjöberg

IRON MAIDEN

"The History of Iron Maiden Part 1: The Early Years"

Capitol

Sommarens konsert på Nya Ullevi sålde slut på knappt två timmar eller något liknande. Måhända inte särskilt anmärkningsvärt, bandets status i hårdrockskretsar är ju cementerad. Iron Maiden har dock inget nytt album som dragplåster för konserten. Så hur haussa konserten? En DVD-serie om bandets historia kändes tydligen som ett fräsch initiativ.

The Early Years ger ändå inte intrycket att enbart vilja mjölka slantar ur fansens fickor. Den är lite för saftigt sammansatt – med sammanlagt fem timmars material på två skivor. Och det är mycket intressant att rent fysiskt få se skillnaderna på Paul Di' Anno och efterföljande Bruce Dickinson som sångare. Detta genom tre konserter från vardera åren 1981–83 på första skivan.

Andra skivan innehåller bland mycket annat en dokumentär, en minst sagt djupgående sådan. För hur många vet att bandet bildades redan 1975? Eller att Iron Maiden till dags dato avverkat fyra sångare? Kul att se hur många originalmedlemmar de lyckats rota fram och prata med.

Fylligt och djupgående – med de orden som ledstjärna är DVD-releaser befogade. Önskar att fler hade den inställningen...

Niklas Simonsson

JOAN ARMATRADING

"Joan Armatrading at Rockpalast"

MITCH RYDER

"Mitch Ryder at Rockpalast"

UB 40

"UB 40 at Rockpalast"

MOTHER'S FINEST

"Mother's Finest at Rockpalast"

WDR Fernsehen/BMG

Rockpalast, ett tyskt livemusikforum i TV, har funnits sedan mitten på 1970-talet. Med aktuella band och artister, framträdanden, hela konserter. Att programmet funnits så pass länge innebär också att man skapat en rejäl konsertskatt att gräva i, och det är ur denna man nu börjat släppa DVD-versioner. Till skillnad från DVD-släppet från det brittiska *The Old Grey Whistle Test*, som bara innehöll enstaka smakprov från programmets historia, består Rockpalastutgivningen av hela konserter. Och inte bara det, förresten, på alla dessa fyra DVD finns två konserter. Ibland i och för sig inspelade med korta mellanrum, vilket ju kan ge intrycket att det enda som eventuellt förändras är kläder och låtordning. Men ibland gör det inte så mycket, heller. *Joan Armatradings* framträdande i Rockpalast känns ibland rätt intimt och nära, som rökig klubbspelning, om det inte vore för den ibland skrämmande uppenbara studiomiljön.

Den första av två Mitch Ryder-framträdanden är ibland sett som ett av programmens legendariska. Med en Ryder som innan spelningen dyker upp berusad och vrång, ett slagsmål i logen, för att sedan leverera rockblues med en intensitet, spänning och kraft som emellanåt faktiskt även kan slå igenom TV-filtret. Och att se UB 40 innan de förstörde sig och blev förstörda genom mainstreambaktens *Red Red Wine* är också rätt uppgivande. Inte så att man faller pladask, men det finns en helt annan glöd och koppling till reggae och ska än det senare skulle komma att göra. *Mother's Finest* genombrottsspelning i Europa, intensiv funkrock i tiden, dock utan den bannlysta *Niggiz Can't Sing Rock and Roll*.

Sammantaget är det, framför allt för alla bandens och artisternas fans, välkommet att Rockpalastspelningarna finns tillgängliga. Men det finns en del brister. När man skaffar en DVD-film förutsätter man också att innehållet ska vara av DVD-klass, men det är inte alltid fallet här. Ibland känns bildkvaliteten rätt kass, och tillsammans med märklig kameraföring blir det nästan dogmadokumentär istället för konsertupplevelse. Både bilden och ljudet är mycket ojämnt, ibland klanderfritt, ibland som om allt spelats in med videokamera mot TV-skärm. Eller, ja, det känns väldigt mycket sjuttio-tals-TV över ljud och bild emellanåt. Och det var ju det det var. Men det borde ha gått att göra något åt det, om det nu ska släppas på DVD. En DVD med dåligt ljud och bild är ju inte något jag gärna återkommer till.

Magnus Sjöberg

STEVIE RAY VAUGHAN AND DOUBLE TROUBLE

"Live at Montreux 1982 & 1985"

Epic/Sony

Vitarslade killar i cowboyhatt med ciggen i mungipan ska ALDRIG röra en gitarr. Och de ska ALDRIG spela blues. Nämnda killar som mot alla odds lyckas komma över en gitarr och ta sig till konsertlokaler med två kumpaner, vanligtvis en smal trummis och en blekfat basist, då får man, tro det eller ej, hindra dem med alla tillgängliga medel.



Detta debaclet är inspelat på åttiotalet i Schweiz. Och det är alldeles fruktansvärt tråkigt. Till råga på allt så klämmer man in en dokumentär. Där ovan redan uthängda trummis och basist sitter och berättar och snyftar vilken otrolig tur de haft som fick spela med honom. Tråkigare och mer ointressant än så här kan det inte bli. Ser inga som helst förmildrande omständigheter. Det här är en tråkig DVD.

Per Lundberg GB

BOK

HENRIK ANDERSSON och JOHAN WIDERHOLM

"Guide för osignade"
HMD/Off the Record

Det finns en viss oskyldig, nästintill naiv, ton i hela *Guide för osignade*. Kanske har det att göra med en överlevande tro från sjuttio-talet på att alla kan spela och också bör göra det. Nu är det ju så, kan jag lite lutt-rat säga som säkert lyssnat igenom 1000 så kallade demoskivor de sista åren, att 98 procent faktiskt är dåligt på ett eller annat sätt. Inte så att jag vill framstå som någon fruktansvärd smakelitist, men det visar sig gång på gång att mycket musik gör sig absolut bäst i en lokal någonstans, förhoppningsvis under muntra förhållanden och utan inblandning av någon utomstående. Man ska inte utsätta oskyldiga människor för allt. Alla har tyvärr inte begåvningen som gör det värt att köpa en pressad skiva för 100 kronor (eller ens 40) för att se dem göra bort sig med dyra instrument på någon poänglös gala någonstans i förorten. Fast inte vill jag förstöra lyckan för någon, alla som vill skall naturligtvis spela och skapa förhoppningsvis god musik (är jag inte storsint?). Författarna poängterar också med versaler i början av boken att den största inkomsten man får genom sitt skapande är den själsliga och att värderingen av den är högst subjektiv. Visst är det så, men det skadar aldrig med ett visst mått av självinsikt innan man ger sig in i den snåriga branschen av fonogramproduktion och bandlansering. Inte minst för att spara tid och pengar.

Så, har man nått det stadiet att man är nöjd med sin grundprodukt, ja kanske till och med stolt, då är *Guide för osignade* en välkommen karta i det musikinriktade småföretagandets snårigheter. Här finns det mesta faktiskt. Sakligt och smäråkigt uppställt men ändå väldigt heltäckande. Layouten må vara en grafisk sömngång och texten är väl inte heller särskilt skönlitterär men det är heller inte poängen. Istället rättfram, enkelt och väldigt studieförbundigt. Störst nytta och absolut tråkigast tror jag alla blankettmallar som återfinns i slutet är. Extremt användbart och väldigt bra att ha samlat på ett ställe. Mindre intressant är urvalet personer i musikindustrin som faller totalt självklara floskler om sina erfarenheter. Underförstått handlar det oftast om coola kontakter och det vi ju redan. Också delen om vikten med en hype är lite bortkommen. Jag tror väldigt lite på att själv skapa sig en hype, det är betydligt mer komplicerat än så. Som artist har man minimal möjlighet att påverka det särskilt mycket. Ibland hjälper inte ens en hype särskilt långt, mycket försvinner ändå i det allmänna bruset och då spelar det ingen som helst roll hur fantastiska omslag, produktion eller ens låtar är och definitivt inte några påträngande telefonsamtal till tidsskriftsredaktioner (tro mig!).

Trots lite invändningar är ändå *Guide för osignade* en pedagogisk och säkert mycket användbar liten bok för de som någon gång vill försöka göra en aktningvärd insats och sprida lite god musik omkring sig.

Fredrik Eriksson

CD

THE 21ST CENTURY NOISE

"The 21st Century Noise"

Get Off My Records/Sound Pollution

Inga krusiduller här inte, raka rör och attitydfylld spelglädje som kletar av sig på min sinnesstämning är vad som erbjuds. Det är i stort sätt omöjligt att sitta stilla när The 21st Century Noise skruvar upp förstärkarna och förmedlar sin rockpunk. Mörka basgångar leder lyssnaren genom skivan, sångerskan och tillika basisten Nina Pudas härligt ärliga sångröst ångar av frustration. Kontrasten mellan hennes stämma och manliga kollegans, gitarristen Jörgen Ahman, röst är superb.

Även om låtarna på debuten känns nog så daterad i nutidens rockålder, hör hemma i en svettig klubb i New York och tenderar att vara skapade ur samma mall, är det samtidigt befriande på ett upplyftande sätt. Underbara popmelodier, frambankade av trummisen Daniel Gamba, hjälper till att höja låtarna till högre trappsteg.

Andreas Eriksson

213

"The Hard Way"

TVT/Playground

Dessa tre gangsterniggrer ger den välansade ansiktsbeihåringen en revival i bookletten – men vilka är det då som varit på skönhetsallong? Jo, Long Beach-polarna Warren G, Nate och Snoop Dogg har till slut fått ihop en platta tillsammans. Efter 50 miljoner sålda plattor under bältena är det så dags för debuten...

De växte upp i ghetton och fick alla in en fot i dörren via Warren G:s släkting Dr Dre för en hel mansålder sedan (känns det som). Big Snoop är självklart störst, Nate har schmoovaste silkesrösten och Warren G är väl den som kommit bort i hanteringen mest sedan monsterhitten *Regulate* från 1994.

Och på *The Hard Way* är de trötta. Den trögflytande produktionen har höftats ihop av diverse producenter så att trion fått något att jobba med i mickbåset. Snoop kom om han bara vill släppa feteciggen en stund vara kungen och Nate är alltid en säker sidekick som boostar begåvade artister. Men inga stordåd har åstadkommit här. Inget sticker ut. Hela plattan går på tomgång. Om inte Snoops kommande soloplatå är bättre än så här blir jag rejält förbannad...

Gary Andersson

22-20s

"22-20s"

Heavenly/Capitol

Martin Trimble och de andra brittiska ynglingarna i 22-20s rycker och drar. Kämpar och sliter med bluesiga riff, gnisslande gitarrgnidande och primitiva pukor. Men, fan, de kommer liksom ingen vart.

Bandets bluesgaragerock är ibland hårt larmande och ibland lugnt suggestiv, men bygger nästan alltid mer på just riff och gitarrer än på fångslande sångmelodier och minnesvärda refränger. Möjligen skulle man kunna kalla dem för ett mer anonymt och mindre bonnigt Kings Of Leon. Och lite bonnighet skulle faktiskt 22-20s må bra av.

En liten ljuspunkt på skivan är dock *Shoot Your Gun*. En hotfull och efterhängsen låt som fastnar. I merparten av de andra låtarna kämpar och sliter Martin Trimble och de andra. Rycker och drar. Men lyckas inte gripa tag i mig.

Daniel Axelsson

8KHZ MONO

"Monochromator"

Progress Productions/Border

När Krister Hessling tröttnade på att göra techno och trance bildade han tillsammans med Henrik och Joachim Andersson ett band som enligt dem själva skulle utforska

deras egna musikaliska rötter. Det finns nog en hel del Front Line Assembly-, Skinny Puppy- och Leather Strip-album hemma hos de tre killarna i 8kHz Mono. För det som utforskas är hård samplingstyngd synth som den gjordes i början av nittiotalet. Produktionen är det inget fel på – det är tungt, mäktigt och samtidigt luftigt. Det märks att Krister Hessling varit inne och snubblat på techno och trance, för det finns ett visst dansdriv i *Monochromators* låtar. Inget är direkt nytt, men det kanske kan ses som en kompetent hyllning till gamla hjäl-tar.

Mats Almegård

ADA

"Blondie"

Areal/import

När Michaela Dippers kompis glömde sin Korg-sampler hemma hos henne började Michaela fippla runt med den på egen hand. Hon slutade spela i rockband, flyttade till Köln och valde artistnamnet Ada. Sedan den dagen har hon försett världen med dansanta tolvor via Areal. Nu är det dags för albumdebut och den blandar hon friskt mellan stilarna: techno, electronica, rock och singer/songwriterpop rymms på de tio spår som tillsammans är *Blondie*. Och vilken tur att det finns folk som glömmar samplers hemma hos vännere. För det här är en skiva som jag inte skulle ha velat gå miste om. Melankolisk, glad, trevlig, smart, omväxlande och elegant. En toppenskiva helt enkelt. Det är bara funkchansonen *Who Pays the Bill* som får mig lite missmodig. Den är helt enkelt inte bra. Men när Ada bjuder på covers av Everything But The Girl och The Yeah Yeah Yeahs, piskar upp dansanta stämningar mitt i en stillsam låt och toppar med inledande *Eve*, ja då är det bara att njuta.

Mats Almegård

ANNIE

"Anniemal"

679/Warner

En nonsens-text – "You got it all wrong/You think you're all chocolate when you're chewing gum" – och en oerhört efterhängsen electropopmelodi utgör norska Annies hitlåt *Chewing Gum*. Den är rätt gullig. Producerad av Richard X, tidigare mest känd för att ha gjort Bobby Gillespie-favoriten *Freak Like Me* åt Sugababes.

Lika omedelbart är inte albumet i sin helhet, snarare rätt såsigt på sina ställen. Men det är ändå en ganska lyckad debut. Röksockp-produktionerna *Heartbeat* och *No Easy Love* slår ut det mesta på Kylies *Body Language*.

Thomas Nilson

BANG TANGO

"Ready to Go"

Mascot/BonnierAmigo

Spotta ut fimpen och sparka till den så att glöden flyger. Ge fingret till polisen. Ring morsan om pengar, beställ Jack Daniels i baren och fråga tatueringen om han kan ge rabatt på din band-tatuering. Köp en Izzy Stradlin-mössa och brottas med bandpolarna i en sliten tygsoffa.

Comebackande LA-bandet Bang Tango levererar sleaziga bilder genom sin rock. Och det finns en del godbitar. *Love the Life* är mysig som en öppen eld. *I Came to See You* följer old school-sleazens arkitektur från intro till refräng. Glädjeinjektionen *It Ain't Easy* skakar höfter som Black Crowes en gång gjorde, och *Rainy Day* får dig att längta efter en kall pizza ihop med bakfulla polare.

Detta till trots fattas det några procent smuts och glamour för att nå upp till vad LA-scenen en gång utstrålade. Synd. Väldigt synd, för världen behöver ett nytt Faster Pussycat á la 1987. Bang Tango är hyfsat nära.

Torbjörn Hallgren



BEHEMOTH
"Demigod"
Regain/Sound Pollution

Polens två stora band inom extremmetall släpper nya album – Vader och sverigesignade Behemoth. De senare brukar ingå i Panterasångaren Phil Anselmos best of-band när han blandar låtar.

På Behemoths nya album *Demigod* finns även här en låt som lär få Phil Anselmo att trycka ner rec och play. Gungiga *Conquer All* är en stadig biff som rycker med vem som än lyssnar på den. Tyvärr håller inte alla låtar samma höga standard.

För att uttrycka det diplomatiskt, *Sculpting the Throne ov Seth* är ett modigt introspar. *Demigod* med sitt grymma intro eller transsättande *The Reign ov Shemsu-Hor* hade varit mycket bättre val. De låtarna ger känslan av makt, vilket är hårdrockens viktigaste fundament.

Det är när Behemoth trycker gasen i botten som tyvärr många svetsar i karossen lossnar. *Towards Babylon* och en del andra låtar blir som en orkan i Indiska Oceanen, ett virrvarr av kaos.

Demigod är en trots detta en kompakt och tajt platta. Mycket tack vare trummorna. Lyssna på de dubbla baskaggarna, eller alla rappa pukslag. Ruggigt.

Torbjörn Hallgren

THE BENDS
"Blackwater"
BNPSweden

Den sjuhövdade Uddevallaensemblen The Bends håller för närvarande på att samla låtmateriale till en debutplatta – och som försmak kommer nu EP:n *Blackwater*. Medan bandnamnet doftar Radiohead så lutar de fem låtarna snarare är Coldplay-hållet – med undantaget att Anders Andreassons vokalistiska kvaliteter inte riktigt når upp till Chris Martins (den jämförelsen är förvisso ganska orättvis).

Blackwater bildar en soft, perifer ljudmatta, men med undantag för förstasparat *If (This is it)* blir det sällan mer engagerande än "trivsamt". Även texterna är stundtals lite intetsägande, men med ett par platlor i bagaget kan The Bends säkert växa till något riktigt bra.

Mattias Falk

BENT FABRIC
"Jukebox"
Universal

Inte varje dag som en åttaårig musiker ger sig på house- och klubbmusik. Men det är just vad danske pianisten Bent Fabricius-Bjerre gör. Till sin hjälp har han tagit in ett gäng "fantastiska unga sångare, kompositörer och producenter" som han själv skriver på skivkonvolutet. Bents pianoklink är den sammanhållande faktorn i skivans tretton spår. I vissa låtar påminner det lite om Primal Screams *Screamadelica*, fast inte lika bra. Annars är det ganska menlös klubbmusik som siktar på radiospelning. Önskar att vi på Groove kunde ge pensio-närrabatt, för uppsåtet är ju gott. Men det går tyvärr inte, det är bara att inse att det här inte är så kul.

Mats Almegård

MARIT BERGMAN
"Can I Keep Him? EP"
BMG

Sista spåret på denna fyrspar-EP, AC/DC-covern *Highway to Hell*, andas ungefär 110% Hederos & Hellberg, men vad gör det – låtar blir oftast underbara med ett sakralit piano i centrum. Så även här. Och att *Can I Keep Him?* är en underbar och naken liten låt visste vi sedan fullängdaren *Baby Dry Your Eye*. Utöver dessa nynnar jag bara som hastigast åt coctailkänslan i *Boom Boom*. Mer än så rymmer inte denna platta.

Gary Andersson

BLITZKID
"Trance of a Stranger"
Fiendforce/

Mörkt, grumligt och en sångare som står för långt ifrån mikrofonen och försöker låta som Jim Morrison. Så skulle en sammanfattning av Blitzkids *Trance of a Stranger* kunna låta. Lägg då till ett försök att låta som en blandning av Ramones och The Clash klädda i skräckmundering och ni har en ganska bra bild. Låter det intressant? Låt er inte luras. Resultatet blir ointressant, oengagerat och tråkigt. Lyssna på originalen som räknades upp innan. Det är ljusårs skillnad.

Andreas Eriksson

BOWLING FOR SOUP
"A Hangover You Don't Deserve"
BMG

"1994 upptäckte vi öl. Öl är gott – och det finns inget bättre sätt att få gratisöl på än att starta ett band".

Trots att frontmannen Jaret Reddicks musikaliska ambitioner inte sträcker sig längre än till att få fri bira (ovanstående är hans motivering till varför Bowling for Soup bildades) så blir bandet skickligare i sitt hantverk för varje album. Genren skejtrock är någonting man antingen hatar eller älskar, men om man väl lär sig acceptera – eller till och med gilla – de stundtals juvenila texterna och likformade låtarna så är det ganska trallvänligt. Öppnande *Almost* sätter tonen, 1985 har med rätta rullat ett tag på musikanalerna och den märkliga r'n'b-versionen av bandets forna hit *Halfway Around the World* är rätt roande den också. Ett habil förfestalter, helt enkelt.

Mattias Falk

BREATHER RESIST
"Charmer"
Jade Tree/Border

Breather Resist bjuder på en varierande resa där den förbannade hardcoren är ledstjärnan. Problemet är att det inte är särskilt varierande mellan låtarna. De är stöpta i samma mall, de lugna partierna kommer nästan på samma ställe vilket tar bort tjusningen. Annars är det alltid befriande med människor som ventilerar sin ilska på ett klokt sätt genom musiken i stället för de som envisas med att sprida skräck på fotbollsarenor och liknande.

Andreas Eriksson

IAN BROUDIE
"Tales Told"
Deltasonic/Sony

Det fegaste man kan göra som musiker är att ge sig in i singer/songwriter-genren. Och samtidigt det modigaste.

Med en genre vars uttrycksmedel är så små är det svårt att misslyckas – eller lyckas. Och just därför blir de flesta platlor inom singer/songwriter-gebitet varken hackade eller malda. Bara väldigt, väldigt enformiga.

Det finns två sätt att komma runt detta: Med smarta, uppfinningsrika engagemang. Eller med grundstommen: medryckande historier.

Ian Broudie – mest känd som frontman i Lightning Seeds och för att ha suttit i producentstolen för The Coral – tassar försiktigt kring båda områdena, men tyvärr lyckas han inte stanna kvar tillräckligt länge i någotdera för att det ska bli tillräckligt intresseväckande. Och döper man en skiva till *Tales Told* så har man en titel som förpliktigar inte så lite – vilket bara gör besvikelsen ännu större. Det är det gamla vanliga pliktskyldiga light-vedmodet.

Tryggt – och just därför så ointressant. Kristofer Ahlström

BROLLE JR
"Paradise Will Wait"
BonnierAmigo

Med den rösten borde Brolle Jr förstås göra något mycket roligare än det här. Gå

in för country på riktigt till exempel. Men framförallt borde han jobba lite mer på ett eget uttryck. För det han gör på *Paradise Will Wait* är bara halvsnuggigt förklädd Lisa Miskovsky-pop. Och Lisa Miskovsky är som bekant ond.

Nu är det svårt att bestämma sig för om han verkligen är Sveriges Chris Isaak eller bara en lite smalare version av han den fete norrlänningen som imiterade Elvis i *Sikta mot stjärnorna*.

Thomas Nilson

RL BURNSIDE
"A Bothered Mind"
Fat Possum/BonnierAmigo

Jag trodde aldrig den dagen skulle komma. Att bli tvungen att skriva dessa ord om min idol.

För andra gången i sin karriär låter RL inhyrda musiker lustmörda hans låtar så att de mest liknar slaktavfall. Förra gången blev det lyckat. Fast då balanserade det på gränsen till att bli patetiskt. 1998 låt han Tom Rothrock och Alec Empire remixa hans låtar. Först så gillade inte RL att man petade i hans musik. Sen när han fick reda på hur mycket pengar han skulle få för det så ändrade hans sig. Men vem kan anklaga honom för att vilja ha pengar när han jobbat som bomullsplockare och har hur många barn och barnbarn som helst att se efter.

Jag tror att det handlar om samma sak den här gången. Pengar. RL är gammal och har slutat turnera. Burnside har aldrig varit den som sålt skivor i massor. Nästan helt okänd för oss i Skandinavien fram till i mitten av nittiotalet då han åkte som förband till John Spencer Blues Explosion. Tillsammans med JSBX har RL skrivit in sig i historieböckerna med helt jävla maktlösa skivan *Ass Pocket of Whiskey* från 1996 – mycket bättre så kan det inte bli.

På *A Bothered Mind* håller Lyrics Born och Kid Rock i motorsågen. Resultatet blir pinsamt stelt och ointressant. Endast akustiska *Bird Without a Feather* och *See What My Buddy Done* kommer undan med hedern i behåll. Fast när det gäller de två låtarna så är det ju bara RL och ingen annan som lägger sig i.

Snälla RL – gör en sista platta, gärna akustisk, som raderar ut den här skiten. Jag vill inte att det ska vara det sista minnet från dig.

Per Lundberg GB

BURY YOUR DEAD
"Cover Your Tracks"
Victory/Border

Det mest intressanta med Bury Your Dead och deras skiva *Cover Your Tracks* är att låtarna bär namn efter filmer. *Top Gun*, *Vanilla Sky*, *Mission Impossible*, *Eyes Wide Shut* och *Magnolia* är några exempel. Men jag kan inte se någon direkt koppling mellan texterna och filmernas innehåll. *Cover Your Tracks* handlar i stället om otrohet och ond bråd hämnd inbakad i en form av ganska igenkännbar symbios mellan metal och hårdrock. Det är inte direkt dåligt men inte särskilt upphetsande heller.

Andreas Eriksson

CALAMALKA
"Shredders Dub"
Plug Research/

Det görs mängder av dubmusik. Men få skivor sticker ut, de är istället stöpta i traditionell form vare sig det rör sig om jamaicanska takter eller mer elektroniska tongångar. Men Calamalka, alias Michael Campitelli, går faktiskt sin egen väg. Den gamle skateboardåkaren från Vancouver blandar in element från hiphop och gör egensinnig musik som ofta svänger bra och bjuder på tungt släpiga och riktigt ödesmättade stämningar. Efter halva albumet börjar det hända grejor på allvar och låtar-



na tillåts blomma ut. Lyssna bara på den experimentellt sparsmakade *Ol' Ghost*, den drömska *Electric Blue* eller *Reliable 1*, som nästan kunde vara inspelad av Tassilli Players. Världsklass.

Robert Lagerström

CHARLES CALDWELL "Remember Me"

Fat Possum/BonnierAmigo

"I was the first negro in Yalobusha County to own a Cadillac/Don't believe me to go the courthouse and ask for yourself". De orden ska Charles ha sagt när skivbolagsbossen för första gången kom och hälsade på.

Charles Caldwell arbetade på Heathcraft Industries i Grenada, Mississippi hela sitt vuxna liv. Han skaffade sig en elgitarr och en förstärkare i unga år och lärde sig spela. Kontentan blev rakryggad countryblues. Det blev bara en platta för Charles. Dels så "upptäcktes" han alldeles för sent av Fat Possum. Men vilken skiva det blev. Oförstört. Ärligt. Rätt. Äkta.

Caldwell frustar och stånkar som om domedagen stod för dörren. Likt Screamin' Jay Hawkins, Hound Dog Taylor eller Howlin' Wolf. *Remember Me* är pre-old school. Elgitarr och trummor, T-Models trummis Spam spelar på några spår. Ska du köpa en bluesplatta i år så finns bara *Remember Me*. Samtidigt som den kan vara inkörsport för nybörjaren så är den fördjupning för die-hard fans.

Per Lundberg GB

MIRA CALIX "3 Commissions"

Warp/Border

Ljud från småkryp? Visst! Det var nämligen så att diskjockeyn och artisten Mira Calix för ett par år sedan fick ta del av en stor samling insektsljud som tillhörde det naturhistoriska museet i Geneve. Hon bearbetade ljuden från getingar, flugor och kokonger i kläckning och satte ihop låten *NuNu* vilken framfördes på samma museum. Stycket spelades in och hamnade på det här albumet som också innehåller ett samarbete med Londons sinfonietta (där samma stycke får en helt annan skepnad) samt en installation från ett galleri. Resultatet har blivit eftertänksam konstmusik, lugna och svävande ljudlandskap som ligger ganska långt ifrån Calix vanliga uppbrutna rytmer och som samtidigt visar hennes bredd. Den enda nackdelen är att albumet är lite väl kort och bara klockar in på 36 minuter.

Robert Lagerström

CAMPER VAN BEETHOVEN "New Roman Times"

Cooking Vinyl/BonnierAmigo

Jag var frälst en gång. I Camper van Beethoven. Och bara dagarna innan jag skulle se dem i Hultsfred en höstkväll kom beskedet att bandet hade splittrats under pågående turné, i Norrköpingstrakten. Förbandet Wannadies blev huvudband istället, och jag var där, iklädd en tröja som jag målat en svart sorgbindel på för att hedra bandets upplösande. Visserligen var väl Camper kanske på väg att bli ett lite för stort arenaband rent musikaliskt, från de tidigare mer psykedeliska skivorna kändes *Our Beloved Revolutionary Sweetheart* och *Key Lime Pie* mer raka och på gränsen till storsvulna emellanåt. Men de hade fortfarande en charm och känsla för osvikliga melodier. Avfallingarna Cracker och Monks of Doom hade sina stunder, men det blev aldrig det samma.

Så det var naturligtvis med blandade känslor man tog emot beskedet att de hade återförenats. Och när man nu sitter med *New Roman Times*, så inser man att ens rädslor var befogade. Visst, emellanåt finns det inga tvivel om att det är Camper, men emellanåt känns allt också så där upplåst

och trist som man var rädd att bandet skulle kunna låta när som helst redan för femton år sen. Och i och med det tycker jag nog att allt fokus är borta. Där ändå allt, trots märkliga musikaliska utflykter emellanåt, var sammansatt och hopsvetsat i produktion tidigare, där är allt spretigt nu, där är allt en enda ny gäspning. Okej, jag tvivlar inte på – naiv som jag är – att Camper kan återfå en del av den glans jag såg och älskade en gång. Men startskottet mot det scenariot går inte via *New Roman Times*.

Magnus Sjöberg

JIM CAPALDI "Poor Boy Blue"

SPV/Playground

Varför ska man få ge ut en platta bara för att man är snabb på gitarrhalsen? Tycker inte att gamla meriter borgar för det. Att Capaldi en gång i tiden spelade tillsammans med Stevie Winwood gör det hela ännu mer ofattbart. Att han redan släppt ungefär 15 plattor borde väl dessutom räcka för honom. En sjungande före detta trummis ska absolut inte försöka sig på att spela blues. Om han till råga på allt är en vitarslad engelsman från Worcestershire då är det riktigt illa.

Per Lundberg GB

CELINE DION & ANNE GEDDES

"Miracle"

Columbia/Sony

"Det är som att skjuta en fisk i en glaskål", skrev en gång Julian Cope om Roxettes *Joyride* när han gästrecenserade singlar i NME. Det var bara för enkelt att säga den. Ungefär så känns det med det här lilla Celine Dion-projektet – en konceptskiva om bebisar som lanseras tillsammans med en fotobok av fotografen Anne Geddes (man får smakprov på den senare i CD-häftet som är fullt av bilder på Celine och småtingar).

Musikaliskt håller hon sig uteslutande till överarrangerade sentimentala ballader vilket ju är, eh... mamas gata för henne. Bland annat får vi ganska hemska versioner av Roberta Flacks *The First Time Ever I Saw Your Face* och John Lennons *Beautiful Boy*.

Thomas Nilson

CLAYHILL

"Small Circle"

Eat Sleep/Border

Groovig rock med trumpeter som svänger riktigt bra i *Alpha Male*. Men den Bonoaktiga rösten faller mig inte alltid på läppen. Clayhill har ett gung i sin musik men det gunget drar inte med mig mot extasen utan snarare in i ett moln av ointresse. Det låter präktigt och jag börjar tänka på andra saker. Uppmärksamheten förflyttas till mobiltelefonen. Men det finns inslag på skivan som klockspel och sönderklippta köror som då och då åter riktar uppmärksamheten tillbaka till musiken. Men snart klädd sig seggheten åter fast i synapserna och ointresset återkommer.

Clayhill är ibland ett Dave Matthews Band i otroligt seg tappning. Och det är ju faktiskt inte något vidare.

Johan Joelsson

CLIENT

"City"

Toast Hawaii/Capitol

Bättre än Depeche Mode påstår deras skivbolagsdirektör Andy Fletcher. Men så här trista har de gamla arenasyntarna aldrig varit. Möjligtvis är Client roligare än Dave Gahan solo.

Client har sin största tillgång i Sarah Blackwoods sympatiska Newcastle-dialekt. Den klädde de gulliga popmelodier och smånyckliga texter hon sjöng i sin förra grupp Dubstar alldeles utmärkt, men passar den här stela syntpopen sämre. Att sparkade Libertines-sångaren Pete Doherty med-

verkar på en av låtarna är för övrigt det slutgiltiga beviset för att heroin inte är bra för ens omdöme.

Thomas Nilson

LEONARD COHEN

"Dear Heather"

Sony

Jag älskar Leonard Cohens musik och hans sexiga mörka röst och Gud ska veta att jag verkligen längtat efter den här skivan. Men om min längtan varit stor så är besvikelsen desto större. Trots att jag är medveten om att han är sjuttio år gammal och kanske börjat tappa greppet trodde jag aldrig att det skulle vara så här illa.

Det låter som en nålgörehetsskiva sponsrad av Pingstkyrkan. Borta är de bitterljuvt vackra melodier och de erotiska undertonerna. Här finns framförallt inte ett spår av det farligt dekadenta som kunde skönjas på *I'm Your Man*. Det låter trött och fullkomligt oinspirerat.

En orsak till att det låter som det gör är att Cohens sedvanliga kvinnokör låter annorlunda. Istället för att lägga sig som skira röstlöjor runt Cohens mörka basstämma låter de frikyrkligt souliga och tar alltför stor plats. I vissa låtar sjunger andra personer faktiskt mer än Cohen själv.

En annan orsak är överflödet av elakar-tade saxofoner. Resultatet är slemmigt inställsamt – enklast beskrivet som vit gubbig souljazz med en krydda av frikyrka.

En del album behöver tid på sig för att växa men med den här skivan verkar det vara tvärtom. För varje gång jag lyssnar blir jag mer och mer säker på att detta är Cohens sämsta album någonsin. Visst finns det enstaka ljusglimtar men de flimrar förbi alldeles för fort för att de ska hinna ta fäste i ens medvetande.

Min högaktning för Leonard Cohen är oförändrad men den här skivan kommer förhoppningsvis att glömmas lika snabbt som den kom. Frågan är om det verkligen är Cohen som sjunger eller om det är någon annan som bara härmar hans röst? Den riktige Leonard Cohen sitter förmodligen inlåst i en källare någonstans och gråter.

Moa Eriksson

COLONEL CLAYPOOL'S BUCKET OF BERNIE BRAINS

"The Big Eyeball in the Sky"

Prawn Song/BonnierAmigo

Les Claypool är rent överjävlig på att lira bas. Det var mycket med poängen i Primus. När de jobbade tajt och tungt var de riktigt skarpa – men när de svävade för mycket blev det mest störigt svävande cirkusmusik.

Nu när Claypool kör solo är det dessvärre den senare kategorin musiken tillhör. Basen märks inte lika tydligt som önskas. Plus att musikerna han lierat sig med nu inte är de skarpaste. Buckethead (som bland annat spelat med det nya Guns n Roses) på gitarr hade man klarat sig gott utan.

Jag har haft nöjet att bevittna Primus live. Skulle inte ha något emot att göra det igen i någon form – men då får Les Claypool skärpa sig och koncentrera sig på det han kan bäst. På *The Big Eyeball in the Sky* gör han det definitivt inte.

Niklas Simonsson

DAN BERN & THE IJCB

"My Country II"

Cooking Vinyl/BonnierAmigo

Att det snart är val i stora landet på andra sidan Atlanten går inte att missa. Det märks även på musikutbudet. För några veckor sedan stod Fogerty, R.E.M. och Springsteen på samma scen och sjöng mot Bush-administrationen. Förra månaden släppte Steve Earle sin brandfackla *The Revolution Starts ... Now!*

Men Dan Bern är för mig en ny bekantskap. Dan Bern bryter absolut ingen ny



musikalisk mark. Efter nio album rör han sig vant i de kvarter som John Hiatt och Ron Sexsmith befolkar. Fast det är svårt att inte tänka på Bob Dylan när man hör Dan sjunga. I vissa stunder låter de spökliskt nära varandra. Det är ändå svårt att bli berörd av *My Country II*, den saknar något. Något som rycker tag i en. Dock snygg cover på Pete Seegers *The Torn Flag*, annars är detta en rätt tråkig platta.

Per Lundberg GB
DAN FRÖBERG och JERRY JOHANSSON
"Dan Fröberg och Jerry Johansson"
Häll Tjåften/BonnierAmigo

När konstnären Dan Fröberg slår sig ihop med gitarristen och sätarspelaren Jerry Johanson uppstår något som bryter mot det invanda och som hittar toner och ljud långt ut i de musikaliska marginalerna. Det är återhållsamt med en ständigt hotfullhet närvarande. De sneglar ibland på dörren till den tyska, storslaget kalla värld där tidiga Kraftwerk och Brian Enos ambientlandskap är vägledande, men Dan och Jerry tar sin musik ännu ett steg bort från det som den stora massan tar till sig.

Därför känns det extra intressant. Små gitarr- eller sitarmelodier bryter ofta upp ljudexperimenten för att senare dyka upp några sekunder senare. Och den sorgsna tonen med drag åt psykedelia och svensk folkmusik gör alltid att det lyfter.

Om du är less på musik du hört förut är detta ett solklart val.

Jonas Elgemark

DEATH IN VEGAS
"Satan's Circus"

Drone/BonnierAmigo

Utveckling är bra. Vi gillar utveckling. Dock är det svårt att undvika en överraskad min när man inser att Death in Vegas nya album är helt instrumentalt, och nästan helt fritt från rockinflenser. Det är inte heller dansmusik, även om det stundtals blir ett skönt gung i basgungan. Musiken har mer gemensamt med tidig instrumental synt. Spår två kopierar till exempel hela inledningen från *Trans Europe Express*, utan att någonstans ens nämna Kraftwerk. Skumt.

Det är svårt att bli upphetsad över *Satan's Circus*, visst är det lagom behagligt att lyssna på, men inget känns jättebra eller vidare viktigt. Bästa spåret är det hypnotiska *Anita Berber* (tysk stumfilmsskådespelerska), som är nästan Steve Reich-liknande i sin repetition.

En limiterad version av *Satan's Circus* innehåller dessutom en live-CD. Den är i stort sett instrumental, den med. Mest är det duon plus band som jammrar fram sjök av ljummen musik. Det känns som musiker-na mest står och onanerar på scen – titta vad duktiga vi är. Det funkas att städa till, särskilt om man dammsuger. I slutet av spelningen blir det lite bättre när en tjej kommer in och sjunger lite drömskt. Om du inte hittar det limiterade dubbelalbumet är det alltså inget du behöver gråta över.

Henrik Strömberg

DEPECHE MODE
"Remixes 81...04"
Mute/Capitol

Mina kompisar brukade skaka på huvudet när jag slantade upp mina sista stålar för en extralimiterad version av *Strangelove* eller någon annan maxisingel av Depeche Mode. Inte nog med att man behövde en sjutummare, den skulle även kompletteras av en i färgad vinyl, man skulle ha maxin, limiterade maxin, extralimiterade eller US-pressen. Och visst kändes det surt ibland, men där fanns ju en mix som var lite bättre än de andra. Så handlade jag en till. Men var det verkligen samlarmani? Nja, delvis, men inte bara. Lika mycket var det ett erkännande av att Depeche Mode alltid

legat i förgrunden bland band som förstod att göra spännande remixar av sina låtar.

Det som alltid varit intressant med DM:s mixar är att de lyckats hitta "hett" folk att jobba med. På åttiotalet var det exempelvis dubgalningen Adrian Sherwood, nittiotalet technohårningen Speedy J och idag är det acidoou Black Strobe eller den mystiske technoproducenten Rex the Dog.

Remixes 81...04 är mycket på en gång: det är en samling starka låtar med ett av världens mest inflytelserika syntband och det är ett dokument över remixandets sköna konst, för här är det tydligt vad som skett och vilka trender som remixningen har genomgått. Från den enkla förlängning av en låt som i *Just Can't Get Enough (Schizo Mix)* till den totala omarbetningen så att något nytt uppstår som i *Absolut Mix* av *Everything Counts* och den totalt uppfuckade versionen av *People are People* som fått namnet *Are People People?*

Nu vore DM inte DM om denna skiva inte kom i tre olika versioner – som enkel, dubbel och trippel. Beroende på hur intresserad man är och hur mycket man vill betala. Men faktum är att jag nog ändå rekommenderar trippeln. För annars missar man bland annat Rex the Dogs acidifierade *Photographic (Dub Mix)* och den oerhörda *Clean i Colder*-version.

Har man alla maxisinglar redan är det kanske inte så värst mycket nytt under solen, men det är en gedigen sammanställning av DM-remixer och för den som inte orkade med limited-vansinnet finns det mycket att upptäcka. Fast Black Strokes mix av *Something to Do* får man givetvis köpa den limiterade versionen av vinylmaxin för att upptäcka. Suck...

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

"The Crickets and Their Buddies"

Cooking Vinyl/BonnierAmigo

Fy fan vad jag avskyr avdankade äldre män och deras jävla gitarrer. Speciellt när de har namn som Eric Clapton, John Prine och Rodney Crowell. Så satans blod- och kön-löst att man tappar andan. När inte ens Nancy Griffith och Albert Lee kan lyfta dessa covers, när kombandet The Crickets ihop med Vince Neil totalhavererar *I Fought the Law* stänger jag av och gråter tyst.

Per Lundberg GB

DIVERSE ARTISTER

"Disco Undead"

Device Electronic/Dotshop.se

En samlingskiva som kickar igång med en låt döpt efter Andrea Bianchis ultimata zombie-/incest-/sleazefilm *Le Notti del Terrore* från 1980, som rymmer artister som Tobe Hooker (Tobe Hooper var *Texas Chainsaw Massacres* regissör), heter *Disco Undead*, har dansande tv-spelzombies i dålig grafik på omslaget och som innehåller fet och simpel electro är bara att älska. Musiken är inspirerad av åttiotalets alla zombie- och skräckrullar och det hörs. Stundtals låter det väldigt mycket John Carpenter (Legowelt *Season of Samhain*) som framstår som en given föregångare. Skräckfilmsregissör och elektronisk kompositör som han är.

Skönast är Bangkok Impacts dansanta electromashare *The Pianist and the Reporter* eller Solenoids *Suspiriorum* som känns som om man blir körd genom en elektronisk köttkvarn. Lika effektiv som Dario Argentos gamla skräckis *Suspiria*. Så glöm nyinspelningen av *Day of the Dead* på bio och köp upp dig på lite skön electrozombie-skräck istället.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

"DJ-Kicks – Daddy G"

!K7/Playground

Efter att The Prodigy och Fatboy Slim visat att det är dags att blicka tillbaka, höra på säkra kort och vägra utveckling har nu även Massive Attack för evigt sällat sig till dem som tyckte det var bättre på nittiotalet. MA är aktuella med ett soundtrack som luktar retro och forne medlemmen Daddy G kommer här med en mixskiva som är djupt förankrad i den tid då han var en av världens hetaste: Massive själva, Tricky, Leftfield med flera. Materialet är i och för sig inte dåligt och vi får ett par outgivna mixar, men årligt: behövs det?

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

"Electropop Heroes"

Memento Materia

Struttigt glad electropop, melankolisk syntpop eller pompös dito? Ja, då har du kommit till rätt avdelning. Slå dig ner i en soffa och lyssna på popbreakshymnen *Beauty in Me* av Stisch och Magnus Carlson så länge, så kommer Sophie och Håkan snart. Rimmheden och Lidbo gör nämligen Tears For Fears gamla *Shout!* och det är riktigt kul och bra.

En samling med sjutton låtar och minst lika många artister blir givetvis en smula ojämn. Här finns saker som är charmiga, men som man glömmer så fort sista tonen klingat ut ur högtalarna, som Blipp!s *Paradis*. Annat är väl inte så vidare engagerande: Bobby, Moulin Noir och Z Prochek är exempel på det. Annat är bra och det tyder på god smak att Conetiks, Monofaders och Fairlight Childrens bidrag är de starkaste låtarna från respektive artisters senaste album.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

"Hard-Headed Woman: A Celebration of Wanda Jackson"

Bloodshot/Border

Från början sjöng Wanda Jackson rå rockabilly men gick över till country. Råddes 1955 av Elvis Presley att börja med rock'n'roll men kom återigen att satsa på country, honky tonk och gospel. Genom åren har hon spelat i ett nästan oräkneligt antal låtar, som brottarhiten *Right Or Wrong*, och började i mitten av nittiotalet uppträda i USA igen och gav så sent som förra året ut en liveplatta.

Men hur låter det då när 21 moderna artister tolkar den levande legendens material? Jo, ungefär som vanligt när det gäller hyllningsplattor – låtarna hanteras alltför respektfullt och versionerna blir originaltroga och därför ganska meningslösa. Varken Rosie Flores eller Bottle Rockets, Robbie Fulks eller Wayne Hancock lyckas göra någonting extra. Undantagen heter Trailer Bride och Jesse Sykes som spelat in egen-sinniga och fina versioner av *Fujiana Mama* respektive *Weary Blues from Waiting*. Men det är också det enda som sticker ut på det här kompetenta men något fantasilösa albumet.

Robert Lagerström

DIVERSE ARTISTER

"Sudd. Autumn Collection 04"

Sudd

I våras kom Sudds vårkollektion och nu är det dags att lämna plats på catwalken för höstsamlingen. Liksom på vårskivan rör det sig om en frisk blandning mellan olika stilar inom den elektroniska musiken. Mycket av det som visas här är sånt som gjorts för att sitta inne och kura ihop sig med en rugig blåsig dag. Fujasakis dubinspirerade *Master Ho* med sina skira sjök av syntar är ett bra exempel. Annat som trivs bra med en kopp te är Alphaliners djupa basgångar i *Underpass*. Men det allra bästa med Sudds



höstsamling är Motif Nouveau & CRL som ger oss en brinnande fackla i höstmörkret. Deras *Subway Warrior* är electrokryddad house av det slag som får även det allra tätaste molntäcke att vika undan. Sann dansgolvsglädje!

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER
"Tell Us the Truth – The Live Concert Recording"

Artemis/Showtime

För nästan exakt ett år sedan åkte ett gäng äldre politiskt medvetna män ut på vägarna för att sätta press på de amerikanska myndigheterna. Det handlade om politikernas ovilja att informera om sina handlingar samt den inskränkta pressfriheten efter terrorattacker den 11 september. Och det handlar också givetvis om en anti-Bush-kampanj. Strålände budskap och en riktigt god gärning. Speciellt eftersom det handlar om inflytelserika musiker som Steve Earle, Billy Bragg, Mike Mills (R.E.M.), med flera. Men musiken då? En del är väntat gubbigt men höjdpunkterna är Steve Earles fina *The Mountain* och den inträngande *Christmas in Washington* – Billy Bragg gör aldrig någon besviken. Så ska du behålla ditt samvete rent är det bäst att du köper denna platta direkt, ta DVD:n också för säkerhets skull.

Jonas Elgemark

DIVERSE ARTISTER
"Thai Beat a Go Go"

Subliminal Sounds/Border

Musikaliska skatter som upptäckts, återanvänds eller liknande kan vara guld värda. *Thai Beat a Go Go* är lika rolig som intressant. För thailändsk rockmusik från sextio-talet är inget man direkt matats med i västvärlden. Så var samlingens låtar också oerhört svårspårade och udda. Det märks. För det har vridits ett par varv extra – surf- och vansinnig garage-rock varvas med semipsykedeliska utsvävningar. The Son of P.M:s version av James Bond-temat är som exempel helt suveränt.

Att det sjungs på asiatiska gör det emellanåt ganska svårt att inte småle för sig själv. Men det är bra och inte dåligt roligt. Plus att ett initiativ att gräva fram sådan här musik förtjänar en stor medalj. Tydligt kommer fler volymer i denna serie snart. Kan knappt bärga mig...

Niklas Simonsson

DON DIEGO

"Arbetarklass"

Flejva/BonnierAmigo

Möllerängens egen favoritson Don Diego *Ålskar o leva*, i alla fall heter plattans skönaste spår så. Men resten av *Arbetarklass* är bara kompetent och duglig hiphop utan spets.

Diego sitter alltså i Flejva Studio i Malmö och gör allt själv, men det han är bäst på är att producera – rappen och texterna känns mer färglösa och banala. Vore bättre om han inriktade sig på att bli en av Sveriges smidigaste producenter av mysig soulhiphop, där finns en stor marknad om han bara väljer rätt vokalisterna att samarbeta med. Old school-spåret *D går runt* med Timbuktu är en fingervisning om hur bra det kan bli.

Gary Andersson

DURAN DURAN

"Astronaut"

Sony

Har sett fram emot den här plattan ganska länge. Lyssnade under sommaren på gamla *Girls on Film* och *Rio*. Fantastiska poplåtar. Läste om deras USA-turné. Hörde på radio och såg på TV nya band som försökte låta som Duran Duran utan att ens komma i närheten. Kände väl i ärlighetens namn att det aldrig skulle gå. Men jag ville att det skulle vara bra. Unnade dem det.

Första singeln *Sunrise* lät lovande. Med *Astronaut* i min hand känns det bara pinsamt. Bäst-före-datumet gick ut för länge sedan. Simon, Andy, Roger, Mick och Nick är hopplösa föredettingar. Enda spåret som kommer undan med hedern i behåll är just *Sunrise*. Där finns i alla fall en refräng som sätter sig. Resten är daterad funkpopp som aldrig borde fått se dagens ljus. Duran Durans bästa tid är inte nu.

Guldåldern stavas *Rio* och *Seven and the Ragged Tiger* och inget annat. *Astronaut* är inget annat än en koloss på lerfötter.

Per Lundberg GB

ENTOMBED

"Unreal Estate"

Threeman/Playground

Unreal Estate är en ljudupptagning snarare än en live-skiva. En inspelning av det fenomenala dansprojekt Entombed gjorde på Kungliga Operan. Det är ett måste-ha för ultraortodoxa fans. Det är ett kan-vara-utan för alla andra.

Skivan inleds med ett stelfingrat pianointro, *DCLXVI/Intermission*, och följs upp av tämligen tråkiga spår som *Say it in Slugs*, *Return to Madness* och *It is Later Than You Think*.

Entombed är ett bra band, och låtar som *Chief Rebel Angel*, *Left Hand Path* och covern *Night of the Vampire* är klassiker.

Men vad är syftet med *Unreal Estate*, CD:n? Förutom att tjäna pengar och dokumentera alla bitar av en karriär? Som ett nytt spännande album funkar det inte. Det krävs nämligen något visuellt att förströ tiden med för att förstå grejen med slaskiga låtversioner från albumet *Uprising*. För att inte tala om ett spår som *It is Later Than You Think*, Entombeds svar på Beatles *Revolution 9*.

Unreal Estate borde endast och allena släppas på DVD. Det hade varit grejt. Men inte i det här formatet. Köp hellre senaste studioalbumet.

Torbjörn Hallgren

JOHN ALEXANDER ERICSON

"Savannah Songs"

Warsaw/Misty Music

Duggregn och fallna löv blåser över kalla, höstmörka trottoarer, och det är inte utan att man blir sugen på en kanna te, en stickad tröja med lite för långa ärmar – och en riktigt ångestfylld och deprimerande vali-umplatta. John Alexander Ericson levererar åtminstone det senare. Akustiska *Savannah Songs* innehåller nio behagliga, finstämda låtar, där Johns vackra men bräckliga röst får spela fritt, sällan med mer än en gitarr eller köröst som ackompanjemang. Ibland är dock melodierna inte fullt lika känslöfyllda som ljudbilden, men *Savannah Songs* – och i synnerhet inledningsspåret *River Moon* – tål ändå en jämförelse med herr Ericsons gamle turnékollega Nicolai Dunger.

Mattias Falk

JAKE FAIRLEY

"Touch Not the Cat"

Dumb Unit/import

Jack Fairley är en av de mest aktiva på den kanadensiska elektroniska scenen med mer än 20 släpp de senaste åren, varav många på etiketten Dumb Unit. Så när Jeremy Caulfield tidigare i våras mixade ihop DJ-setet *Public Works* bestående av låtar ur Dumb Units katalog var givetvis Jake Fairley representerad. Och precis som med den mixen är *Touch Not the Cat* på sina ställen mycket skön minimal techno. *Dinkelsburg* är ett exempel på hur varje ljud känns som en ljummen droppe regn som man fångar med tungan efter flera dagars intensiv värme! *Public Works* var också en tråkig flirt med rock och det gäller även för Jake Fairleys album. Inledande *Nightstick* låter som om Sky High gick in i studion och experimenterade med nya rytmer. Inte rik-

tigt min vision om hur bra musik ska låta. En skiva som har sina vackra och sina hemska stunder.

Mats Almegård

FATES WARNING

"FWX"

Metal Blade

Jag har provat det mesta i lyssningsväg vad gäller FWX. På morgonen, i bilen, via minidisc på väg till jobbet, sent på kvällen, på väldigt hög volym och lite mer sansad styrka. Resultatet är likafullt detsamma. Jänkarnas tionde skiva, efter lite mer än tjugo år som grupp, är märkbart uddlös och statisk och vore det inte för 27 sekunders knepig marschtakt på virveln i *River Wide Ocean Deep* hade jag inte kommit ihåg ett dyft, trots åtminstone femton genomlyssningar. Det i sig är inget gott betyg.

Roger Bengtsson

THOMAS FEHLMANN

"Lowflow"

Plug Research

När Thomas Fehlmann mötte Robert Fripp 1979 hände någonting speciellt. För plötsligt beslutade sig schweizaren för att även han satsa professionellt på musiken och bildade Palais Schaumburg i Tyskland. Satsade därefter på en solokarriär, experimenterade med samlingar och flyttade till Berlin för att börja producera andras musik. Sedan dess har han spelat in massor av skivor, samarbetat med brittiska The Orb och mixat om låtar av artister som Laibach, Klaus Schülze och Einstürzende Neubauten.

Efter några klubborienterade dansplattor har Fehlmann dragit ned tempot och visar återigen upp sin återhållsamma och experimentella sida som utmynnar i spännigt fräscha ljudlandskap vilka bärs upp av långsamt pulserande rytmer. Det är innovativt, uppfinningsrikt och suggestivt och faktiskt så bra att Lowflow är en av årets bästa skivor. Ett perfekt soundtrack för nästan vad som helst. Lyssna bara på den molnlätta och housebubblande *Lindt*, den nästan rockiga och monotont sköna *Alice Springs* och den pigga microhouseduben *Andrea is Delighted*.

Robert Lagerström

FRANKENSTEIN

"An Ugly Display of Self-preservation"

Fiendforce

Frankensteins monster skrämde skiten ur människor när det begav sig och bandet med samma namn försöker göra samma sak, men oj-øj vad de misslyckas. Deras mix av punk, rockabilly och boogierock ter sig enbart rumsren och förvånansvärt snäll. Även om sångarens mörka röst nästan lyckas med stråvan att hitta våra nervceller faller det mesta av Frankensteins musik platt.

Andreas Eriksson

FRAUSDOTS

"Couture, Couture, Couture"

Sub Pop/BonnierAmigo

Är det någon som undrar vart Beachwood Sparks tog vägen. Basisten Brent Rademaker har ett nytt band i Frauddots tillsammans med Michelle Loiselle. Ett band som tydligt flirtar med det engelska åttiotalet. Alltså det åttiotal som leddes av band som Cure och Echo & the Bunnymen. Givetvis är det inte hela sanningen att droppa de namnen. Frauddots kan inte avfärdas som enkla plagiatörer. Tvärtom. Amerikanska band som vill låta England (och då tänker jag i första hand på underbara Interpol) lyckas ofta väldigt bra med det. Det finns en stor portion av det egna och det amerikanska när Brent spelar gitarrslingor som kan få ett fruset Ian McCulloch-hjärta att smälta. I tacklistan finns namn på folk från Warlocks, The Tyde och Velvet Crush.

Coutture, Coutture, Coutture är ett starkt album som förtjänar all uppmärk-



samhet. Ett måste om du gillar vemodig gitarrindie med svepande syntar och Peter Hook-bas.

Per Lundberg GB

FRENCH KICKS "The Trial of the Century" Eat Sleep/Border

French Kicks började i någon slags garage-punkröjig anda i slutet av nittiotalet. Men deras senaste platta *The Trial of the Century* är snarare småpsykedelisk pop. Det rör sig ofta om en monoton syntmelodi som backas upp av feta trummor. Någonstans däremellan löper en gitarrslinga gatlopp över de ljusaste banden.

Skivan är en strikt sammanhållen enhet vilket gör att de enskilda låtarna inte bjuder på speciellt stor variation. Postal Service gör samma sak men med större övertygelse. French Kicks kan kännas lite anonyma i jämförelse.

Låtar som sticker ut finns dock, som den rykande *Yes I Guess*. Gillar även den klaustrofobiska gitarren i *Only So Long*. Men egentligen blir jag nog mer sugen på att höra French Kicks tidigaste alster.

Matt Stinchcombs och Josh Wise gör känsloladdade vokala insatser men lyckas aldrig komma så där riktigt nära. *The Trial of the Century* känns som en behaglig oas i den överbefolkade musikaliska tajgan utan att för den skull ge upphov till pur glädje.

Johan Joelsson

TOBIAS FRÖBERG "For Elisabeth Wherever She is" Silence/Border

Det är en ljum sommarkväll på Gotland. Tobias Fröberg håller på att spela in några låtar. Vännen och producenten Linus Larsson knackar plötsligt på och gör några trumpålägg. De inspelade låtarna uppskattas av vänner och bekanta så Fröberg och Larsson bestämmer sig för att fortsätta spela in tillsammans. Och efter ytterligare en inspelningsvecka på Gotland bland bråkande får inser de att det fanns material till ett helt album. Det är de inspelningsarna som ligger till grund för *For Elisabeth Wherever She is*.

På plattan finns vaggande och luftig pop som i nästan alla låtar är skrivna till någon rackare vid namn Elisabeth. Och man blir lite nyfiken på vem denna manliga egentligen är. Men det får man inte reda på.

Tobias Fröberg har en levande röst och hans musik är akustiskt stämmningsfull och jordnära. På skivan samsas finstämda körer och avslappnade melodier. Det klingar sjuttioal och Simon & Garfunkel. Ibland kan även spår av John Lennon skönjas på skivan. Låtarna är aldrig lökiga utan känns renande som ett havsbad i oktober. Men han har en bit kvar att vandra för att komma i närheten av melodier av Lennons kaliber. Å andra sidan – vem fan har inte det?

Johan Joelsson

GREGORIAN "The Dark Side" Playground

Ja, herrejävlar...

Får villigt erkänna att jag slarvat med att fördiupa mig i de tidigare volymerna med gregorianska munkars tolkningar av olika genreklassiker. På den femte har turen kommit till ett antal urdrag i den breda rockfåran. Och emellanåt är det svårt att hålla tillbaka alla blasfemiska tillrop och utbrott – för det är rent okristligt uselt. Merparten av de tolv låtarna är ett skoningslöst korståg mot kulturell lemlästning (om man kan kalla Nine Inch Nails *Hurt* och *Close My Eyes Forever* med Ozzy och Lita Ford för kulturklassiker). Trodde det skulle röra sig om a capella-tolkningar, men låtarna är uppbyggda enligt klassisk rock-

mall. Så där rök även touchen av egenhet i ekvationen. Tanke och idé? Knappast, kompis.

Det finns många varianter på cover- och tolkningsalbum i dagsläget. Detta hör till de värsta – att de lyckats kränga 2,5 miljoner med sina tidigare är än mer skrämmande. Och då kommer de ändå hit på turné i början av 2005.

Är Helmut Lotti informerad...?

Niklas Simonsson

GUERRILLA BLACK "Guerilla City" Capitol

Guerilla Black har rappat sedan han var liten och är ett ganska välkänt namn i underground-hiphop-kretsar efter att ha släppt mixtaped *Hood Affiliated Mixtape Vol 1*. Men i och med albumdebuten *Guerilla City* håller han på att bli ett välkänt ansikte på MTV där videon till *Compton* (med Beanie Man) redan går varm.

Guerilla Blacks släpiga sluddriga röst i kombination med hans långsamma själv-säkra flow får honom att låta läskigt lik en västkustens Biggie Smalls. Att han brukar få höra att han ser ut som honom också, uppmärksammar han själv på tunga förstaspåret *Hearts of Fire* med Bob Marleys *No More Trouble* i bakgrunden. En rolig kuriosia är att Shynes nyligen släppta album har samma sampling i sitt förstaspår...

Guerilla City är riktigt välproducerad rakt igenom med roliga samplingar från bland andra Sister Nancy-dängan *Bam Bam* vilket ger den ett stort lyft fast utan att ta uppmärksamheten från rappen. Det enda tråkiga är de två "skit"-partierna. Guerilla är som många andra i den här genren en kantskött kille som har mycket att tala om. Hemlöshet, gängaktiviteter och dödsfall har kantat hans liv, men det var hans frus död i hjärnhinneinflammation som slog hårdast. Efter att hon dog blev rhymes hans sätt att skriva av sig. Sista spåret *My First* som är tillägnat henne får, trots oslipade gangsterkärleksförklaringar som "I admit I used to fuck around a little bit/but I knew that you would always be my chick", synfältet att dimmas ett tag. Även om det inte är otroliga rimstrukturer så har han en mycket känsla i sina texter.

Jag tror att den här skivan som kommer bli väldigt svår att tröttna på.

Moa Stridde

GUNNAR KÄLLSTRÖM & FRIDENS LILJER "Gunnar Källström & Fridens Liljer" Nacksving/BMG

Dan Viktor (som varit starkt involverad i den här skivan) skriver i innerfodralet att Gunnar Källström förlyssnat sig på Django Reinhart och ville göra något liknande. Och det får man ändå säga att han lyckats någorlunda med. För det är gitarrbaserad estradmusik det handlar om, med ibland starka inslag av zigenarmusik. Allt inspelat så att det finns en, ofta rätt tilltalande, primitiv air kring det. Rent ljudmässigt skulle det lika gärna vara inspelat för femtio, trettio eller tio år sedan. Den charmen späds också på med uppgiften att den enda redigering som gjorts för skivan är pålägg av skivnaster från 78-varvare. Emellanåt bra låtar, intressanta, ibland märkliga, texter, och en oerhört hög charmfaktor. Och inte har man väl hört någon sjunga "tjofaderulan" sen Thor Modéens dagar?

Magnus Sjöberg

RIGMOR GUSTAFSSON "Close to You" BonnierAmigo

Rigmor Gustafssons uppföljare till debuten *I Will Wait for You*. Samarbetet med Nils Landgren, som gav möjlighet till debuten, fortsätter även här, men på ett annat plan. Kompet står Jacky Terrasson Trio för,

medan Landgren producerat skivan. Och, som titeln indikerar, består *Close to You* till stora delar av Burt Bacharach-kompositioner.

På sätt och vis är det samtidigt skivans största styrka och svaghet. För det handlar ju om kända och starka låtar, men det är också låtar man hört många gånger förr, och låtar som Dionne Warwick gjort odödliga. Gustafssons röst och Terrasson får det att bli rätt livfullt emellanåt, även om allt blir lite väl mycket jazzande kring kända strukturer ibland. Visserligen finns här lite mer mærg än om bara låtarna skulle ha klätts i softjazztapping, men det är inte tillräckligt för att nå utanför och bortom den själ som trots allt Warwick kunde ingjuta i dem. Vid en jämförelse (vilket är ofrånkomligt) blir Rigmors framförande mer som ett navit utsvävande ställt mot livserfarenheten.

Magnus Sjöberg

HAPPY THE MAN "The Muse Awakens" Inside Out Music/Border

Historien börjar 1972 på amerikansk armébas i Tyskland där några av bandmedlemmarna var stationerade. Fyra år senare är skivkontraktet i hamn och den glada progmaskinen är i rullning. *The Muse Awakens* är deras åttonde skiva och precis som tidigare är det instrumentalt för nästan hela slanten. Endast under *Shadowlites* begagnar Stanely Whitaker sig av sång. Synd att det inte är mer av den varan. Sorgligt nog blir det mycket muzak av det hela och skivan skulle till stora delar kunna ackompanjera TV-shop. Dock måste ett stort rungande hurra utdelas för den fantastiska låttiteln *Lunch at the Psychedelicatessen*.

Roger Bengtsson

HERMANO "Dare I Say..." Suburban/Playground

I pressreleasen står det om "a heavy blues collection filler with desperation and discontentment". Okej, i mina trakter kallar vi det för stonerrock, och i detta fall inte särskilt bra sådan.

De allra mest hängivna sväljer antagligen detta med hull och hår, men jag förstår inte varför band envisas med att ge sig på urvattnade genrer. Det är inte så att det finns särskilt mycket att arbeta med, men gamarna kommer fram när de stora djuren har blivit mätta.

Hermano kårar damm i Kyuss och Queens of the Stone Ages spår. Nej jag tar tillbaka det – dammet har redan hunnit lägga sig.

Mikael Barani

NIKLAS HILLBOM "Ungefär såhär" Sony

Med dängor som *Tapetklistern* och *När hela världen står utanför* erövrade Jumper hjärtat hos 200 000 svenska skivköpare under nittiotalet. Sedan har det varit tyst. Men under våren 2003, efter fyra års tynande artisttillvaro, åkte bandets gamle frontfigur Niklas Hillbom ner till Spanien för att påbörja sin solodebut.

Resultatet är *Ungefär såhär*, 41 minuters singer/songwriterpop, som understundom visar att Hillbom inte tappat förmågan att nickra ihop låtar. Musiken har dock inte mycket gemensamt med Jumper – det är sparsmakad produktion och mysig höstpop för hela slanten. Texterna synkar bra med musiken, även om de ibland blir enformiga finns ljusglimtar – såsom på singeln *Vi är i dag*: "Solen skiner inte in hit/så låt oss ta ett steg ut/di/vi är i dag, vi har i dag/så låt oss inte tänka mer på vart vi ska". I mina öron är Niklas Hillbom redan bättre än Jumper någonsin var.

Mattias Falk



ROBYN HITCHCOCK "Spooked"

Proper/BonnierAmigo

Det har ibland känts lite frustrerande att lyssna på Robyn Hitchcock de senaste tio-tio åren. Det har känts som att den där oerhörda talangen, känslan för melodier och harmonier gått i stå och bara emellanåt glimtar till. Och just därför känns *Spooked* så underbart befriande, så härligt självklart. För det här är Robyn Hitchcocks bästa skiva sedan slutet av 1980-talet.

Om det är på grund av en nytändning, ett annat fokus eller om det "bara" är samarbetet med Gillian Welch och David Rawlings som inverkat vet jag inte – jag bryr mig inte. Jag lyssnar hellre till de emellanåt sextioårsinfluenserade arrangementen, de sparsmakade men ändå kraftfulla melodierna, den självklart uthuggna färan av vardagslig egenhet mellan pop och rock. Emellanåt lekfull som ett barn, i andra allvarlig. Lättja, avslappnad lättja, lugn, rytm, febriga slingor av liv, medvetande, lust. Hade jag vetat att Robyn Hitchcock varit på väg mot de här höjderna hade jag njutit av varje takt under de senaste tio åren.

Magnus Sjöberg

HORACE ANDY & MAD PROFESSOR "From the Roots – Horace Andy Meets Mad Professor"

Ras/Border

Det går förstås alldeles utmärkt när sångaren Horace Andy möter dubmannen Mad Professor. 53-åringens röst låter lika len som alltid samtidigt som professor Neil Fraser lyckas vara riktigt återhållsam med effektreglagen. Mad Professor brukar annars ha mer än svårt att begränsa sig. Tillsammans med rytmsektionen Sly & Robbie blir resultatet kraftfull roots reggae med medvetna rastafaritexter som byggs upp av smakfulla dubinslag. Bland höjdpunkterna finns kanonlåten *Vanity*, blytunga *The Biny Man* och den smörligt sköna *Girl Don't Come*.

Robert Lagerström

HOUSTON "It's Already Written" Capitol

"Houston, we have a problem! Du har en bra låt med skön Nate Dogg-sång i en McDonalds-reklam och behöver få ut en skiva snabbt. Kan vi lösa det? Svårt att få ihop lika bra sånger som reklamens *I Like That* så kvickt? Men, du är ju både en bad boy OCH en begåvad sångare i schysst R Kelly-anda – så det vi missar i kvalitet hjälper du säkert upp med din talang. Du kan ju till och med rappa lite med din mörka sköna röst. En riktigt, genomtänkt platta kan du ju släppa nästa gång. Vi måste ju rida på vägen nu. Inte säker nog på balladerna? Känns lite stelt? Ja, men killen – nästa gång har du säkert mer erfarenhet på den fronten. Kör nu din hårdare r'n'b i boten i sann tidig Usher-anda. Kidsen kommer att älska det. *Keep it On the Low* är ju en bra låt. Och så kan vi slänga in någon cover som du kan göra något personligt av, så känns plattan inte så anonym. Lite fillers finns ju på alla skivor. Det här går bra ska du se. Och så klämmer vi dit en tuff, men lite känslig bild av dig på omslaget. Se: Inga problem mer!"

Kalle Malmstedt

HOVET "Hovet"

Hovet/Universal

När Lars Winnerbäck beslutade sig för att spela in en akustisk platta härförleden fanns det inte plats för hans gamla kompband. "Då gör vi något eget i stället", tänkte Hovet, och två låtskrivarhelger senare hade sjuannabandet, med Idde "Fiskarna

i havet" Schultz i spetsen, plitad ihop 13 låtar.

Och det råder inget tvivel om att Hovet är ett gäng skickliga musiker. Skivan är liveinspelad med hela bandet samtidigt, och samtliga medlemmar sjunger på minst en låt var – kurios som imponerar. Det låter fortfarande Winnerbäck, utan att vara fantastiskt, men det är proggigt, tralligt och trevligt hela skivan igenom. Hade jag varit filmkritiker så skulle jag kallat *Hovet* för en riktigt feelgood-platta.

Mattias Falk

ILLDISPOSED "1-800 Vindication"

Road Runner/BonnierAmigo

Danska Ildisposed blandar in lite technoljud i sin brutala extremmetal och låter plötsligt väldigt spännande. Det tycker skivbolaget Road Runner också, som signade dem tidigare i år.

Det finns kraft i den här musiken, även om skivbolagets val av singel, *Dark*, enkelt toppas av *I Believe in Me*, *In Search of Souls* och *When You Scream*. Ildisposed låter eget, och tappar inte bort sig i technovärlden, vilket annars är ganska lätt när band ger sig in i nya världar. Till nästa album bör de bättra till refrängbiten och göra distiljudet lite mindre slätare. Då kan det bli riktigt bra.

En sak till - Ildisposed måste bättra på sina intryck. Att sampla citat ut *Waynes World 2* och skruva på en radio i en minut går bort.

Torbjörn Hallgren

IOMMI "The 1996 Dep Sessions with Glenn Hughes" Mayan/Showtime

Enligt Tony Iommi behöver världen några låtar han och sångaren Glenn Hughes jobbade på 1996. Snarare för sin egen plånbok skull än för att musikeologer ska kunna lägga till en saknad pusselbit i rockhistorien.

När Satan bli gammal blir han religiös – när rockrebellen blir gammal blir han gubbrockare. Det här hade varit så mycket bättre om det inte hade varit för Glenn Hughes. Mannens röst är lika spännande som kokt potatis.

Tony Iommis riff är ofta en skugga av hur Black Sabbath en gång lät, och det räcker för att komma undan med godkänd. Tyvärr kan det också tolkas som att Iommi kopierar sig själv i brist på annat. Lyssna på *Time is the Healer* och bedöm själva.

Men vem ska köpa detta? Jo, det finns en kille. På Krokus live-DVD står en tretioårig kille i bandana och blir tokigt glad när bandet drar igång *American Woman*. Han, och alla hans gelikar, kommer att köpa *The 1996 Dep Sessions with Glenn Hughes*.

Torbjörn Hallgren

I, SYNTHESIST "Avalanche" Subspace/Playground

Chris Ianuzzi poserar av Avalanches omslag som en David Byrne med glasögon som ser ut att vara designade av David Cronenberg för filmen *eXistenZ*. Redan det är en varningsflagga som man bör ta på allvar. Och mycket riktigt låter I, Synthesist som en lågbudget-SF-kopia av Talking Heads legendariske sångare. Men inte uppbackad av funkig new wave-rock, utan av struttigt syntpop och melodramatiska syntballader. Det är rent ut sagt bland det värsta jag hört i år.

Mats Almgård

JACK ADAPTOR "Jack Adaptor" Schnitzel/Border

Scratch, technosyntar och fläskiga gitarrsologer? Jo, det mesta kan hända när Jack

Adaptor är i farten. Men även om det brittiska bandet lånar friskt från olika genrer spelar kvartetten trots allt popmusik med stark melodikänsla. Och det låter faktiskt bra om projektet som tillhör gitarristen Christopher Cordoba och sångaren Paul Frederick vilka tidigare lirade i grupperna Family Cat och Pure Grain. Om killarna bara renodlar sig lite och skriver material som inte riktigt spretar lika vilt kan de absolut bli någonting att räkna med. Låten *Pop Music*, gruppens andrasingel, är kanon och innehåller dessutom en dubversion av *Watching the Sunset* som mixats av Mad Professor. Också den med på albumet.

Robert Lagerström

JACKSON UNITED "Western Ballads" Sorepoint/Border

Foo Fighters gitarrist Chris Shiflett har en älskarinna vid namn Jackson. Dessvärre är det en något tråkigare förälskelse i jämförelse med den äkta hälften. Jackson United tar inga större steg ifrån Foo Fighters amerikaniserade rock men där Dave Grohl och grabbarna lyfter låtarna med en rejäl skopa humor och en hårt knuten näve i fickan är Jackson United mer traditionella i sitt framförande och det är lite synd.

Men det finns mörkare partier som fångslar, flörten med åttiotalspop i *She's Giving In* är stundtals förtjusande och Chris Shiflett har en mycket bättre röst än vad jag trodde. Kanske är det läge för lite konkurrens om mikrofonen i Foo Fighters-låget?

Andreas Eriksson

JELLO BIAFRA WITH THE MELVINS "Never Breathe What You Can't See" Alternative Tentacles/Sound Pollution

Om jag skulle nämna en punk- och aktivistikon jag aldrig tappat förtroendet för så är valet lätt – Jello Biafra sparkade hela tiden uppåt som frontfigur i USA:s mest bespottade punkband Dead Kennedys. Och han överlevde. Han var lika ovälkommen i det stockkonservativa högerkristna finrummet som en hundskit på Nobelmiddagen. Men han överlevde. Hans drygt 20 år gamla kompromisslösa låtar lever dock ett alltför undanskymt liv hos sextioårsrecensenter och nostalgiska punkare som numera äger reklambyråer.

Never Breathe What You Can't See sätter dock igång tidsresan. Även den känns som en bångstyrig rockplatta med slagordstexter, musikalisk attack och en vilt ylande Jello som styr skutan. Och rösten har inte tappat något från de klassiska åren. Vibratot sitter där det ska, precis som åsikterna det luftar. Yuppiefenomen som stadsjeepar hånas, rigida myndighetsutövare likaså och det hårda och kalla kapitalistiska systemet står som storboven i vårt samtida tragiska drama. Mannen är definitivt konsekvent.

Om inte Melvins låtit så hårdrocksträiga ibland hade detta varit en storstad återkomst för Jello Biafra. Nu blir den "bara" ett inspirerat försök. Men jag är ändå positivt överraskad.

Gary Andersson

JIMMY EAT WORLD "Futures" Universal

Jag erkänner att jag har något av en soft spot för collegerock. Herregud, jag gillar ju faktiskt till och med en del av Blink 182:s låtar. Antagligen ett resultat av för stor konsumtion av amerikanska ungdomsfilmer under mina tonår.

Jimmy Eat World har tidigare producerat ett par reko singlar med mer betoning på rock än college. Första låten på *Futures* har samma tuggande häng som deras tidigare alster och statar med vackra körer som återkommer på fler låtar. Ganska snart klarnar det att idétorkan slagit rot, gitar-



terna matar på med samma ackordföljder, och den röda tråden uppenbar sig likt en varnande signal. Inte ens de mer experimentella och atmosfäriska stunderna lyfter skivan tillräckligt mycket för att variationen ska tilltala mig.

Någonstans har åldern kommit ikapp bandet. Det går inte att gå i college för evigt – med undantag förstås för Steve (Ian Ziering) i Beverly Hills. Han var väl över 30 bast redan i början av serien.

Mikael Barani

ELTON JOHN "Peachtree Road" Mercury/Universal

Under första delen av sjuttioalet gjorde Elton John skivor som hade en slags nyfiken ungdomlig charm. *Tumbleweed Connection* och självbetitlade LP:n är två höj-dare. Det som hände sedan var att Elton blev äldre, rikare, mer upplåst och mer och mer otrevlig. Nej, inte riktigt så. Han kan fortfarande få till enstaka låtar som berör. På *Peachtree Road* tycker jag ändå att han har tagit några steg tillbaka i positiv mening och låtar som *The Weight of the World* och *Freaks in Love* har en nyvunnen glöd och kanske kan detta båda gott.

Jonas Elgemark

JUANES "Mi Sangre" Universal

I vår hemisfär är Juanes måhända fullständigt okänd, men inom de latinska musik-kretsarna är han ungefär hur stor som helst, något sex *Latin Grammys* och lika många Billboard-ettor vittnar om. Colombianen förälskade sig i Metallica som 14-åring, och den gungiga, tempofyllda kombinationen av klassiska latinska rytmer och rock går hem.

Mi Sangre rymmer också en del ballader, något Juanes avverkar med föredömlig känslighet. Ibland blir det kanske lite väl smördrypande – på *Para Tu Amor* kan ordet "amor" urskiljas ett 50-tal gånger, men tack vare Juanes resonansfyllda, sensuella stämman kommer han till och med undan med det.

Mattias Falk

RONAN KEATING "10 Years of Hits" Universal

Efter att hans två första soloskivor hamnat överst på den brittiska försäljningslistan landade senaste albumet *Turn it On* på plats 21. Sådant gör multinationella skivbolag nervösa. Och där har vi sannolikt förklaringen till att den här ganska omotiverade samlingsläpp – om varumärket Ronan Keating håller på att försvagas är det bäst att mjölka ur det på så mycket pengar som möjligt innan det är helt kört i botten.

Eftersom Ronan inte på långa vägar haft tillräckligt med solohits för att motivera en sådan här skiva tvingas han till tre förödmjukande nyinspelningar av Boyzone-ballader. Men det borde inte vara ett problem för någon som byggt hela sin karriär på att anpassa sig så mycket som möjligt. Oftast efter vuxenorienterade radiostationers spellistor.

Rick Nowells-skrivna *Life is a Rollercoaster* är dock en odiskutabel popsingel, förmodligen det enda bra han någonsin fått ur sig.

Thomas Nilson

KING'S X "Live All Over the Place" Inside Out Music/Border

Sällan har en låt som *Groove Machine* pas-sat så bra som inledning till ett livealbum. Jämte stämsång och fantastiska melodier är det just groove som karaktäriserat King's X i snart tre decennier. Som vanligt när det gäller live- och/eller samlingsalbum kan

inte alla munnar mättas. Personliga favoriter har av någon märklig anledning inte plockats med utan istället får de man vanligen trycker förbi slås om utrymmet. Jag hade applåderat ett större urval från skivorna *Faith*, *Hope*, *Love* samt *Ear Candy* men när kungarna bjussar på hela 25 spår får väl mina önskemål ses som en småsak i sammanhanget.

Den stora behållningen ligger i den akustiska delen på andra skivan och särskilt *Over My Head* och *The Difference* gör sig väldigt bra i det formatet. I det elektriska setet tycker jag sången haltar en del i vissa spår och jag hade gärna sett lite mer utflykter från de traditionella låtstrukturerna. I nuläget hamnar slutomdömet strax över godkänt och är du obekant med gruppen råder jag dig att istället börja med några studioalbum – förslagsvis *Dogman* och *Faith*, *Hope*, *Love*.

Roger Bengtsson

KORN "Greatest Hits Vol. 1" Sony

Tror det var Q Magazine som häromåret gjorde en specialutgåva där de 100 mest betydelsefulla och inflytelserikaste låtarna listades. Inledningsspåret från Korn's tio år gamla debut – *Blind* – fanns med, med anledning av att den agerat startskott åt nu metal-genren. Sanningshalten i detta kan givetvis diskuteras, men ett tecken på att de ristat i sig lite i musikhistorien är det.

Bandet har alltid riktat sig mot en tack-sam målgrupp – introverta och missför-städda tonåringar med smak för vemod och törst för ångest. Men ju större Korn blivit desto tristare låter de tyvärr. Flådiga bilar och villor, fruor och barn kom stuligen in i bilden. Vilket verkar skapat en viss rädsla – för friskt experimenterande har inte direkt varit ledstjärnan senaste åren. Samma låt-mall plagieras om och om igen. Debuten visar på mycket större variation och är bland de bästa hårda debutskivorna från 1990-talet. Sångaren Jonathan Davis var då en spinkig amfetaminmissbrukare som plågades av att ha blivit sexuellt utnyttjad som barn. Det osade desperation – en tydlig äkthet, om man så vill. Och det gör ju sitt.

Men visst, *Greatest Hits Vol. 1* rymmer en hel del godis. Från *Blind* till *Falling Away From Me* via *Got the Life* och *A.D.I.D.A.S.* Korn har flera kanonlåtar att se tillbaka på, men det har varit väl mycket utfyllnad de två senaste albumen. Och vad ska de göra härnäst? Något nytt och fräscht är eftertraktat – bonusspären på denna samlings (covers på Pink Floyds *Another Bring in the Wall* och gamla *Word Up* med Cameo) är det definitivt inte.

Niklas Simonsson

KRÜGER & COYLE "Randy Expander" ACDC/Cosmophilia

Sebastian Krüger och Greg Coyle har låtit tala om sig en del inom progressive house-scenen. Stjärn-DJ:er som Armin van Buuren, Marco V och Chris Fortier har ofta spelat deras musik runt om i världen och på Voov Experience Festival i Tyskland i som-ras visade duon att de kan rocka en publik. Och med detta album slår de väl fast det igen antar jag. Feta beats, snygg produktion och upptempoos är vad som möter. Lite tveksam är jag dock, för det känns inte som någon direkt nyskapande och spännande musik. Fast det kanske bara är jag? Musik behöver ju nödvändigtvis inte vara on the edge hela tiden, men lite mer progression i den progressiva housen som Krüger & Coyle gör hade jag gärna hört.

Mats Almegård

TALIB KWELI "The Beautiful Struggle" Rawkus/Universal

Talib Kweli har fattat att det inte räcker att säga vettiga saker, man måste låta bra också. Redan på *Quality* försökte han tvätta bort conscious-stämpeln och nu konstaterar han att "I speak in schools in lot cause they say I'm intelligent/No, it's cause I'm dope, if I was wack I'd be irrelevant". Sedan Jay-Z hyllade Talib Kwelis lyricism på *Moment of Clarity* har allt fler fått upp ögonen för honom och nu vill Kwe med hjälp av The Neptunes, Kanye West och Just Blaze sälja lika mycket som "the whole Jigga back catalog".

Det är så klart inget fel på att försöka sälja plattor men på *The Beautiful Struggle* finns lite för många radioflirtar med soulrefränger för min smak. Som tur är kan Talib Kweli rädda i stort sett vilken låt som helst med sin tigha rap och klockrena avvägning mellan budskap, skryt, berättelser och punchlines. Han lyckas till och med göra en bra låt som samplar The Police.

Bland plattans höjdpunkter finns *I Try* med Mary J Blige som är en upplyftande men snarlik uppföljare till *Get By* och hårda *Back Up Offa Me* som återförenar Kwe med Hi Tek. Och *Black Girl Pain* med Jean Grae som borde hålla underground-fansen nöjda.

The Beautiful Struggle lider lite av att den försöker vara alla till lags men det hindrar inte att den är ett av årets bäst-re album. Synd bara att inte *Lonely People* av Kanye West fick vara med.

Daniel Severinsson

JAMES LAST "Elements of James Last" Eagle/Playground

Det började med att han fyllde 75. Några vänner ville ge honom en present som bestod i att man putsade upp hans låtar så att man kunde höra hur de skulle kunna låta med dagens teknik. En intressant idé, men inte känns det speciellt kul när man hör det. För hur mycket pålägg och hur många remixer man gör så kommer man inte undan velourkänslan av 1970-talets vardagsrum. Så speciellt modernt blir det ju inte. Att Last sedan blev så begejstrad att han själv lade sig i projektet och skrev nya låtar blir ingen fördel. Allt det kitschiga och kultförklarade går förlorat, och kvar har man bara den nakna essensen. Och då blir det inte lika skoj. Originalinspelningarna håller fortfarande kvar det där som man som lyssnare identifierar James Last med: den oförklarliga populariteten, den nästan osmakligt inställsamma naturen och varuhuskänslan.

Magnus Sjöberg

LIVE "Awake - The Best of Live" Universal

Någon har sagt att Live måste vara det löjligaste namnet på ett band sedan The Band. Må så vara, men nittiotalets kejsare inom den amerikanska FM-rocken har onekligen levererat en hel del habila alster och de sex albumen har sålts i över 18 miljoner exemplar. Dags för en greatest hits-skiva, följaktligen.

Bandet har naturligtvis inte negligerat att plocka med någon av kioskvältarna – *I Alone*, *Dolphins Cry*, *Run Away*, *Selling the Drama* – och gillar man Live är det här görskoj. Personligen blir jag dock rejält mätt efter 19 låtar. Med materialet i åtanke hade det kanske räckt med en greatest hits-EP...

Mattias Falk

LUNA "Rendevous" Jetset/BonnierAmigo

Dean Wareham och Lunas sjunde skiva faller överraskande över mig med mysigheter.



Överraskande för jag egentligen tappat hoppet om den forne Galaxie 500-giganten efter en bitvis otroligt sömning tillställning på Bommens Salonger i Göteborg härom året. Då var det stadig Velvetrock, sömnlösa gitarrsolen och trots att de bara spelade i drygt en timme kändes kvällen evighet-slång. Jag hade ändå förhoppningar om en finstämd kväll i treackordspopens tecken. Istället fastnade blicken oftare på Warehams flickvän, basisten Britta Phillips, för att hon var så snygg. Förstås hade hon varit modell och förstås var hon en knäckande basist. Dessutom med ett förlutet i det fantastiskt bortglömda drömpopbandet Belltower.

Om det är Phillips som lyft Luna rejält ur gubbrocken eller om de bara nått samma lysande nivå som på *Bewitched* av en slump vet jag inte men *Rendezvous* är bitvis lysande. Nej, riktigt hela skivan är väl inte det. Men större delar är ändå särdeles mysig och luddigt fluffig popmusik som i alla fall jag inte hade väntat mig. Jag gillar *Speedbumps* fartiga Modern Lovers möter Cure i Hoboken-stökighet. Men det finns även ett digert överflöd med alla dessa lagom loja gitarrer och saktmodiga melodier som jag alltid gillat med Luna. Alla dessa lantliga romantiska bitterheter med alla dessa Velvetgitarrer, mjuka slingor och Warehams spröda röst. Jag har lärt mig att aldrig räkna ut ett band fullständigt bara för att de ger ut en liveskiva och kanske, kanske ska jag också införskaffa förra skivan *Romantica* också, eller så skiter jag i det då *Rendezvous* är så ökensolik och väldigt förvånade bra.

Fredrik Eriksson

MANIC STREET PREACHERS

"Lifeblood"

Sony

"Ja, det var ett tag sedan de ristade in '4 Real' på armarna", fnös en redaktionsmedlem när första singeln *The Love of Richard Nixon* premiärspelades.

Och visst stämmer det. Ångest och desperation har inte varit bandmedlemmarnas följeslagare på ett tag. Kan väl ha med Richie Edwards självmord/försvinnande 1995 att göra. Vilket i och för sig fick bandet att göra sin bästa platta *Everything Must Go* året efter.

På *Know Your Enemy* från 2001 var det lite segt och tradigt. Man skulle hitta tillbaka till det riviga från debuten, sades det. Men ack så de bedrog sig. *Lifeblood* är dock bättre, genom att de tagit ett par steg tillbaka. Det påminner om det småpompösa från *Everything Must Go*. Atminstone i lagom doser. Programmera *1985, Glasnost* och den lätttrallade förstasingeln så har du det bästa. Resten svajar dock alldeles för mycket. Det var inte enbart senaste samlingsalbumen som indikerade att karriärens höjdpunkter finns i backspegeln. *Lifeblood* är ytterligare ett bevis, trots sin skaplighet.

Niklas Simonsson

CHARLIE MARS

"Charlie Mars"

V2/BonnierAmigo

Som om Bruce Springsteen vuxit upp vid en majskantad landsväg i södra USA och lyssnat sönder Coldplay. Som om denne Bruce gillar Thom Yorke, men tycker han är lite för krånglig ibland, och i hemlighet drömmar om att stå bredvid Bono och sjunga duett på Ullevi.

Precis så låter Charlie Mars. Det är harmöst, lättlyssnat och egentligen ganska avskyvärt. Men ändå inte. Med sin svalt pompösa och melodiska skymningsrock lyckas Charlie Mars faktiskt skapa en ganska behaglig atmosfär att skrota omkring i. *Gather the Horses* är en skön förstasingel och en ganska bra antydning om hur resten av plattan låter – som en massa andra ski-

vor du redan har, men med en egen liten twist.

Inget som kommer att välta arenor, eller ens bli särdeles stort utanför USA. Men vill man ha en southern accent och lite rockgitarr på sin Coldplayängest sitter den här som en gungstol på verandan.

Kalle Malmstedt

MASTODON

"Leviathan"

Relapse/Border

Med sitt Moby Dick-tema levererar Mastodon författaren Herman Melvilles epos till den headbangande generationen.

Den skäggige författaren var longörernas mästare. Massa runt-omkring-bladder utan att komma till poängen. Med Mastodon är det oftast tvärtom, raka rör och hårda riff som pekar med hela handen.

Ljudbilden påminner närmast om en tavla med gamla Refused, Project 86 och Prong i en stor ormhög. Men när man vänder på tavlan är det något helt annat. Något nytt, något väldigt eget. *Mastodon* kan till och med lägga in ett countryriff i *Megalodon* utan att göra bort sig.

Bästa låtarna är *Naked Burn*, inledande *Blood and Thunder* och tunga *Iron Tusk* med ett skönt, gungande riff. De tre avslutande låtarna håller alla en lägre klass – och påminner närmast om Melvilles longörer – att sätta punkt med instrumentalt baladtjafs känns blaha. Trots det är en lyssning på *Leviathan* att rekommendera. Som att krypa upp i sängen en regnig höstdag med ett nytt nummer av favoserietidningen.

Torbjörn Hallgren

MCENROE

"5 Years in the Factory"

Vertical Form/Import

Rod Bailey är inte bara boss på Peanuts & Corns-bolaget utan även en strålende rappare under namnet McEnroe. Det är alltså inte tennis-John som släppt en platta. Avslappnat loj och skön alternativhiphop med intelligenta texter är vad som bjuds. Ibland kan det bli lite väl lojt och politiskt korrekt på samma gång: *6.25 at the First Window* blir lite töntigt och känns som en låt skriven av ett politiskt ungdomsförbund. Men i andra låtar finns inte ett spår av såna känslor. *Disenfranchised* är oerhört gungig och snygg. Och som tur är så är det så *5 Years in the Factory* till största del låter. Hiphop med klass!

Mats Almegård

MEATLOAF

"Bat Out of Hell Live - with the Melbourne Symphony Orchestra"

Mercury/Universal

"Om du äger den här skivan är du ett riktigt fan", låter Meatloaf hälsa i det färgglada men tunna CD-häftet.

Tacka fan för det! Vem annars – förutom en musikrecensent som fått skivan skickad till sig av sin redaktör – skulle i sitt ägo ha en nyinspelning av hela *Bat Out of Hell*? Visst är det live och med symfoniorkester, men den som gillar Meatloafs bombastiska arenarock har ju redan originalet och är nog rätt nöjd med det. Varför förstär jag inte riktigt, eftersom det här är musik som inte appellerar till vare sig mitt hjärta, hjärna, mage, ben eller skrev. Endast till gäspreflexen, faktiskt. Jämför man den nya liveskivan och den välproducerade studioskivan finns inte heller nog många skillnader för att motivera ett köp. Om man inte är ett riktigt fan, förstäs.

Kalle Malmstedt

THE MEKONS

"Heaven & Hell – The Very Best of the Mekons"

Cooking Vinyl/BonnierAmigo

The Mekons bildades redan 1977, och är ett av de här banden som funnits med till och från genom åren. Från början ihopfösta

med punken, men mer och mer utpräglad som ett rätt typiskt brittiskt new wave-band. Och fastän de flirtat med de flesta närliggande genrer som folk, country och garage har det funnits form av enhetlighet kvar, vilket också *Heaven & Hell* visar. Det nästan mest intressanta är att de faktiskt till och från låter som ett rakare Clash. Rakare i bemärkelsen att rockandan hela tiden finns dominerande. De andra influenserna tar aldrig över, och när det finns möjlighet till den där ohämmade dynamiken, när det svänger så man aldrig tror man ska kunna resa sig igen, så håller den raka rytmen allt stängden. Som inom punken, som inom rocken. Ett rakare Clash, ett rakare Pogues. Och alltid med ett socialt, ett samhälleligt, ett politiskt patos. Det är inte ofta såna band görs längre, även om de finns. Men när man hör The Mekons vill man att de ska överösa oss. Kanske inte alltid för sina låtar. Men för attityden, för energin, för idéerna. För livet.

Magnus Sjöberg

MICHIGAN

"Ultimate Sky"

Memento Materia

När Michigan vill låta Depeche Mode anno *Violator* i låtar som *The Ocean's Wide* och *Destiny's Line* fungerar det hyfsat bra.

Svenskarna är duktiga producenter, de kan sin syntpophistoria och de får till rätt hyggliga melodier. Det är värre när de ska vara hård(rockig)a. De har helt enkelt kikad på fel attribut när de bestämde sig för vad deras crossover skulle innehålla. Då låter de som ett åttiotalsmöte mellan mes-syntare som Alphaville och töntigt hårdrockband som Treat.

Mats Almegård

MIZ

"Story Untold"

Reactivesongs

Japanska artister som slår utomlands är ungefär lika frekvent förekommande som AC/DC-ballader – Miz är faktiskt den första som haft en låt på topp 10 utanför Japan. Detta med *Waiting*, en trallig popdänga som gick in på den svenska singellistan åttondeplats här förlöden.

De internationella framgångarna beror troligtvis på att den 23-åriga sångerskan undvikit inhemska tongångar, istället är det klassisk västerländsk powerpop som gäller. En del av den svenskproducerad. Tänk Lambretta i lightversion.

Miz är onekligen talangfull och har en trevlig sångröst, men om det här ska räcka längre än till en urvattnad singellista i ett land vid polcirkeln får det skrapas ihop lite roligare låtmateriale nästa gång.

Mattias Falk

MOKIRA

"FFT Pop"

Cubicfabric/Dotshop.se

Ghost Glider smyger sig över mig när jag lagt in Mokiras nya album i CD-spelaren. Dess uppbrutna och förtvinade harmonier sprider sannerligen en spöklik känsla omkring sig. Efter denna start hamnar jag i *Hässleholm* – staden där Andreas Tilliander (Mokira) växt upp. Med tanke på denna tolkning kan man ana att det är en ödsligt konstig, men ändå ganska vacker och harmonisk stad som fostrat vår electronicavän. Spår tre innehåller sång på japanska av Piana. *Tsuki no kioku* är lika gastkrämmande och samtidigt harmonisk som de andra spåren. Men kanske att den ihålliga japanska sången får mina nackhår att resa sig ytterligare en smula.

Med *FFT Pop* gör Andreas Tilliander inget direkt nytt. Han spinner snarare vidare på Mokira-idéer från *Album* som kom i våras. Det är ödsliga, karga och samtidigt vackert varma idéer som kommer till utlopp. De tar en till stadier av betraktan-



de, kontemplation och lugn. Mokira kan med fördel användas som soundtrack till timmarna efter Andreas Tillianders *World Industries*-fest.

Mats Almegård

MOS DEF

"The New Danger"
Geffen/Universal

Under de fem år som gått sedan fantastiska *Black On Both Sides* har Mos Def både hunnit med att satsa på sin skådespelarkarriär och släppa några heta låtar och några konstiga. Dessutom har han satt ihop jättejobbiga bandet Black Jack Johnson med medlemmar från bland annat Living Colour. Bandet ska ta tillbaka rocken från de vita som stulit den och har tagit sitt namn efter en svart boxare som blev dömd till fängelse för att han hade ett förhållande med en vit kvinna. När Mighty Mos släpper nytt album är det alltså svårt att veta vilka sidor han tänker visa upp.

The New Danger inleds fint med att Mos Def sjunger om att han är "the most beautiful boogiemer" över en soft Raphael Saadiq-produktion. Sen besannas de värsta farhågorna. Nu metal-gitarrerna maler på och när *War* avslutas med upprepade "Fuck you pay me" fattas bara att Zach de la Rocha ska komma in och fylla på med "Fuck you I won't do what you tell me". Ännu värre är bluesstandarden *Blue Black Jack* med Shuggie Otis där alla klyshor utom "I'm bad to the bone" finns med.

Överhuvudtaget låter det mesta på *The New Danger* som om det är inspelat när Mos Def haft lite tid över mellan sketcherna i Dave Chappelle Show. Mycket verkar ha jammats fram i studion och även om Mos Def har en otrolig röst blir det lite segt att höra honom sjunga "sweet gangsta woman" 43 gånger i samma låt. Fast ibland funkare det, som på *The Beggar*, en av de vackraste kärleksförklaringarna som släppts på skiva. De få hiphoplåtarna håller genomgående hyfsad klass även om de känns slarviga. Det finns till exempel en kul version av Jay-Z:s *Takeover* där vi får veta att det inte är R.O.C. utan "old white men", MTV och Viacom som regerar rapskiten. Den låten hade varit en pärla på vilket mixtape som helst för några år sen, men passar inte in på ett album.

Förhoppningsvis blir kommande plattan med Medina Green det helgjutna hiphopalbum som Mos Def kan göra om han bara får lust. Och om inte inspelningarna av *Lifetarens guide till galaxen* kommer emellan.

Daniel Severinsson

THE MUSIC

"Welcome to the North"
Capitol

The Music's debut var en av de första skivorna undertecknad tyckte till om och recenserade. Jag var färsk, deras Stone Roses-influenserade svängpop kändes hyfsat färsk och jag har för mig att jag skrev goda ting om dem.

Här tas jag tillbaka till den gången för ett par år sedan, och det rör sig inte om någon trevlig nostalgitripp, utan snarare en besvikelse över att det inte hänt särskilt mycket sedan sist. Baktakterna, de psykodeliska gitarrerna och Rob Harvey som försöker låta som en yngre och nasalare version av Bono överbelastar mina stackars öron.

Mikael Barani

MY LIFE WITH THE THRILL KILL KULT
"The Beast of TKK"

"Diamonds & Daggerz"
Rykodisc/Showtime

När djävulen blir gammal blir han religiös brukar det heta. Eller ger ut greatest hits kanske man kan tillfoga. Thrill Kill Kult har alltid varit mycket fascinerade av mannen där nere i underjorden. Och av sex, droger,

skräck och annat som gör livet spännande. Så när de ger ut samlingskiva är det *Beast of*. Materialet på den spänner över tiden 1987 till 2001 och det är relativt enkelt att se en linje i TKK:s produktion: en fascination för den allra grisigaste rocken samtidigt som det mesta görs med samplers och syntar. Att de tidigt kontrakterades till Chicagos Wax Trax må ha att göra med att de bodde i staden, men även faktumet att de liksom Ministry och Revolting Cocks ville utforska sex och B-filmer till elektroniskt komp. Till skillnad från Ministry och RevCo har TKK dock haft väldigt lite att ge rent musikaliskt.

Det märks på *Beast of*. Från radiopopen i *Girl Without a Planet* till bonnrocken i *Sex on Wheels* och *A Martini Built for 2* är en genomgående sak också att de gör B-musik. Perfekt eftersom de byggt hela sin image kring B-filmer (Frank Dardiello och Marston Daley arbetade för övrigt tillsammans med en skräckfilm när de bestämde sig för att bilda band i stället), inte lika perfekt eftersom musiken är så jäkla kass. Ibland låter de som en riktigt taskig kopia av Chicks on Speed, i andra fall mest som ett Eddie Meduza-gång som tagit way too much droger. Bara *Kooler than Jesus* är någorlunda lyssningsbar och den kommer från debutalbumet *My Life with the Thrill Kill Kult*. Nybörjartur brukar sånt heta. För övrigt är det lustigt att inte titelspåret till debuten finns med här. Den gick också att lyssna på om jag inte minns fel.

På *Diamonds & Daggerz* ska det finnas "outgivna pärlor". Säkert: ostig alternativ-discorock som *Devil Rider*, *Hot Rod Boys*, *Sex Whip* och *Evil Lover* hittar jag, men var är de jävla pärlorna?

Mats Almegård

NEGATIVE

"Sweet & Deceitful"
Gbfam/Playground

Med en look som hämtad från Hanoi Rocks och musik som klingar Him är det inte konstigt att Negative är ett välkänt namn i hemlandet Finland. Om marknadsföringen klaffar finns det goda chanser att tonåring-även utanför landets gränser hittar sitt nya favvoband.

Negative besitter alla attribut för att lyckas – de är ordentligt stylade, har en stor skopa tonårsängest i sina texter samt en förmåga att då och då snickra ihop melodier som sätter sig på hjärnan. *Creeping Inside* och *L.A. Feeding Fire* är lysande exempel på gott låtbygge men jag har ändå mina betänkligheter kring *Sweet & Deceitful*, gothoppen blir lite väl smetig och inställsam i längden.

Roger Bengtsson

WILLIE NELSON

"It Always Will Be"
Lost Highway/

Willie Nelson har varit med ett tag, och har med tiden blivit något av den genom tid beständiga balladcountryns märkesröster. Det är också något som han bevarar och, tja, utvecklar. På *It Always Will Be* kombinerar mycket av det beständiga, det oomkullrunneliga i countryns arvegods, samtidigt som det finns drag av modern singer/songwriter i hela konceptet. Avskalat, men ändå inte helt naket, hela tiden med en grund, en solid plattform att stå på och sväva ut ifrån, inte för långt, inte för fjärran traditionen och det som i alla bemärkelser kan kallas country; det lantliga, det robusta men samtidigt rofyllda och harmoniska. Några riktigt bra nummer, andra som svävar bort med vinden, precis som i verkligheten. Ibland harmlöst, men också oroligt och pendlande mellan ljus och svärta.

Magnus Sjöberg

NINO OF FINLAND

"Nino of Finland"

Brax-tone Entertainment

Det finns vissa skivor man inte riktigt vet hur man ska kategorisera. Anslaget på skivan, ja, hos hela Nino of Finland, är på samma sätt märkligt och fullt logiskt, lika överraskande som följdriktigt. Första spåret mässlika, tungsinta mantra, som en vaggande gospel lika skön som ohygglig. Och fortsättningen, bortom, ett landskap, ett äventyr. Förvriden klaviatur, plastisk, spröd i komp och rytm. Spänningar, mystik. Och mycket filmiskt. Lika delar organiskt och maskinellt, lika delar hopp och tvivel. Lika kärva som det finländska kynnet bandnamnet anspelar på. Och lika värd att älska, lika värd att upptäcka, lika värt att knyta brodersband med.

Magnus Sjöberg

OHNO

"The Disrupt"

Stones Throw/Playground

Det hörs att OHNO är Madlibs lillebrorsa – jo, han är faktiskt det – och det hövs också att det inte är därför han fått skivkontrakt. Den här killen vet både hur man gör en rolig, om än lite krävande, låt och hur man rappar. OHNO känns nästan lite old school ibland och är ett par snäpp under storebrorsan i hans mest vrickade stunder; men kan få iväg en helt okej låt som *Perceptions*. Lustigt nog är flera av höjdarlåtarna på OHNO:s debut ihoprökta av Madlib – *Stomp That v.2* är en arg höjdare – men det bevisar väl mer att en skomakare ska bli vid sin läst. Madlib är en av de grymmaste låtmakarna någonsin och OHNO är lite bättre på att rappar. Det är skönt att bäras iväg av hans flyt över brorsans smutsiga betonggol. Helt klart en platta som du bara kommer att säga "Åh, nej!" om du inte lyssnar på.

Kalle Malmstedt

ORUP

"Bästa"

Warner

Att förena höga listplaceringar med att göra intelligent och kritikerhyllad popmusik är knappast något unikt bland svenska artister idag, men i det deprimerande Tommy Nilsson-klimat som rådde i slutet på åttiotalet var det egentligen bara två artister som lyckades med den bedriften. Mauro Scocco och – Orup.

Och vilka låtar han gjorde. Schlagerpoppärlorna *Då står pojkar på rad* och *Min mor sa till mig*. Den näst intill fulländade Pet Shop Boys-pastischen *Stockholm*. Vemodiga *Från Djursholm till Danviksstull*. Så höll det på – ända tills skivorna började sälja lite sämre och han riskerade att få äta upp sitt uttalande om att pop som inte säljer inte har något existensberättigande. Då bildade han GES. Det var dumt.

De tjugonio låtarna på *Bästa* vittnar dock om få andra snedsteg under karriären. Vissa låtar har måhända åldrats sämre än andra och många skulle säkert mått bra av en annan producent än Anders Glenmark. Men peka på en samtida svensk artist som skulle kunna göra en bättre hitsamling och du pekar rätt ut i luften.

Thomas Nilson

PAGAN'S MIND

"Infinity Divine"

Limb Music Products/Border

En motionstur på cykel fick den stora äran att ackompanjeras av *Infinity Divine*. Metal- med power-tendens och fartfyllda baskaggar lämpar sig synnerligen väl till den typen av aktivitet. Jag trampade på i lackande svett och försökte hålla jämna steg med musiken. Mot sluttampen tryter orken, både till motionen och till den enahanda och fantasilösa musiken. I kompakt mörker på en grusväg någonstans i gnäll-



bältet har vi plötsligt förflyttat oss till skivans tolfte och avslutande (bonus)spår *At the Graves*. Inledningsvis framförs en twistad cirkusmusik-variant och i redan nämnda mörker på redan nämnda grusväg blir stämningen minst sagt spöklik och jag trampar vettskrämd i vansinnestempo mot hemmets hård.

Mer av den varan hade onekligen lyft denna orkester ur anonymitetens dunkel och skivan hade dugt till mer än motionsmusik.

Ska du köpa *Infinity Divine* så se för all del till att utgåvan innehåller bonusspår!
Roger Bengtsson

PAN/TONE "Newfound Urban Calm + Remix Album" Bip-hop/Dotshop.se

Kanadensiske Sidney LeRock, enligt vissa uppgifter hans riktiga namn, bor numera i Köln. Så det är kanske inte helt överraskande att *Newfound Urban Calm* bjuder på techno och microhouse. Men också influenser från funk och pop smyger sig in och varierar det hela. Det känns som omslagets motsägelse (en bild på kravallpolis mot den pastoral titeln) fortsätter inne i skivan, där första låten är riktigt minimal medan till exempel *Unexplained Stains* är en betydligt stökigare technolåt med feta 8-bitarsljud. *Newfound Urban Calm* är i mångt och mycket en klassisk technoskiva, med få melodier men desto mer hårda technobasgångar och härligt syntetiska ljud.

CD två i paketet innehåller remixversioner från Pan/tones vänner och stallkamrater, de flesta rätt överflödiga. Remix-CD:n saknar den helhetskänsla album-CD:n har, och ingen enskild remix sticker heller ut. Om det nu var så att remix-CD:n hängdes på albumet eftersom det aldrig skulle säljas på egen hand, då kanske man skulle skippat det helt istället.

Henrik Strömberg

LAURA PAUSINI "Resta in Ascolto" Atlantic/Warner

Det finns en intressant aspekt av den italienska popen; nästan allt som kommer fram i radio eller andra media låter ofta ganska likadant. Om det beror på att Italien skapat sig den här lite melodramatiska nischen eller om vi själva blivit så avtrubbade att allt som bryter mot övrig västerländsk pop låter annorlunda, men ändå likadant, vet jag inte.

Men Laura Pausini låter rätt ofta som en kvinnlig motsvarighet till gamle Eros, eller Gianna Nannini. Och det är väl här förklaringen ligger: gräddan av italienska powerballader låter precis likadant nu som i början av nittiotalet. Att sedan Lauras röst emellanåt är stark och personlig och låtar och arrangemang kan sträcka sig bortom det strömlinjeformade räcker inte. Det blir 1990 igen. Och hur kul var 1990?

Magnus Sjöberg

THE PEARLFISHERS "A Sunflower at Christmas" Marina/Border

Det här var en lustig liten skiva som det skotska bandet fiskat upp. Någon pärla vete fan om det är. Men i alla fall en sjulåtarsp-latta med någon slags välorkestrerad snöpop med jultema.

David Scott startade det här bandet redan 1989 och idag är han den enda kvarvarande medlemmen. Han tog bandnamnet efter en opera av Bizet och är gravt förtjust i Brian Wilson. Och det märks i hans musikaliska infallsvinklar. Låtarna är gjutna i en varm och lekfull anda och Scott verkar ha en fäblös för vinterklädda brudar och snowboardåkning. "Snowboarding! It's the only way to live/The only way to get your kicks on." Men det rör sig inte om sån där snabb och hurtig punk som de rödkindade

skäggaporna i toppluvor brukar lyssna på. I The Pearlfishers fall blir det någon sorts sakral mystop.

Jag gillar tanken på en konceptskiva om julen. Men i praktiken och genom The Pearlfishers immiga skidglasögon blir intrycket lite, vad ska jag säga, tveksamt. Men om jag kommer ihåg det ska jag på julaf-tonskvällen dra mig undan med ett krus spetsad starkvinsglögg och sätta på den här skivan för att se om den kan sätta fart på julkänslorna.

Johan Joelsson

AXEL RUDI PELL "The Ballads III" Steamhammer/Playground

Det finns inte mycket som är mer lumpet än att bifoga någon/några nya låtar på en samlingskiva. Gillar man gruppen blir man ju tvungen att införskaffa utgåvan trots att man redan har flertalet av låtarna. När det gäller Axel Rudi Pell är det inget stort problem – för hur kan man i ärlighetens namn gilla någon som släppt tre balladsamlingar? Inte ens Scorpions kommer undan med en sådan trots att de har få konkurrenter på power ballad-sidan.

Rainbow-covern *The Temple of the King* ligger som tredje spår vilket är precis rätt tajmat. Längre än så orkar jag knappt lyssna, och än mindre engagera mig i Pells lååååå skapelser.

Roger Bengtsson

PLACEBO "Once More with Feeling: Singles 1996-2004" Capitol

Inget nytt under solen. Förutom en låt på franska och två nya spår. Resten har du redan om du är fan. Och även om Placebo sålde bra på sin senaste platta så känns *Once More with Feeling* inte speciellt fräsch. Nya singeln *Twenty Years* är också en seg historia utan lyft.

Gary Andersson

PUCKSPONY "People are Not for Killing" Vesper/BonnierAmigo

En ond natts sömn. Och det som brukar finnas i det hallucinatoriska drömstoffet skulle mycket väl kunnat vara ackompanjerat av Puckspöny.

Puck är ett lömskt väsen i Shakespeares *En midsommarnattsdröm*. Men Puckspöny är ett lömskt experimentellt och postrockigt väsen från Stockholm. Bakom namnet gömmer sig Huxflux Nettermalm som också har ett finger med i band som Beep The Kid, Baxter och Paatos.

På *People are Not for Killing* finns både vackra och dissonantstöriga ljudlandskap som skaver och stretar. Körpartier går hand i hand med nippriga psyktrummor. I *For Those About to Die* hittar man en orgel som kämpar sig fram i valstakt. Och det spelar ingen roll hur mycket man lyssnar på skivan. Det finns ständigt nya saker att upptäcka. Inspiration hämtas från band som och Godspeed You Black Emperor. Men Puckspöny gör inga halvtimmeslåtar för det, utan hinner bränna av hela tolv låtar på plattan.

Skivan känns helt klart intressant. Och vissa passager är så spännande att man stannar upp och bara lyssnar. Men överlag kan skivan kännas lite flytande. Jag hade uppskattat något kitt som höll samman låtarna till en starkare helhet. Eller att det hade funnits något mer dynamiskt och varierat inslag i låtarna. Avsaknaden av självklara melodihakar gör i det här fallet att man får lite svårare att direkt förstå vad som gömmer sig på skivan.

Johan Joelsson

Q-UNIQUE "Vengeance is Mine" Uncle Howie/Playground

Q-Unique, från insomnade Arsonists, solo-debuterar på Non-Phixions etikett Uncle Howie. Redan på första låten *The Resume* påstår han att det var han som producerade båda Arsonists-plattorna och sen skryter han om att han har rapport med John Len-nons son.

Som titeln antyder är *Vengeance is Mine* ett personligt album och flera låtar handlar om Q-Uniques uppväxt och kamp för att få skivkontrakt. Den numera obligatoriska politiska låten om "Bush knock-ed down the towers" tillhör de bättre i sin genre. *Vengeance is Mine* hade varit jät-tebra om det inte var för att Q-Unique bara har ett röstläge och att det låget påminner skarpt om Gunnery Sergeant Hartman i filmen *Full Metal Jacket*.

Daniel Severinsson

ROYCE DA 5'9" "Presents the M.I.C. Official Mixtape" PIAS/Playground

Det där med mixtapes är en rätt lömsk idé. Något som känns rätt och street som man kan hålla intresset uppe med mellan skivsläpp, men med total förnekelsemöjlighet, liksom. Ni fattar: "Jasså, ni tyckte det var bra? Schysst" men "Gillade det inte? Nja, men det är ju inte skivan – vänta till jag droppar den, den är phat!".

Så att LL Cool J-klonen Royce, för övrigt helt i händerna på den producent han har för tillfället, bestämmer sig för att testa vattnet inför nästa års släpp känns helt konsekvent. Efter att ha fått en hit av Premier för några år sedan (magnifika *Boom*) och sedan släppt något som kan liknas vid en musikalisk axelryckning är Detroitsonen nu tillbaka med mixtapet *M.I.C.*

Och faktiskt, vattnet är varmt. Skulle detta vara Royces officiella nya fullängdare skulle det vara helt okej. Merparten av spåren är signerade Asar, och är helt godkänd hardcorehiphop utan r'n'b-flörtar. Inget vi inte hört innan, men lyssningsbart. Studsig *Jump* har Nottz som ursprung – vilket tydligen alla spår på kommande plattan också kommer att ha. Låter lite riskabelt, men det ska bli intressant att se resultatet. Royce rappar bra, men är lite för operatör för att fåsta helt. Men, som sagt, jämfört med det trista han släppt sedan *Rock City* är detta rena guldgruvan, med sköna Run DMC-ekande låtar som *F*ck a Hook* och tunga *Buzzin*. Ett måste om man är helt nere med Detroitscenen och tror att den är den grogrund för stor hiphop den aldrig varit (Eminem är ett freak mishap, inte ett symptom). Annars: helt lyssningsbart, om man inte kan vänta på den riktige Detroitsonens nästa platta.

Kalle Malmstedt

SAFE HAVEN "Safe Haven" MTM/Showtime

Michael Vescera, Chris McCarvil, Phil Suarez, Eric Riordan och Mike Mongillo har en diger meritlista som du gärna kan kolla upp om du gillar melodiosare hårdrock.

Jag finner visst nöje i den, i sammanhanget, rockiga *Need a Change* men i övrigt är det sedvanlig MTM-klass över utgåvan. Fantasier om spandexklädda metalwannabes omgivna av travar med hårspraysburkar dyker upp samma sekund play pressas på spelaren och jag kan inte fatta hur nån orkar lira trista gitarrsolon i tid och otid tätt följd av ett halvtaskigt ylande till fåniga texter.

Roger Bengtsson

SAYBIA "These are the Days" Capitol

Dessa fem danskar stoltserar med så klassiska namn som Søren, Jeppe, Jess, Sebas-



tian och Pelle – och nu ska de bli internationella popidoler. De har spelat in gråtmda *These are the Days* på Gotland, Anton Corbin har tagit de bygderomantiska bandbilderna och de låter som Coldplay light. När de inte snuddar vid Radioheads känslodarr. Ja, ni fattar grejen.

Men jag gillar Coldplay. Och självklart även Radiohead. Men jag har svårt för Saybia. De har ingen egen karaktär som jag kan stödjia mig mot. Jag blir aldrig intresserad, aldrig fångad. Kanske kan de istället fungera på low impact skval-radio.

Gary Andersson

JANNE SCHAFFER "Överblick"

Earmel/Warner

Ingen kan väl ifrågasätta mannens kompetens. En oerhört kompetent gitarrist, med meriter som slår många på fingrarna. Men under de senaste tjugo åren känns det som han satt sig ner lite för djupt i den där bekväma soffan där man kan vila på sina lagrar. De senaste åren har jag bara suckat av uppgiven tristess när jag sett eller hört honom stå och hålla orgier i konstgjorda ljud i en ormgrop av effektpedaler. Och samma uppgivenhet kommer över mig när jag hör honom här. Nu är det ofta renare gitarrljud som dominerar, men här finns samma bekvämhet, samma mainstreamfåra av slö lagomhet.

En hel del nya låtar, som inte lämnar något spår efter sig. En hel del gamla "klassiker", som alla hört i bättre versioner. En späckad dubbel-CD med umbärligheter. Och när man trodde att ens uppgivenhet nått kulmen, så kommer den hemska versionen av en av alla tiders favoriter alla kategorier, *Send in the Clowns*. Och avgrunder öppnas.

Magnus Sjöberg

SEVEN WITCHES "Year of the Witch"

Noise/Showtime

Seven Witches är en vattenring av tysk hårdrock, Metalchurch och Judas Priest. Bandet är också långt ifrån lika bra.

Största akilleshälen är låtmaterialet, även om Megadeths David Ellefson bidragit till kompositionerna. Sångaren James Rivera, i lång rock och svarta mördarhandskar, är däremot fruktansvärt kompetent. Det är genom honom som en del av låtarna ändå orkar fram.

Dessutom är albumets *Jacob*-segment ett spännande experiment, med *Voice of Jacob* som höjdpunkten. För den som skakar av sig Spinal Tap-vibbarna, vill säga.

En annan höjdpunkt som måste nämnas är *Metal Asylum*. Kanske inte världens bästa låt, men väl världens coolaste text. "Creeping Death-uh/Quiet Riot/Bang your head". I *Metal Asylum* droppar Seven Witches fler metalreferenser än vad Rob Halford ens gör på ett år.

Torbjörn Hallgren

THE SEWERGROOVES "Constant Reminder"

Wild Kingdom/Sound Pollution

I pressreleasen står det om ett gig i Dresden när Sewergrooves var tvungna att göra fyra extranummer för att publiken vägrade låta bandet kliva av scenen. Jösses – det låter som en magisk konsertkväll. Om bandet verkligen var så bra kan jag inte uttala mig om eftersom jag inte var där. Däremot kan jag känna att jag verkligen skulle vilja uppleva en sådan publik. En publik som inte står och trängs vid baren förutom de fem hardcorefansen, alternativt kompisarna till bandet, som står längst fram med nävarna i luften. Jag skulle också vilja befinna mig mitt i röjande publikhav som inte känner annat än kärlek till bandet.

Visst har jag gjort det någon gång. Som när jag blev nedtrampad till Suede i Skel-

lefteå 1995 och min kompis höll på att strypas av min kamerare. Eller på första Håkan Hellström-spelningen när vi gamla som unga hoppade upp och ned och svettades och skrek ned i texterna. Det är så det ska vara när man går på konsert. Sällan blir det så. När fantastiska M.A.S.S. värmdes upp innan Libertines stod publiken avvaktande flera meter från scenen trots att sångerskan hoppade ned på golvet och valsade ut bland oss. "Are you pissed?", ropade hon. Tystnad, så när på något svagt "nooo". "Okej, det förklarar varför ni är så tråkiga", svarade Justine Berry. Ja, det var nog därför. För vi svenskar kan inte röja utan flera starköl innanför västen. Men det är ju inte det jag ska diskutera här egentligen.

The Sewergrooves gör mycket rätt. De har bra låtar, ett schysst sextiotalsbullrigt sound, coola skivomslag och snygga polysonger. Mycket "retro" (hemska benämning) i samma mening som exempelvis Hellcopters är "retro". Jag menar inte att något av dessa band lirar retromusik, men influenserna och flirtarna finns där. Dessutom var Robban Hellcopter tidigare trummis i Sewergrooves. Men jämförelsen blir inte helt korrekt – Hellcopters upplever jag som mer sleazy och med skrikande gitarrslingor i förgrunden. Mer hårdrock helt enkelt. Medan den mullrande basen hos Sewergrooves känns mer Music Machine, eller en felande länk mellan Hellcopters och Baby Woodrose.

På *Constant Reminder* trycker Sewergrooves gaspedalen mot mattan, låtarna hinner knappt sluta förrän nästa rivstartar. Jag kan bara tänka mig hur röjigt det blir live. Tro fan att de hade skoj, publiken i Dresden.

Det jag ändå saknar är något som sticker ut. Det finns många band som låter så här så det behövs något extra, något som skiljer agnarna från vetet. Att halva bandet kommer från Kiruna är i och för sig coolt. The Sewergrooves är åckligt bra. Men jag känner inte att luften går ur mig. Helt.

Annica Henriksson

TOMMIE SEWÓN "Levande ikon"

Salvatore! Produktion/Naxos

Som någon som inte riktigt bestämt sig för om han vill vara Lars Winnerbäck eller Tomas Andersson Wij tuffar Tommie Sewón på rätt behagligt. Lite lagom småpoppig, så där så att man ofta kanske låter det bli omedveten bakgrundsmusik. Ibland kanske lite väl behagligt, lite väl vanligt, alltså. Och lite synd kan det kännas ibland. För där musiken blir så där alldeles för lagom, kan texterna vara rätt innehållsfylla. Gillar det sätt Sewón tar sig i kast med debatten kring programmet *Idol 2004* utan att bli slagordestinn, utan att förtä sig med arroganta superlativer. Att bara ge en värmande och ljus bild av hur verkligheten kan se ut, om bara tron, säkerheten och viljan finns där och ingen måste pressa ur sig krystade och förnedrande omdömen. Men i övrigt har man redan hört allt. För många gånger.

Magnus Sjöberg

SICK OF IT ALL

"Outtakes for the Outcast"

Fat Wreck Chords/

De gamla hardcore-pionjärerna samlar sig och som namnet på skivan antyder handlar det om låtar från skrivans karriär som av okända anledningar inte hamnade på de officiella albumen. En godispåse med hårt och svårsmält innehåll som säkert förgyller mängden supporters skivsamling men personligen är jag för ointresserad för att ta till mig all attityd och ilska som förmedlas.

Låtarna på *Outtakes for the Outcast* sprider sig från *Just Look Around* (från en bootleg-kassett daterad 1992) och fram till *Never Measure Up* samt *The Future is*

Mine från 2001. Det är varierande kvalitet på både ljud och uppbyggnad men det är lite så det ska vara på en B-sidesamling av ett band som hellre spelar högt och snabbt än polerar.

Ska bli intressant att se hur de riktiga hardcore-fantasterna ställer sig till House of Pains remix av avslutande *Just Look Around*. I mina öron är den i varje fall en förhöjande överraskning.

Andreas Eriksson

SILENT VOICES "Infernal"

Crash Music/Border

På sin andra platta får finnarna verkligen till det. Högtintressant metal där stoner i power metaltappning samsas med såväl progressiva som thrashiga inslag gör att det stundtals vattnas i munnen. Flertalet band som nalkas power metal har svårt att få det att svänga utan att det låter schlager och när det ska till refränger blir det oftast mest jönserier av alltsammans. På *Infernal* går gitarriffen inte av för hackor och merparten av refrängerna lämnas ojänsade (vad nu det betyder).

Michael Henneken sjunger riktigt bra och tankarna går bland annat åt Messiahs (Ex-Candlemass/Memento Mori) håll. Låckerheter som *Disease: Man* och *On the Wings of Rage* borgar för att detta alster kommer spelas hos mig när jag passerat både 30 och 40.

Roger Bengtsson

THE SHADOWS "The Final Tour"

Playground

Alla stora gitarrister som började spela på sextioalet var inspirerade av Hank Marvin. Vare sig det gällde Toni Iommi, Pete Townshend eller Eric Clapton så var Hank gitarrguden nummer ett. När Shadows nu gett sig ut på sin *The Last Tour* fyller de arena efter arena världen över och i bagaget har de inte bara senaste hitsplattan *Life Story* utan också otaliga plattor och hits. På den här inspelningen från London tidigare i år har de tack och lov inte försökt förfina sitt sound alltför mycket. Göteborg får finfrämmat den 27 april. Sista chansen att se den numera gråhåriga gitarrguden med de för stora glasögonen alltså. Väga inte missa det!

Jonas Elgemark

SARAH SLEAN

"Day One"

Wea/Warner

Det råder ingen tvekan om att Sarah Slean är en stark musikalisk kvinna. Som sådan är jämförelserna med PJ Harvey och Tori Amos fullständigt relevanta. Men där exempelvis Tori gått vilse i navelskåderi håller Sarah ett fast grepp om det extroverta. Ingen av ovanstående jämförelser är dock egentligen helt och hållet rättvisa. För Sarah Slean ligger nästan lite mer åt avantgarde- och art-rock-hållet. Det blir lite teatraliskt emellanåt, men hela tiden hållet i strama och starka tyglar. Emellanåt lite som Eleni Mandells starkaste stunder. Och det växlar mellan pop, rock, vaudeville och flummighet, utan att bli någotdera. Det är ofta vackert och dynamiskt, ofta med arrangemang som lyfter upp låtarna till nivåer de egentligen kanske inte hör hemma på, men det gör detsamma. Det är gjort med sådan övertygelse att man bara kan låta sig övertygas.

Magnus Sjöberg

SON OF CLAY

"The Bird Who Never Were"

Komplott/Dotshop.se

Förra året kom Son of Clays debutalbum *Face Takes Shape* på Komplott. Det var en skiva som kändes skissartad och samtidigt väldigt schematisk. En motsägelse i sig, jag vet. Men det kan inte hjälpas, jag kommer



att tänka på denna motsägelse när jag nu lyssnar på Son of Clays andra album. Och det är inte så konstigt, för *The Bird Who Never Were* tar vid där *Face Takes Shape* slutade. Precis som på debuten är musiken irriterande och vilsam på samma gång. Det är som om Andreas Bertilsson rastlöst sitter och skrapar fram och tillbaka med stolen samtidigt som han skapar avslappnade harmonier och vackra melodiskisser. Detta rastlösa beteende får en betydande inverkan på musiken och ger den en neurotisk bismak. Det intressanta är att detta inte leder till någon störning i lyssnandet, snarare skärps hörseln för det som händer i de olika styckena. Örat stöder sig på de ideligen återkommande avbrotten, ansatserna, klippen och avbrotten. En postmodern estetik? Möjligtvis.

Till skillnad från *Face Takes Shape* är dock *The Bird Who Never Were* mer öppen i sin sättning. Debuten ägnade mycket tid åt extrema "närbilder" av små, små dataprocessade ljud, som om någon tagit en elektronisk impuls och blåst upp den till gigantiska proportioner för att ställa ut den på en hel gallerivägg. Detta resulterade i att jag stundtals kunde känna mig instängd i datorns kretsar på debutskivan, men på *The Bird Who Never Were* har Bertilsson öppnat upp mot musikhistorien. Trä- och metalljud dominerar nu ljudbilden mer, liksom processade gitarrer och klarinetter. Sättet han använder dessa ljud på för tankarna till storheter som Karlheinz Stockhausen, John Cage eller de mest elektriskt laddade kompositionerna av Bruno Maderna. Bertilsson har tagit ett steg mot konstmusiken men behåller ändå electronican som viktig beståndsdel. Ett lysande beslut.

Mats Almegård

STATUS QUO "The Greatest Hits XS All Areas" Universal

Att ett band som Status Quo kan vara så omtyckt. Fattar inte riktigt det. Vet inte hur många plattor och greatest hits de släppt. Boogierock med traditionell bluestolva i grunden blir olidligt tråkig i längden. Slås av att låtarna är så långa. I snitt drygt fyra minuter. När det gäller boogie tycker jag personligen att det räcker med max två och en halv minut. Att det är en dubbel gör ju inte saken direkt angenämare. En rolig sak är att Fireside-Pelle mixat *You'll Come Around* som är en ny låt. Bandet ville förnya och ruffa till sitt sound. Genidraget lyckades. Det låter tuffare. *You'll Come Around* är en av höjdpunkterna tillsammans med *Pictures of Matchstick Men* och *Ice the Sun*, båda från 1968. Fast då låt de i och för sig mer psykedelia än boogie.

Per Lundberg GB

STELLA ROCKET "Stella Rocket" Planekonomi/Border

Jag vill inte att Stella Rocket ska bli en sommarmatt med brottarsingeln *Animals*. För när jag nu i novemberrusket sitter med deras debutskiva, finns det egentligen inget bättre än att försvagas av detta förtjusande popband. Jag vill att många skall bli det. Stella Rocket har en oskyldighet och vinglighet som kanske är en ärlighet som i vilket fall som helst är så fruktansvärt viktig och bra för alla att ta del av. Jari Haapalainen har producerat en hel näve poplåtar som alla är förtjusande emotionella omskakar. Det finns alltid en värme och omtanke i hans produktioner som är oeffterhärmlig (The Concretes förde han till stordåd).

Stella Rocket är en sådan skiva som jag längtat efter hela hösten. Jag kan i ett svagt ögonblick sakna den lätt kaotiska känslan som jag fick första gången jag såg dem live, som ett tidigt Shonen Knife lika förvirrat vänligt. Kanske hade kristallklar-

heterna som nu uppenbara sig försvunnit då och jag hade suttit med en hyfsad platta poppunk istället. Nu är skivan den injektion popmusik jag behöver för att leva. Just sådär enkelt, klart och tydligt är det. Jag har känt på mig att jag kommer att älska dess ytligt sett slafsiga popmusik och dess småstökigheter. Vilket förstås är en underdrift. Stella Rocket har fått min dag att se annorlunda ut. Signaturl melodin (i sann Monkees-anda) är första steget in i en värld där saker och ting lyser så starkt och bländar en massa skitsaker med sitt klara sken av sanningar. Det tvingar mig att fokusera på att sätta mig på bussar och åka söderut. Kärlek. Det är så tydligt, enkelt, rättfram och supercharmigt fast väldigt allvarligt på något sätt. Som något slags liv.

Fredrik Eriksson

RACHEL STEVENS "Funky Dory" Universal

Rachel Stevens började sin karriär i S Club 7, sju brittiska ungdomar som lanserades i sin egen tv-serie på BBC och nådde stora framgångar i hemlandet – tills de tre killarna i bandet arresterades för cannabishav och deras präktiga image raserades. Numera har hon hunnit bli 26 och kan därför porra loss lite när hon känner för det utan att riskera karriären.

Funky Dory släpptes redan förra året i Storbritannien. Men först nu får svenska skivköpare ta del av Rachels operonliga och fega reklamradiopop. Materialet är skrivet av bland annat Cathy Dennis – som låg bakom Kylies *Can't Get You Out Off My Head* och S Club 7:s *Never Had a Dream Come True* – och svenske hitkompositören Anders Bagge. Ingen av dem har haft någon av sina mer inspirerade stunder. Och Andrea True Connections *More More More*? Det är klart att man spelar in den om man desperat vill ha en hit.

Thomas Nilson

ROD STEWART "Stardust – The Great American Songbook, Vol. 3" J/BMG

Så han fortsätter, Rod. Han fortsätter att ge sig på amerikanska standards, han fortsätter det som ser ut som en dröm att en gång bli en del av salig Frank Sinatras skugga. Suck. Jag menar, visst, det går inte att klaga på låtmaterialet, högklassigt rakt igenom. Det går inte att klaga på gästartister; Dolly Parton, Eric Clapton, Stevie Wonder. Nej, det som gör det hela så urbota likgiltigt, på gränsen till upprörande likgiltigt faktiskt, är Rod själv. Med en röst som tidigare kunnat sätta prägel på och magigöra ibland rätt slätstruken rock, blir det här bara tunt och meningslöst. Många av de här låtarna har gjorts på så många andra och bättre, personligare, sätt än vad Rod mäktar med. Han får gärna fortsätta stå och blekt hesa sig igenom crooner-repertoaren, bara jag inte behöver konfronteras med den.

Magnus Sjöberg

GEORGE STRAIT "50 Number Ones" MCA Nashville/Universal

George Strait är en ikon. George Strait är en av de största. Åtminstone om man bara räknar den där balladdominerade grenen av de milsvida slätternas och de ensamma barernas country. Titeln är faktiskt helt sann om än missvisande. George Strait fick för två år sedan sin femtionde förstaplats på countrysn singellista. Den första kom 1982. Här är alla samlade i kronologisk ordning. Och om man söker en mer scenisk, en ibland varande mer Las Vegask variant av Dolly Partonska låtar till tajt komp med steel guitar, piano och gitarr så finns inget bättre. Men det blir lite väl tradigt i längden. Brukar inte det vara grejen med listet-

tor och singlar generellt. Att de fungerar bra för sig själv men drunknar gärna när den omges av annat? Kanske inte lika dominerande företeelse i countryvärlden, men visst finns lite av det här. Det missvisande, då? Jo, här finns 51 låtar, inte 50. Naturligtvis finns här också en extra låt, en helt ny låt, som det plägar göra på samlingar. Det lustiga i det här fallet är att den faktiskt nyligen släpptes som singel, och: ta-daaa... Gick upp på förstaplatsen i början av oktober 2004. Förutsägbart?

Magnus Sjöberg

STRAYLIGHT RUN "Straylight Run" Victory/Border

Blev lite förvånad av den avskalade ljudbilden bestående av klockspel och piano på förstalåten *The Perfect Ending*. Den låter som något som Azure Ray hade kunnat spotta ur sig på sin senaste platta.

Jag förknippar annars Victory Records artister med superskriglig hardcore. Men i Straylight Runs fall är det nästan helt uppåt väggarna. Men det blir lite hårdare ju längre debutskivan lider. I *The Tension and the Terror* bjuder New York-bandet på en portion refrängstark emocollegerock.

Men överlag tycker jag att Straylight Run glimmar starkast när man håller sig borta från distpedalerna som i den piano-baserade *Existentialism On Prom Night* vars luftiga pianokomp sveper in skivan i ett melankoliskt och gulblekt skimmer. Det känns som Straylight Run vill vara både ett avskalat popband och ett köttigt emocoreband. Och i det uppstår en del komplikationer.

Men i refränger som den till *Another Word for Desperate* funkar kontrasterna hårt och lugnt. Det tunga strålar samma med det finstämda och formar en tilltalande enhet.

John Nolan får tyvärr för sig att ge ifrån sig skrikattacker lite för ofta. Och det är inte så bra. För Nolars röst är så där. Den är varken bra eller dålig. Och det är likadant med Straylight Run. I sina sämsta stunder som i *Dignity and Money* låter det som ett soundtrack till en billig amerikansk ungdomsserie. Men när bandet håller sig borta från collegerocken upptäcker man att det finns potential i låtskrivandet.

Och det blir schysst variation när Johns syrra Michelle Nolan tar över sångmicken och sjunger *Two Sheds and Hot Tubs*.

John Joelsson

SVARTEPAN "Nattvandring" Ant Nest/Record Heaven

Svartepan lirar riffbaserad, gungig rock med svenska texter. På pappret låter det intressant, men väl i stereon är det dessvärre inte särskilt bra. Bandets andra album, *Nattvandring*, innehåller den enda stiltiga texten efter den andra – framförda av två unisona, skrälande röster – och då hjälper det inte att musiken i sig stundtals engagerar. Ibland låter det lite Velvet Revolver, ibland Black Sabbath, på någon låt en gnutta Alice in Chains – men det går helt enkelt inte att ta på allvar när resten av framförandet mest irriterar. Pastishen på Allan Edwalls gamla visa *Möss och människor* får troligtvis den gamle estradören att rotera i sin grav.

Mattias Falk

TALPA CAECA "Odes to the Postmodern Century" Solid Senders

Att svensk hiphop inte behöver vara Petter, Latin Kings, Ken, Looptroupe eller Timbuktu är skönt. Att det finns en undergroundhiphop som lutar sig mer åt sjuka ljudcollage och skruvade beats är också skönt. Det är här det skulle vara så lätt att skriva att det är skönt att Talpa Caecas debutalbum *Odes to the Postmodern Century* finns. Och delvis



är det väl skönt. För här finns en DIY-attityd, en förmåga att inte hålla fingret i luften och se vartåt det blåser. Adam F-influenserna lyser igenom, kanske främst i inledande *Chainsaw-Paradigm*, och det orienterar denna skiva mot drum'n'bass, electro och fläskaiga ljudskisser. Men riktigt skönt är det inte. Trots allt. För produktionen håller inte. Visst, det är underground, men även där måste man väl kunna önska sig att det inte låter bängt när musiken strömmar ur högtalarna? Och rappen håller inte heller. Framför allt i *The Perfect Soldier* och *Balloon Tune* knakar det i rapsfogarna och låter som om de tre små Disney-grisarna rymmar om vargen som ingen är rädd för. Kanske kommer uppföljaren att bli bättre, men det återstår ju att se.

Mats Almegård

TESTBILD! "The Inexplicable Feeling of September" Friendly Noise/Dotshop.se

September är just över och ser man tillbaka kan man hålla med malmöbandet Testbild! om att det är en månad som genererar ganska oförklarliga känslor. Det är den månad på året då stressen sätter igång igen, efter en loj sommar med semester och planlöshet, vilket känns rent fysiskt i låtar som inledande *Another Day and Rain and Air*, där gitarrerna jagar på körsången i värsta gå-till-jobbet-jäktet.

Men september är även en månad fylld av skönhet. Kanske den vackraste av alla rentav? Träden brinner i rött och gult, himlen är klarblått krispig och lätt att andas, molnen sveper snabbt förbi – precis som i fina *Clouds in Transit* med framträdande akustisk gitarr blandat med fältinspelningar.

Vemodets månad är den i hög grad också, september. Eftertankens tid efter sommarens skratt och livsbejakande händer. September är tiden för långa promenader i höstlöv och djupa samtal på caféer. Som över tjugo minuter långa *Sparks from Extinct Steelworks* som består av ljudinspelningar som är anonymt abstrakta.

Testbild! ger på sitt andra album helt enkelt ett soundtrack till en av årets månader. Det fina är att jag tror att det funkar nästan lika bra hela året. Så vänta inte med att lyssna i elva månader, bara för att du precis missat september.

Mats Almegård

THEE SHAMS "Please Yourself" Fat Possum/BonnierAmigo

Att det kommer nya och unga band från det legendariska Fat Possum får en att lyfta på ögonbrynen. Bolaget har ju annars specialiserat sig på att signa gamla och elaka gubbar med gitarr. Thee Shams är ett gäng om fem personer från Cincinnati i USA. Som ett distat Rolling Stones à la *Sticky Fingers* eller en ecstasypåtänd Muddy Waters. Thee Shams premiärskiva får med beröm godkänt för sin energi, respektlöshet och attityd. Helt enkelt bra rock'n'roll.

Per Lundberg GB

THEODORE UNIT "718"

Sure Shot/Playground

Jag trodde att allt i regi av Wu Tang-veteranen Ghostface Killah var dömt att lyckas. Men i och med hans ihopsamlade gäng Theodore Units mixtape *718* har jag insett att så inte är fallet. Det såg ut som ett vinnande koncept med Method Man, Trife och Cappadonna i spetsen. Det är ingen skitskiva, men med den här lineupen så är jag definitivt besviken.

Kvaliteten på rapparna varierar kraftigt, något som märks tydligt på *Pass the Mic* där hela crewet deltar. Det är inte alltid ett säkert bevis på att man är en bra rappare bara för att man är polare med Ghostface. Och produktionen är stundtals

riktigt tråkig, med så stela, trista beats, att den lyckas dra ner hela skivan. *718* låter riktigt oinspirerad. Jag hade gärna köpt en skiva med bara Ghost, även om han börjar bli gammal och tappa stinet, så är det helt klart hans egna *Guerilla Hood* bäst på skivan. Och spåren med honom, Trife och Method Man *The Drummer*. De klarar sig bättre utan ett gäng vråliga kompisar i släptåg.

Plattan blir tyvärr det senaste tillskottet i högen av oinspirerade gangsterklicheer som släppts de senaste åren.

Moa Stridde

TIESTO "Parade of the Athletes" Magik Muzik/Playground

När jag i somras satt framför TV:n och kollade in ett av världens största spektakel slog det mig – vilken tur att det blev Aten och inte Stockholm! Och det var inte för att jag skulle störa mig på alla OS-turister på tunnelbanan. Nej, det var tur att det inte blev Stockholm, för vem skulle ha spelat musik för masspubliken? DJ Tiesto och Björk? Knappast. I ett land så grundmurat rock- och poppigast som Sverige är skulle man nog ha valt någon slät och etablerad rockfarbror som John Fogerty eller kanske försökt få Roxette att återförenas?

Ja, jag är partisk. Men det jag såg i Aten var mindre en invigning av Olympiska Spelen, utan mer dans-/electronicamusikens stora och breda erkännande. Och tro mig när jag säger att det inte hade hänt i Stockholm. Så jag lutade mig tillbaka och njöt av att man i Grekland vet att det är trance som rockar stadiumarenor och att man vågade bjuda på Björk och inte något mer slätstruket.

Och nu sitter jag här med *Parade of the Athletes*. Och den är vad den är. Det är musik gjord för hela världen samtidigt. Storslagen, pompös och megaloman musik som inte är så värst kul. Det är trance för massorna och det är inget fel med det. Men det är definitivt inget som engagerar. DJ Tiesto är en DJ av stora mått, men som producent tycker jag inte att han funkar bra. Precis som med hans *Just Be*-album tidigare i år alltså. Samtidigt njuter jag ändå. För det är ett dokument över att den Olympiska kommittén valde att satsa på dansmusiken och inte på något annat.

Mats Almegård

CARLA TORGERSSON "Saint Stranger" Glitterhouse/

Carla Torgersson har ett mångårigt förflutet som medlem i The Walkabouts men det här är hennes första soloalbum. I skivkonvolutet ser det ut som om hon inte ändrat klädsmak sedan 1992. Med tanke på att nittioalet så smått börjat komma tillbaka i modevärlden skulle man kunna tolka det som extremt trendkänsligt, men min intuition säger mig att det är precis tvärtom. Musiken låter som en uppvisning i konstnärlig eklekticism. Carla Torgersson mixar electronica, amerikansk folkrock, slavisk och romsk folkmusik, bysantinsk kyrkomusik och psykedelia. Dessutom använder hon sig av ljud inspelade i sin omgivning: dörrar som stängs, pengar som skramlar och så vidare.

Resultatet är inte helt oväntat rörigt och pretentiöst vilket gör ljudbilden svårtillgänglig. Carla Torgerssons dova röst hjälpte till att göra The Walkabouts till ett av Seattlescenens populäraste band och i de lugnare spåren kommer den till sin rätt, men det hjälper inte. Helheten påminner om en soppa där kocken lagt ner alla kökets kryddor huller om buller utan att smaka av. Öatlig.

Moa Eriksson

TRAVIS "Singles" Sony

Jag hade nästan glömt bort att de fanns. Någon som kommer ihåg låtarna *Sing, Why Does it Always Rain On Me, Flowers in the Window* eller *Side?* Det har varit ett par år sedan de gav något ljud ifrån sig, Travis. I varje fall känns det så. Även om det finns ett par spår på samlingen *Singles* som är daterade till 2003 och nya *Walking in the Sun* från i år, känns Travis som ett band på väg in i glömskans mörka vrå och frågan är om denna samling är det definitiva slutet. En del av mig är likgiltigt inför deras framtida öde men det finns en annan sida som gärna hör mer av dem på radion.

Det första som slår mig är hur otroligt mycket nittiotal det låter – det är ingen överraskning att låten *Tied to the 90's* är med – men samtidigt är det ett ganska lagom behagligt återseende. Framförallt är det deras förmåga att skapa melodier, som svänger på ett skönt sätt oftast med gungande och rogivande känsla, som gör att resan tillbaka i tiden blir angenäm. Det är först när de försöker tuffa till sig med hårdare riff som det hela börjar spricka i kanten och rasera en smula. Den tillfälliga hårdheten känns stel och onaturlig. Håll er till de lugna ögonblicken. Ni är bäst på det.

Andreas Eriksson

MAGNUS UGGLA "Den tatuerade generationen" Sony

Trodde inte det var möjligt längre – det har trots allt inte skett så ofta. Men Magnus Ugglas kan fortfarande beröra. Det sker förvisso bara en gång på *Den tatuerade generationen*. Men i sjättespåret *Minnena av dig* lyckas han sätta fingret på separationsnernas stora dilemman. Och få det att kännas. Minnen som ska städas bort, tankar ska riktas på annat och man ska hitta vägen till den nya vardagen. Annars är det... ja, som det brukar vara.

Ugglas har blivit sin egen institution. Texten står oftast så mycket i första rummet att musiken varken kommer i andra eller tredje. Han har ett par nya ämnen per platta som ska raljeras, förlöjligas eller enbart belysas. Denna gång har det kommit till brats och personer på landsbygden som trånar efter storstaden. Och ja, han lyckas väl – rimen sitter där de ska. Men det är som sagt texterna som tar så stor plats att det musikaliskt blir åderlätning.

Dåliga recensioner men stabila försäljningssiffror har gått hand i hand länge för Ugglas. Har en femkrona i fickan som säger att det blir samma visa även denna gång...

Niklas Simonson

VOODOO GLOW SKULLS "Adicción, Tradición, y Revolución" Victory/Border

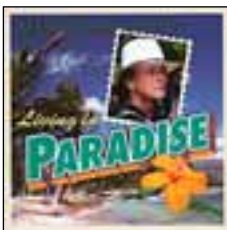
Skivan inleds med ett samplat citat från Clockwork Orange och sen bär det av in i punklandet. Hur Voodoo Glow Skulls låtit på de tidigare skivorna låter jag vara osagt men faktumet att de använder blåsinstrument är lika förvånande som uppskattat. Det svänger rejält med en upplyftande skainfluens som gör att benen vägrar vara stilla. Ljudet är en aning hårdare än hos andra band i samma musikklass. De gamla punkrävorna visar att de fortfarande har en hel del att förmedla.

Andreas Eriksson

GERIANT WATKINS "Dial 'W' for Watkins" Proper Music/BonnierAmigo

Mördande tråkig gubbrock av alla sämsta sort. Till och med tråkigare än Nick Lowe. Walesaren Geriant Watkins trampar vatten i glömskans bottenlösa brunn.

Per Lundberg GB



ROBBIE WILLIAMS
"Greatest Hits"

Capitol

Om britpopen låg i dödsryckningar efter *Be Here Now* så var det Robbie Williams som slutligen avlivade den med *Angels*. En före detta pojkbandsmedlem som lät som Oasis – fast bättre.

Den bedriften är Robbies lilla bidrag till musikhistorien. Allt han gjort senare i karriären saknar betydelse.

Han har gjort usla singlar. När *Rock DJ* röstades fram som bästa låt på någon MTV-gala erkände en förbryllad Robbie att han inte förstod vad tittarna sysslade med. Han har gjort bra singlar också. Den bittra uppgörelsen i *No Regrets* med Neil Tennant på körsång. *Feel. The Road to Mandalay* naturligtvis. Men de saknar som sagt betydelse.

Orsakerna till att Robbie Williams är en superstjärna får man söka någon annanstans.

Thomas Nilson

WONDERFOOLS
"Future Classics"

Wild Kingdom/Sound Pollution

Fråga: Om man får släppa en platta, varför sätter man en bild på en kvinnas uringning på omslaget? Är det coolt? Är det konst? Är det ironiskt? Ja, inte fan vet jag. Inne i CD-häftet finns en bild på bandet (Wonderfools är fem punkrocker från Norge). På bilden åter de burgare och pommestruer, några starkspritflaskor finns strategiskt placerade på bordet framför dem. En kille tuggar på telefonkort och en annan pekar finger. Yeah! Right on, killar. ROCK liksom! Hö hö, fett grymt!

Det är så roligt hur vissa band vill porträttera sig. Ännu roligare blir det när man hör musiken. Mirakelidioterna lirar fjantpunk – med naiva texter om sprit och tjejer som gnäller – på största allvar. Eller? Typ som vad heter alla de där amerikanska banden med bockskägg och för stora shorts? Blink 112? Blink 911? Ja, alltså – jag gör som Sverker. Ner i soptunnan.

Annica Henriksson

WU-TANG CLAN
"Disciples of the 36 Chambers: Chapter 1"

Sanctuary/BMG

Eftersom i stort sett alla Wu-Tang-medlemmars solokarriärer gått på tomgång de senaste åren ryktas det om att RZA ska sammankalla mannarna och börja satsa på klanen igen. Första steget är att släppa ett samlingsalbum och den här liveplattan från en konsert i Kalifornien i somras. Hiphop är en av få musikstilar som oftast funkar bättre på skiva än live och det här är inte undantaget som bekräftar regeln. Det är visserligen mäktigt att höra med vilken intensitet alla rappar (eller gappar), men ljudet är ett skämt och oftast kör de bara några rader och hooken från varje låt. Men det är imponerande att läsa låtlistan och inse hur många odödliga hits Wu-Tang Clan gjort.

Daniel Severinsson

YELLOWCARD
"Ocean Avenue"

Capitol

Hur många fler alternativa punkrockband från Amerika klarar vi av innan förståndet får kortslutning? Dessa band tycks ploppa upp som epidemispriodande svampar ur jorden.

Att Yellowcard försöker förnya genren med fiol är på pappret ganska intressant men en tv-spelning visade hur illa det kan bli i verkligheten. Det låter inte fullt så illa på skiva men det beror nog mer på att fiolen har producerats bort i bakgrunden.

Nä, det här får bli en varning för oinspi-
rerat uppförande, eller ett gult kort om vi ska vara fyndiga. Nästa gång åker det röda upp.

Andreas Eriksson

JESSE COLIN YOUNG
"Living in Paradise"

Ryko/Showtime

Det sägs att hans hem i San Francisco brann ner, och att han flyttade till Hawaii för att starta på nytt. Men trots en diger meritlista och en del ändå helt okej verk bakom sig kan detta inte förlåta *Living in Paradise*. Att göra countryrock med hawaiiiska inslag trodde jag var bortom anständighetens gräns. Yngwe Stoor, var är du när vi faktiskt behöver dig?

Magnus Sjöberg

NEIL YOUNG
"Greatest Hits"

Reprise/Warner

En samling med Neil Young som inleds med *Down by the River* tätt följd av *Cowgirl in the Sand* blir aldrig överflödigt. *Down by the River* är ju en av de starkaste låtar Neil Young spelat in. Danny Whittens och Neil Youngs gitarrsamspel är rysande och tillsammans med det återhållsamma kompet blir det oslagbart effektivt. Youngs stämma är skör men nervig och man hålls på sträckbänken i låtens dryga nio minuter. Samma sak med den extraordinära *Cowgirl in the Sand* där också gitarrsamarbetet är magnifikt, detta är ökenrock mer än något annat.

Inte bara de självklara låtarna som man kunde förvänta sig alltså på en Neil Young-samling. Men givetvis får vi också en *Heart of Gold*, en *Rockin' in the Free World* och en *Helpless*. Jag kan hålla på och mala flera sidor om hur mycket jag gillar det mesta som Neil Young gjort men jag nöjer med bekräfta att han då och då är störst.

Jonas Elgemark

ZEGUNDER
"Distant Birds? Thought They Were Leaves"

Neo Ouija/Dotshop.se

Kollar man upp staden Haifa på någon researrangörssida får man veta att det är Israels tredje största, att den ligger vid kusten – hiskeligt vackert mellan Medelhavet och Carmelbergen. Denna skönhet har Alosha Tsinovoi och Gil Cohen försökt fånga i elektronisk ambient och man får säga att de lyckas rätt bra. Man tycker sig höra fiskmåsar skrika, hur havet häver sig och hur solen strålar ut över de höga bergen. Musiken är sån: väldigt filmisk och episk. Dessutom är det en riktig avslappnande skiva som ibland lider av att det blir lite väl kitschigt och Enya-liknande. Men sådana övertramp är ändå i minoritet på *Distant Birds?* och det finns tillräckligt med störande klickljud för att det ska ge en bra balans till solskensharmonierna.

För som det välkända myntet har ju allt två sidor. Haifas baksida är den stora hamnen och kraftverket. Oljespill, nedsmutsning och naturförstöring. Sânt man aldrig får se i en turistbroschyr, men som Tsinovoi och Cohen givetvis lever med dagligen. Och det är väl detta de försökt få att flyta in i musiken med lite mer disharmoniska ljud. I alla fall är det vad de själva säger. Jag tycker nog att det blir lite för lite skav i den här musiken för att man ska börja fundera på att den rymmer samhällskritik. Och när det inte räcker med musiken utan det krävs långa uttalanden från bandet för att man ska hänga med på det. Ja, då har budskapet inte varit tillräckligt tydligt på skivan.

Så glöm politiska och miljömedvetna statements för en stund och njut av en vacker skiva. Det är den nämligen värd.

Mats Almegård

ZUCCHERO
"Zu & Co"

Universal

För många har han alltid varit, och kommer alltid att vara, mannen som tillsammans med Paul Young kladdat ner radioap-

parater med smör varje gång *Senza una Donna* spelats. Och jag måste säga att jag på grund av just den låten blivit allergisk mot Zuccheros röst – jag kan inte höra den utan att få *Senza una Donna* i skallen. Men här, i duetter med Sting, B.B. King och Sheryl Crow (okej, och Paul Young – den är med, smörhiten, här också...) inser jag att det finns mer. Inte så att jag fullständigt kapitulerar, men att det finns dimensioner och låtar som ändå berikar ens uppfattning. Gillar *Muio Per Te*, duetten med Sting. Har hört den många gånger, men glömt. *Pure Love* visar att gamla Cranberries-sångerskan Dolores O'Riordans gapiga framtoning fungerar utmärkt som duettingrediens. Dock är det så att knappt hälften av spåren känns kul att höra, resten känns lika fräscht som murket trä. Skönt att fått bort en del av fördomarna mot Zucchero, men det här är som helhet inget jag vurmar speciellt mycket för. Egentligen.

Magnus Sjöberg